

KRO Vilhunen Jarmo

11.03.2008
EI JULKINEN

*Eduskunta
Suuri valiokunta*

Viite
14236/07 PECHE 305 - KOM(2007) 602 lopullinen
Asia

Ehdotus neuvoston asetukseksi yhteisön järjestelmästä laittoman, ilmoittamattoman ja sääntelemättömän kalastuksen ehkäisemiseksi, estämiseksi ja poistamiseksi

U/E-tunnus:

EUTORI-numero: EU/2007/1595

Ohessa lähetetään asiakohdassa mainitusta ehdotuksesta perustuslain 97§:n mukaisesti eduskunnan suurelle valiokunnalle selvitys. Se edeltää valmistelun viime vaiheessa olevaa perustuslain 96§:n mukaista selvitystä, joka on tarkoitus toimittaa eduskunnalle niin joutuisasti kuin se on mahdollista.

Osastopäällikön sijaisena,
Kalastusneuvos

Markku Aro

Kalatalousylitarkastaja

Jarmo Vilhunen

LIITTEET Muistio, asetusehdotus suomeksi ja ruotsiksi sekä ehdotuksen täydennysasiakirjat (3kpl),
14236/07 ADD1 + ADD2 + ADD3 PECHE 305

Asiasanat	kalastus
Hoitaa	MMM
Tiedoksi	ALR, EUE, UM, VM, VNEUS, YM

EHDOTUS NEUVOSTON ASETUKSEKSI YHTEISÖN JÄRJESTELMÄSTÄ LAITTOMAN, ILMOITTAMATTOMAN JA SÄÄNTELETTÖMÄN KALASTUKSEN EHKÄISEMISEKSI, ESTÄMISEKSI JA POISTAMISEKSI

1. Yleistä

Euroopan yhteisön komissio esitteli maatalous- ja kalastusneuvoston istunnossa 26-27. marraskuuta 2007 Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle sekä alueiden komitealle osoitetun tiedonannon (14237/07 PECHE 306) yhteisön uudesta strategiasta laittoman, ilmoittamattoman ja sääntelemättömän (engl. IUU) eli nk. LIS-kalastuksen ehkäisemiseksi, estämiseksi ja poistamiseksi ja ehdotuksen neuvoston asetukseksi (KOM (2007)602) yhteisön järjestelmästä laittoman, ilmoittamattoman ja sääntelemättömän kalastuksen ehkäisemiseksi, estämiseksi ja poistamiseksi. Asiasta oli sitä ennen keskusteltu 29. lokakuuta 2007 Euroopan komission ja puheenjohtajavaltion Portugalin isännöimässä ministerikonferenssissa Lissabonissa, ja konferenssin lopussa kaikki osallistujat sopivat yhteisen julkilausuman antamisesta LIS-kalastuksen torjumisesta.

Komission tiedonannossa arvioidaan LIS-kalastusta maailmanlaajuisesti ja tarkastellaan erityisesti sen vaikutuksia ympäristölliseltä, sosioekonomiselta ja hallinnolliselta kannalta. Lisäksi siinä tarkastellaan, missä yhteydessä LIS-kalastusta ilmenee. LIS-kalastus on laajamittaista ja se uhkaa meriekosysteemien monimuotoisuutta, kalakantojen kestävyyttä, vääristää markkinoita ja aiheuttaa sääntöjä noudattaville toimijoille taloudellisia menetyksiä. Komissio on laskenut, että laitton kalansaa- lis olisi eräillä alueilla jopa 30 % laillisen pyynnin määrästä, ja laitton kalakauppa puolestaan vuositasona määrältään jopa 10 miljardia euroa. Kysymys on suuresta ongelmavyyhdestä. Laittomassa kalastuksessa kustannukset ovat pienet, koska esimerkiksi sosiaaliturvaan ja työturvallisuuteen kuuluvat velvoitteet jätetään hoitamatta. Tavallista myös on, ettei veroja makseta mihinkään valtioon, joten kalastuksen tuotto-prosentti on korkea. Komission käsityksen mukaan paras tapa torjua LIS-kalastusta onkin tehdä se tuottamattomaksi. Euroopan yhteisön on maailman suurin kalastustuotteiden maahantuojana, joten komissio katsoo, että yhteisöllä tulee olla johtoasema LIS-kalastuksen muodostaman ongelman ratkaisussa.

Euroopan yhteisön LIS-kalastuksen vastaisen politiikan päähaasteet ovat estää laittomasta pyynnistä peräisin olevien tuotteiden tuonti kolmansista maista yhteisön markkinoille, luoda tehokkaat välineet sellaisten alusten ja valtioiden rankaisemiseksi, jotka harjoittavat tai tukevat laitonta kalastusta avomerellä tai kehitysmaiden vesillä, alusten sekä yhteisen kalastuspolitiikan sääntöjen noudattamisen parantaminen yhteisön vesillä ja yhteisön toimijoiden keskuudessa.

2. Ehdotuksen sisältö

Ehdotuksen perusajatus on luoda järjestelmä, joka kattaisi kaikki vaiheet kalan pyydystämisestä jalostetun kalatuotteen maahantuontiin yhteisössä. Tarkoitus on tehdä LIS-kalastus kannattamattomaksi estämällä siitä peräisin olevien kalastustuotteiden tuonti Euroopan yhteisöön ja niiden jalostus Euroopan yhteisössä. Järjestelmä perustuisi kattavaan valvontajärjestelmään, johon kuuluisivat tuontiluvat ja saalistodistukset. Valvontajärjestelmällä pyritäisiin nostamaan LIS-kalastuksesta saatavien tuotteiden tuonnin kiinnijäämisriski niin korkeaksi, ettei LIS-kalastus olisi enää kannattavaa. Esityksessä panostetaan myös seuraamusjärjestelmän ankaruuteen ja kattavuuteen. Komission käsityksen mukaan jäsenvaltioiden nykyisin soveltamat seuraamukset yhteisen kalastuspolitiikan sääntöjen rikkomistapauksissa ovat tasoltaan riittämättömiä.

Ehdotukseen sisältyy 55 artiklaa ja 12 lukua. Keskeisessä osassa ehdotuksessa ovat komission ylläpitämät luettelot ja rekisterit. Yhteisön kalastuksenvalvontaviraston rooli tulee todennäköisesti myös kasvamaan, koska monessa artiklassa mainitaan, että tehtävän hoitaa joko komissio tai komission nimeämä elin. Rekisteriä tai luetteloita pidettäisiin muun muassa aluksista, joiden epäillään harjoittavan, tai joiden todennäköisin syin epäillään harjoittavan, taikka joiden on todettu harjoittavan LIS-toimintaa. Myös yhteistyöhön osallistumattomista kolmansista valtioista pidettäisiin luetteloa. Edellä mainittuihin alusluetteloihin otettaisiin sekä yhteisön aluksia että kolmansien maiden aluksia.

Kalastustuotteiden tuontia ehdotetaan säänneltäväksi siten, että kalastustuotteita saisi tuoda yhteisöön ainoastaan, jos niiden mukana on varmennettu ja tarkistettu saalistodistus. Saalistodistus vaadittaisiin sekä jalostamattomilta että jalostetuilta tuotteilta. Kolmansien maiden kalastusalukset saisivat tuoda maihin kalastustuotteita ainoastaan nimetyissä satamissa, eivätkä yhteisön alukset saisi jälleenlaivata kolmansien maiden aluksista kalastustuotteita merellä yhteisön vesien ulkopuolella. Yhteisön vesilläkin jälleenlaivaus olisi sallittua ainoastaan nimetyissä satamissa.

3. Ehdotuksen vaikutukset

3.1 Yleistä

Komission asetusehdotus on osittain niin epäselvä ja epämääräinen, että on vaikea saada käsitystä, mitä kaikilla siihen otetuilla säännöksillä tarkoitetaan. Ehdotuksen kaikkia vaikutuksia on tämän takia tässä vaiheessa vaikea arvioida. Vaikuttaa kuitenkin siltä, että sääntelyn päämäärän ja valittujen keinojen välinen suhde ei ole kaikilta osin suhteellisuusperiaatteen mukainen. Ennakkovaroitusjärjestelmä satamatarkastuksineen sekä kolmansien maiden kalastustuotteiden tuontiin liittyvä tarkastusmenettely ovat esitetyn kaltaisina niin hallinnolle kuin alan toimijoillekin raskaita menettelyjä.

Tuoreiden kalastustuotteiden osalta eräs käytännön ongelma on siinä, miten kauan tuotteita voi säilyttää. Valitusoikeudella tuonnin epäämistä koskevista päätöksistä on merkitystä ainoastaan myöhempien vahingonkorvausvaateiden kannalta, jos tuotavaksi aiottu kalastustuote ei kestä säilyttämistä.

Seuraamusjärjestelmää koskevien säännösten ohella myös useilla muilla asetusehdotuksen säännöksillä on vaikutuksia suoraan yksittäisiin kansalaisiin. Tällaisia ovat esimerkiksi ehdotukseen sisältyvä kuluttajin asti ulottuva kielto käydä kauppaa LIS-kalastuksesta saaduilla kalastustuotteilla, kielto myydä aluksia yhteisön LIS-alusluettelossa olevien alusten toimintaan tai hallinnointiin osallistuville tai niihin omistussuhteessa oleville, ja kansalaisiin ulottuva velvollisuus toimittaa toimivaltaisille viranomaisille kaikki käytössään olevat tiedot, jotka liittyvät kolmannen maan lipun alla purjehtivia aluksia koskeviin oikeudellisiin, hyötyä tuottaviin tai rahoituksellisiin intresseihin, taikka tällaisten alusten valvontaan.

Ehdotukseen myös sisältyy jäsenvaltioihin kohdistuva velvoite varmistua, että niiden kansalaiset eivät työskentele LIS-alusluetteloon kuuluvilla aluksilla sekä kielto tuoda aluksia valtioista, jotka kuuluvat yhteistyöhön osallistumattomien valtioiden luetteloon ja kielto osallistua yhteisiin kalastustoimiin tällaisten valtioiden lipun alla purjehtivien alusten kanssa. Edelleen velvoitetaan jäsenvaltiot kieltämään LIS-alusluetteloon otettujen alusten purjehtiminen lippunsa alla. Kun otetaan huomioon kalastusalusta koskevan määrittelyn laajuus ja asetusehdotuksen 3 artiklan k-kohdan teksti, joka toteaa LIS-kalastukseksi myös jälleenlaivaamisen tai muonatäydennyksen

antamisen LIS-kalastukseen osallistuneille, saattaa ehdotukseen sisältyvä edellä mainittu velvoite koskea perinteisten kalastusalueiden ohella myös useita muita alueita.

Esitykseen sisältyy säännöksiä, jotka edellyttävät kansallisia lainsäädäntötoimenpiteitä. Saalistodistusten varmentamiseen ja tarkistamiseen toimivaltaiset viranomaiset täytyy nimetä ja säätää näille tarvittavat valtuudet tehtäviensä hoitamiseen. Viranomaisten nimeämisessä täytyy ottaa huomioon, että saalistodistuksia tulotarkistamaan sekä satamavalvonnassa että jalostettuja tuotteita yhteisöön tuotaessa. Myös jälleenvientitodistukset varmentavat ja tarkistavat viranomaiset tulee nimetä. Tuonnin epäämistä koskevat säännökset edellyttävät tarkentavaa lainsäädäntöä. Tuotteet, joiden tuonti on evätty, tulee voida takavarikoida ja hävittää. Epäämispäätöksiä koskevan kansallisen muutoksenhakujärjestelmän on myös oltava käytettävissä. .

Ehdotukseen sisältyy jäsenvaltioihin kohdistuvia velvollisuuksia kerätä tietoja kansalaisiltaan ja kansalaisistaan ja ilmoittaa tiedot komissiolle. Artikloissa edellytetyn seuraamusjärjestelmän luominen edellyttää lainsäädäntöä.

3.2. Taloudelliset, hallinnolliset ja organisatoriset vaikutukset

Kalastustuotteiden maahantuonnin ja maastaviennin edellyttämien saalistodistusten tarkistamiset ja varmentamiset edellyttäisivät vähintäänkin uusia yhteistyöjärjestelmiä tulliviranomaisten ja kalastusviranomaisten välillä. Euroopan yhteisön yhteiseen kalastuspolitiikkaan liittyviä kalastusasioita hoidetaan Suomessa kuudessa työvoima- ja elinkeinokeskuksessa ja tullitoimipaikkoja Suomessa on kymmeniä. Tuonnin tarkastusten ja mahdollisten epäämispäätösten työllistävää vaikutusta on vaikea arvioida.

Kolmansista maista yhteisön alueella tapahtuvan tuonnin sekä yhteisön alueelta kolmansiin maihin tapahtuvan viennin valvonta asetusluonnoksessa esitetystä laajuudesta edellyttää huomattavaa työmäärää.

Kolmansien maiden kalastusalueet eivät tällä hetkellä pura saaliitaan Suomeen, mutta suomalaiset kalastusalueet jälleenlaivaavat venäläisiin pakastusalueisiin silakkaa ja kilohailia. Saaliin pakastaminen on asetus ehdotuksessa tarkoitettua jalostustoimintaa, joten ehdotuksen II luvun säännökset lisäävät satamatarkastusten edellyttämää työmäärää.

Erilaisten tietojen kerääminen sekä selvitysten ja tietojen toimittaminen komissiolle lisäävät myös hallinnon tehtäviä.

Jos esityksen IX luvun seuraamusjärjestelmä toteutetaan hallinnollisena menettelynä, rikkomuksesta epäiltyjen oikeusturvan takaamiseksi rikkomusten tutkinnan tulisi olla perusteellista ja muutoksenhakujärjestelmän tehokas. Tällä hetkellä Suomessa ei ole käytössä hallinnollisten sanktioiden seuraamusjärjestelmää kaupallisessa kalastuksessa. Väärinkäytösten seuraamukset tutkitaan ja tuomitaan rikosprosessuaalisessa menettelyssä. .

4. Ahvenanmaan toimivalta

Ahvenanmaan itsehallintolain (1144/1991) 18 §:n 16 kohdan nojalla Ahvenanmaalla on lainsäädäntövalta asioissa, jotka koskevat kalastusta, kalastusalueiden rekisteröintiä ja kalastuselinkeinon ohjaamista. Saman pykälän 25 ja 26 kohtien nojalla rangaistuksista ja pakkokeinoista säätäminen kuuluu myös maakunnan lainsäädäntövaltaan, kun on kysymys

maakunnan lainsäädäntövaltaan kuuluvasta oikeudenalasta. Itsehallintolain 27 §:n 12 kohdan nojalla valtakunnalla on kuitenkin lainsäädäntövalta asioissa, jotka koskevat ulkomaan kauppaa.

5. Ehdotuksen käsittely

5.1. EU:ssa

Ehdotuksen käsittely on aloitettu neuvoston sisäisen kalastuspolitiikan työryhmässä. Euroopan Parlamentin lausunto on käytettävissä aikaisintaan kesäkuussa. Puheenjohtajajäsenmaa Slovenia on suunnitellut käsittelevänsä ehdotusta neuvoston istunnossa huhtikuussa 2008, jolloin neuvosto kävisi asiasta poliittisen keskustelun pj-valtion laatimien kysymysten pohjalta. Vielä ei ole tiedossa, mitä esityksen kohtia kysymykset koskisivat. Euroopan Parlamentin lausunto on käytettävissä aikaisintaan kesäkuussa.

5.2. Suomessa

Maa- ja metsätalousministeriö on pyytänyt lausunnot asetusehdotuksesta ulkoasianministeriöltä, oikeusministeriöltä, puolustusministeriöltä, valtiovarainministeriöltä, kauppa- ja teollisuusministeriöltä, ympäristöministeriöltä, liikenne- ja viestintäministeriöltä, Ahvenanmaan maakunnan hallitukselta, työvoima- ja elinkeinokeskusten kalatalousyksiköiltä, tullihallitukselta, merenkululaitokselta, rajavartiolaitokselta, Eviralta, Elintarvikeliiton Kalateollisuusyhdistykseltä, Suomen Kalakauppiasliitolta, Kalatalouden Keskusliitolta, Suomen Ammattikalastajaliitolta ja Suomen Kalankasvattajaliitolta.

Suomen Ammattikalastajaliitto, Suomen Kalakauppiasliitto, Evira, Rajavartiolaitoksen esikunta ilmoittivat, että niillä ei ole huomautettavaa esityksen johdosta. Suomen Kalankasvattajaliitto piti ehdotuksen sisältämiä toimenpiteitä yleisesti kannatettavina. Kalateollisuusyhdistys totesi, että ehdotetut toimet vaativat runsaasti voimavaroja sekä viranomaisilta että yrityksiltä. Yhdistyksen mielestä ehdotetut järjestelmät ja valvonta ovat kannatettavia, mutta ne eivät saa muodostua yrityksille rasitteiksi eikä niistä saa muodostua kaupan esteitä. Laiton kalastus on saatava kuriin ja yritysten on voitava luottaa hankintakanaviensa vastuullisuuteen ja laillisuuteen.

Liikenne- ja viestintäministeriö viittasi Merenkululaitoksen lausuntoon ja totesi, ettei myöskään vesikulkuneuvorekisteristä annetussa laissa (976/2006) ole sellaisia säännöksiä vesikulkuneuvon poistamisesta rekisteristä, joita voisi soveltaa asetusehdotuksen edellyttämässä tilanteissa. Merenkululaitoksen käsityksen mukaan muuta kauppamerenkulkua (kuin kalastusta) koskevassa kansainvälisessä ja yhteisöoikeudellisessa alusturvallisuussäätelyssä rekisteristä poistaminen tai lipun käytön estäminen ei ole sellainen sanktio, joka olisi käytössä. Sanktiovalikoiman järeintä päättä edustaa aluksen pysäyttäminen ja sen käytön estäminen, joka on käytännössä riittävä keino puutteiden korjaamiseen tai ihmishenkien, omaisuuden ja ympäristön turvaamiseen. Muuhun alusturvallisuussäätelyyn nähden ehdotetut artikkelit rekisteristä poistamiseen vaikuttavat Merenkululaitoksen mielestä jopa tarpeettoman kovilta.

Oikeusministeriön kannanotot kohdistuivat lähinnä asetusehdotuksen seuraamusjärjestelmää koskevaan osioon. Oikeusministeriö painotti, että asetukseen ei tule sisällyttää rikosoikeudellisia säännöksiä. Hallinnollisten seuraamusten osalta oikeusministeriö totesi, että asetusehdotuksessa tarkoitettu sakko hallinnollisena seuraamuksenakin on Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen käytännön mukaan rinnastettava rikosoikeudelliseen seuraamukseen. Tästä seuraa, että sääntelyssä on otettava huomioon EIS 7 artiklaan sisältyvä rikosoikeudellinen laillisuusperiaate. Ihmisoikeustuomioistuimen käytännön mukaan laillisuusperiaate asettaa seuraamuksia koskevalle

sääntelylle laatuvaatimuksia, jotka erityisesti liittyvät sääntelyn ennakoitavuuteen. Hallinnollisten seuraamusten soveltamisala tulisi oikeusministeriön mielestä rajata tilanteisiin, joissa säännösten rikkominen on verrattain helposti todettavissa. Vielä oikeusministeriö kiinnittää huomiota siihen, että asetuksessa valittu terminologia ei ole erityisen hyvin sopusoinnussa suhteellisuusperiaatteen kanssa.

Valtiovarainministeriön lausunnossa kiinnitetään huomiota siihen, että asetusehdotuksen maahantuontiin liittyvää terminologiaa tulisi yhdenmukaistaa yhteisön tullilainsäädännön kanssa ja esimerkiksi tarkastustoimenpiteistä sanottaisiin, millä tavoin ne kytkeytyvät tullausprosessiin. Ehdotettujen valvontamenettelyjen raskauteen kiinnitetään myös huomiota.. Valtiovarainministeriön käsityksen mukaan olisi riittävän varhaisessa vaiheessa muutoinkin selvitettävä, mitkä kansalliset viranomaiset olisivat eri tehtäviin sopivia, jotta asetuksen valmistelussa voitaisiin pitää huolta, että säädettävät valvontatehtävät olisivat kansallisille viranomaisille luontevia. Tullihallitus kiinnitti huomiota määritelmien puutteellisuuteen.

Ulkoasiainministeriö lausuu yleisesti, että asetuksen lähtökohta ja tarkoitus on kannatettava. Olisi kuitenkin varmistettava, että laillisesti pyydettyjen kalastustuotteiden tuonti kolmansista maista ei tarpeettomasti häiriinny asetuksen takia ja että järjestelmä on säännöiltään ja soveltamiseltaan syrjimätön.

Ulkoasiainministeriö kiinnittää huomiota asetusehdotuksen säännöksiin nimetyistä satamista ja ennakoilmoituksen antamisajankohdasta. Olisi varmistuttava siitä, ettei ainoastaan tiettyjen nimettyjen satamien käyttö käytännössä syrji kolmansien maiden lipun alla kulkevia aluksia eikä tätä vaatimusta muuten sovelleta siten, että se johtaa tarpeettomaan tuontikaupan häiriintymiseen. Lisäksi olisi kiinnitettävä huomiota siihen, onko jäsenvaltioiden lipun alla kulkeville aluksille vastaava ennakoilmoitusvaatimus jonkin muun lainsäädännön nojalla ja jos ei, onko järjestelmä kolmansien maiden kalastusaluksia syrjivä.

Ulkoasiainministeriö kiinnittää huomiota siihen, että asetusehdotuksen mukaan sellainen kala, joka on pyydetty EU:n alueelta ja tarkoitettu EU:n markkinoille, ei tarvitse saalistodistusta. Olisi tutkittava, voiko tämä käytännössä syrjiä kolmansista maista peräisin olevia kalatuotteita.

Mahdollisten WTO-konfliktien välttämiseksi olisi ulkoasianministeriön kannan mukaan syytä varmistaa, että ne laillisuusvaatimukset, joita EU toimeenpanee, perustuvat yksiselitteisesti joko kyseessä olevien kolmansien maiden kansallisiin lainsäädäntöihin tai kansainvälisen oikeuden periaatteisiin. Ensin mainittujen osalta tulisi lisäksi varmistaa kyseessä olevien maiden suostumus järjestelmän toimeenpanoon. Olisi vaikea perustella sellaisia rajoitustoimia, joissa ei ole joko selvää sopimusta kauppakumppanin kanssa tämän lainsäädännön toimeenpanon tehostamisesta tai joiden osalta kansainvälisten sopimusten tai muiden kansainvälisen oikeuden lähteiden status tai soveltuminen kyseessä olevaan kauppakumppaniin on epäselvä.

Edelleen ulkoasianministeriö kiinnittää huomiota siihen, että sertifiointijärjestelmää sovelletaan myös ennen yhteisön alueelle saapumista muuhun kuin lippuvaltioon kuljetettuihin tai siellä jalostettuihin tuotteisiin eli niin sanottuun välilliseen tuontiin (artikla 15). Koska vaatimus ulottuu suoraan EU-tuontia kauemmas, sen käytännön soveltaminen jalostuksen osalta ja sen perusteleminen WTO-sääntöjen näkökulmasta näyttää ongelmalliselta. Koska tällainen vaatimus on poikkeuksellisen työläs täyttää, vaikuttaakin siltä, että siitä seuraavaa kaupan vaikeutumista voi olla vaikea puolustaa kyseessä olevan politiikkatavoitteen saavuttamisella.

Samanlaisia ongelmia liittyy myös sellaisiin tuotteisiin, joita ei tullata EU-alueelle, vaan jotka esimerkiksi puretaan ja laivataan uudelleen edelleen vietäviksi. Tällaisille kauttakulkuliikenteessä

oleville tuotteille tulee GATT-sopimuksen artiklan V perusteella taata vapaa kauttakulku kansainvälisen kaupan kannalta luontevimpia kuljetusreittejä hyödyntäen. Näin ollen tällaisten lastien kohtelulle ei tulisi asettaa rajoituksia tai ylimää räisiä asiakirjavaatimuksia. Tätä taustaa vasten ns. nimettyjen satamien käytön edellyttäminen kauttakulkuliikenteeltä ei näyttäisi myöskään olevan täysin perusteltua.

Lopuksi ulkoasiainministeriö lausuu, että koska kalastus ylipää tään on tärkeä elinkeino erityisesti kehitysmaille, on kiinnitettävä huomiota siihen, että kategoriaan "yhteistyöhön osallistumattomat valtiot" luetteloiduille maille annetaan tiedoksi selkeät vaatimukset ja menettelyt luettelosta pois pääsemiseksi. Jos halutaan nimenomaan vaikuttaa laittoman kalastuksen poistamiseen maailmasta, olisi hyödyllistä kehittää yhteistyötä tällaisen valtion kanssa silloin, kun lakien toimeenpanon seuranta johtuu esimerkiksi kapasiteetin puutteesta. Kehitysmaiden osalta voidaan nostaa esiin myös kysymys siitä, lisäävätkö niiden tuotteisiin sovellettavat lisävaatimukset ja mahdolliset tuonninrajoitustoimet laillista kalastusta vai onko tällaisten toimenpiteiden vaikutus pikemminkin se, että laitton kauppa suuntautuu muille markkinoille ja kyseisen maan kiinnostus vastuulliseen sääntely-yhteistyöhön vähenee entisestään. Kauppapoliittisesta näkökulmasta katsottuna toivottavampaa saattaisikin olla laillisuustavoitteiden edistäminen mieluummin kauppa- ja kehityspoliittisten kannustinten kuin sanktioiden muodossa.

Kauppa- ja teollisuusministeriö, ympäristöministeriö, puolustusministeriö ja Ahvenanmaan maakunnan hallitus eivät antaneet lausuntoa. Kainuun työvoima- ja elinkeinokeskuksen kalatalousyksikkö totesi, että sillä ei ole lausuttavaa ehdotuksen johdosta. Muut työvoima- ja elinkeinokeskusten kalatalousyksiköistä eivät antaneet lausuntoa.

Ennen lausuntojen pyytämistä asia on myös ollut esillä EU 17 -kalastusjaostossa 19.11.2007. EU-ministerivaliokunnassa sekä maa- ja metsätalousvaliokunnassa ja suuressa valiokunnassa asian on ollut suullisesti esillä 23.11.2007.

Asiasta on maa- ja metsätalousministeriön kala- ja riistaosastolla valmistelu u-kirjelmä, joka on parhailaan käännettävänä. U-kirjelmä voitaneen toimittaa eduskunnalle huhtikuun alkupuolella. Koska ehdotusta neuvoston asetukseksi käsitellään maatalous- ja kalastusneuvostossa huhtikuussa (14.4.2008) maa- ja metsätalousministeriön kala- ja riistaosasto on päättänyt valmistella u-kirjelmää edeltävän e-kirjelmän, jonka perusteella olisi mahdollista aloittaa eduskunnan kannanottojen valmistelu. U-kirjelmän valmistelu on, mm. esityksen laajuus huomioon otettuna, ollut työteliäs tehtävä ja ennakoitua enemmän aikaa on tarvittu lausuntojen pyytämiseen, niitä täydentäviin konsultaatioihin sekä kirjelmän kääntämiseen.

6. Valtioneuvoston kanta

Valtioneuvosto pitää tärkeinä ehdotuksen tavoitteita lisätä yhteisön osuutta laittoman, ilmoittamattoman ja sääntelemättömän kalastuksen torjunnassa, jotta voidaan tehostaa toimia siitä aiheutuvia ympäristöllisiä, taloudellisia ja sosiaalisia seurauksia vastaan.

Laiton, ilmoittamaton ja sääntelemätön kalastus (LIS-kalastus) on maailmanlaajuisesti yksi merkittävimmistä kalavarojen kestävyyttä ja merten biologista monimuotoisuutta uhkaavista vaaroista. Kansainvälinen yhteisö tunnustaa laajasti ongelman erityisen vakavuuden ja välttämättömän tarpeen toteuttaa asianmukaiset toimenpiteet sen ehkäisemiseksi, estämiseksi ja poistamiseksi.

Valtioneuvosto katsoo, että nykyisin yhteisössä sovellettavat LIS-kalastusta koskevat yhteisön säännökset tarvitsevat asetusehdotukseen sisältyviä elementtejä, ottamalla kuitenkin huomioon suhteellisuusperiaatteen vaatimukset, maailman kauppajärjestön säännöt sekä jäsenvaltioiden ja yhteisön välinen toimivallan jako.

Valtioneuvoston kanta ehdotukseen nähden on määrittelemätön kaikilta niiltä osin, joissa kannan määrittely kuuluu eduskunnalle. Pj-valtion pyydettyä valtuuskuntien huomioita kirjallisesti Suomen valtuuskunta on 20.2.2008 esittänyt ehdotuksesta yleisellä tasolla seuraavaa:

”Ensiksi, Suomi säilyttää tarkasteluvaraumansa ehdotukseen kokonaisuudessaan. Ehdotus on monelta osin sisällöltään sellainen, että Suomen eduskunnan on otettava siihen kantaa. Käsittely parlamentissa eduskunnassa on alkamassa, eikä sen aikataulusta ja päättymisestä ole vielä tarkempaa tietoa.

Suomi haluaa nostaa esille eräitä keskeisiä periaatteita, joiden tulisi näkyä sekä asetusehdotuksen rakenteessa että sisällössä.

Ehdotuksen tekstiä tulee kehittää ottamalla paremmin huomioon lainsäädännön yksinkertaistamisen ja vähentämisen periaatteet. Asetuksessa on kohtia, jotka eivät ole ongelmallisia, mutta ovat vaikeasti ymmärrettäviä ja mahdollistavat toisistaan poikkeavat tulkinnat.

Asetuksesta aiheutunee merkittäviä suoria ja epäsuoria kustannuksia jäsenmaille. Näitä kustannuksia ei kuitenkaan ole voinut arvioida riittävästi, eikä komissiokaan ole toistaiseksi halunnut niitä arvioida. Kun arvioidaan eri toimenpiteiden tehokkuutta suhteessa asetuksen yleisiin tavoitteisiin, on välttämätöntä pitää huoli siitä, etteivät kasvavat kustannukset muodostu kohtuuttomiksi. Tältä osin Suomi pyytää komissiota toimittamaan lisää tietoa.

Suomi odottaa mielenkiinnolla neuvoston oikeudellisen yksikön lausuntoa ehdotuksen eri kohdista. Suomi saattaa jatkossa toimittaa myös täydentäviä kirjallisia kommentteja tai esittää niitä suullisesti.

Suomi katsoo myös, ettei asetusta tulisi soveltaa kaikilta osin yhteisön aluksiin. Pääsääntönä tulisi olla asetuksen soveltaminen ensisijaisesti kolmansien maiden aluksiin. Ehdotuksen tekstissä on myös lukuisissa kohdin epäselvää milloin soveltamisalaksi on tarkoitettu vain kolmansien maiden alukset tai sekä kolmansien maiden alukset ja yhteisön alukset.

Esitys saattaa myös olla ongelmallinen sen vuoksi, että se näyttäisi sisältävän kaupan esteiksi tulkittavia määräyksiä.

Esityksestä tulisi myös selkeästi käydä ilmi, että tarkoitus ei ole säätää rikosoikeudellisista seuraamuksista. Suomen mielestä ehdotuksessa tulisi ottaa huomioon myös tuomioistuimen päätös C-440/05.

Suomi on alkaneessa neuvoston käsittelyssä varannut mahdollisuuden esittää kannanottojaan asian käsittelyn edetessä. Suomi on ehdottanut harkinnan arvoiseksi yhdistää tämän ehdotuksen käsittely yhteisön kalastuksen valvonta-asetuksen uudistamiseen, jota koskeva esitys on komissiossa valmisteltavana ja annettaneen lokakuussa 2008.

**EUROOPAN UNIONIN
NEUVOSTO**

**Bryssel, 23. lokakuuta 2007 (13.11)
(OR. fr)**

14236/07

**Toimielinten välinen asia:
2007/0223 (CNS)**

PECHE 305

EHDOTUS

Lähettiläjä:	Euroopan komissio
Päivä:	22. lokakuuta 2007
Asia:	Ehdotus neuvoston asetukseksi yhteisön järjestelmästä laittoman, ilmoittamattoman ja sääntelemättömän kalastuksen ehkäisemiseksi, estämiseksi ja poistamiseksi

Valtuuskunnille toimitetaan oheisena komission ehdotus, joka on saapunut pääsihteeri, korkea edustaja Javier SOLANAlle johtaja Jordi AYET PUIGARNAUn lähettämällä kirjeellä.

Liite: KOM(2007) 602 lopullinen

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel 17.10.2007
KOM(2007) 602 lopullinen

2007/0223 (CNS)

Ehdotus:

NEUVOSTON ASETUS

**yhteisön järjestelmästä laittoman, ilmoittamattoman ja sääntelemättömän kalastuksen
ehkäisemiseksi, estämiseksi ja poistamiseksi**

(komission esittämä)

{SEK(2007) 1310}
{SEK(2007) 1312}
{SEK(2007) 1336}

PERUSTELUT

1) EHDOTUKSEN TAUSTA

- **Ehdotuksen perustelut ja tavoitteet**

Ehdotuksen yleistavoite on tarkastella yhteisön osuutta laittoman, ilmoittamattoman ja sääntelemättömän kalastuksen torjunnassa ja lisätä sitä, jotta voidaan tehostaa toimia tätä kansainvälistä vitsausta ja siitä aiheutuvia ympäristöllisiä, taloudellisia ja sosiaalisia seurauksia vastaan.

- **Yleinen tausta**

Laiton, ilmoittamaton ja sääntelemätön kalastus (IUU-kalastus) on maailmanlaajuisesti yksi merkittävimmistä kalavarojen kestävyyttä ja merten biologista monimuotoisuutta uhkaavista vaaroista. Kansainvälinen yhteisö tunnustaa laajasti ongelman erityisen vakavuuden ja välttämättömän tarpeen toteuttaa asianmukaiset toimenpiteet sen ehkäisemiseksi, estämiseksi ja poistamiseksi. Yksimielisyys tästä on ilmaistu erilaisilla kansainvälisillä areenoilla ja erityisesti asiaa koskevassa vapaaehtoisessa kansainvälisessä toimintasuunnitelmassa, joka hyväksyttiin FAO:ssa vuonna 2001.

Komissio on ollut mukana IUU:n torjumisessa nyt jo kymmenen vuotta. Toiminnan perustana on ollut oma toimintasuunnitelma vuodesta 2002. Sen mukaisesti komissio on ollut hyvin aktiivinen viime vuosina ja edistänyt IUU-kalastuksen ehkäisemiseen, estämiseen ja poistamiseen tähtäävän kunnianhimoisen politiikan täytäntöönpanoa sekä yhteisön tasolla että alueellisella ja kansainvälisellä tasolla.

Tämä politiikka on tuonut mukanaan suurta edistystä. Joko EU:n aloitteella tai sen vahvalla tuella on luotu uudet alueelliset kalastuksenhoitojärjestöt, jotka ovat laajentaneet kansainvälisen sääntelyn piirin kuuluvan syvänmerenkalastuksen maantieteellistä alaa. Samaan aikaan nykyisissä alueellisissa kalastuksenhoitojärjestöissä hyväksytyillä uusilla ja laajamittaisilla toimenpidejärjestelyillä on vahvistettu valvontaa merellä ja satamissa sekä mahdollistettu kauppavirtojen parempi valvonta. IUU-alusten mustan listan käyttöönotto on johtanut varoittaviin toimenpiteisiin, jotka kohdistetaan laitonta toimintaa harjoittaviksi tunnistettuihin aluksiin. Vuodesta 2004 EU:n suhteita niihin kehitysmaihin, joiden kanssa sillä on kahdenväliset kalastussopimukset, on ohjattu uudella kumppanuuteen perustuvalla lähestymistavalla. Näiden maiden hallinto- ja valvontavalmiuksien vahvistaminen on yksi kumppanuuden kulmakivistä, ja siihen on osoitettu erityisen paljon EU:n rahoitusta. EU:ssa vuonna 2002 sovitussa yhteisen kalastuspolitiikan uudistuksessa taas kiinnitettiin huomiota tarpeeseen parantaa EU:n kalastajiin ja EU:n vesialueisiin sovellettavien sääntöjen noudattamista.

Vaikka paljon onkin tehty, IUU-kalastusta ei suinkaan ole saatu poistettua. Komissio on sitä mieltä, että yhteisön on pikaisesti ryhdyttävä tiukkoihin toimiin, koska tällaiset käytänteet jatkuvat yhteisön ja kansainvälisistä toimista sekä niiden dramaattisista ympäristöpoliittisista ja sosioekonomisista seuraamuksista piittaamatta.

Yhteisöllä on yksi maailman suurimmista laivastoista, ja se on kolmanneksi suurin kalastusmahti maailmassa. Yhteisöllä on myös isoimmat markkinat, ja se on suurin kalastustuotteiden tuoja. Kalastustuotteita tuotiin yhteisöön vuonna 2005 yhteensä

lähes 14 miljardilla eurolla. Tämän lisäksi useita kalastusalueita sääntöjä noudattamattomien lippulaivojen alle rekisteröivien toimijoiden joukossa uskotaan myös olevan yhteisön toimijoita.

Kansainvälisten sitoumustensa ja luonnonvarojen hoitoa ja liiallista hyödyntämistä välttävän yleistavoitteensa mukaisesti (sitä kuin se on vahvistettu kesäkuussa 2006 pidetyssä Eurooppa-neuvostossa sovitussa EU:n kestävä kehityksen strategiassa) komissiolla on erityinen velvollisuus johtaa kansainvälisiä toimia IUU-kalastuksen torjumiseksi.

Komission mukaan nyt on tullut aika täydentää olemassa olevaa kehystä, tehostaa sitä ja keskittää huomio tarpeeseen varmistaa, että IUU-kalastuksen ehkäisemiseen, estämiseen ja poistamiseen tarvittavat toimenpiteet pannaan täytäntöön ja että niitä noudatetaan.

- **Voimassa olevat aiemmat säännökset**

Nykyisessä järjestelmässä IUU-kalastusta koskevat osittain valvonnasta, tarkastuksista ja täytäntöönpanosta annetut, yhteisössä sovellettavat yhteisön säännökset (erityisesti neuvoston asetukset (EY) N:o 2847/93 ja (EY) N:o 2371/2002) sekä niitä aloja koskevat säännöt, joista on sovittu alueellisissa kalastuksenhoitojärjestöissä (erityisesti neuvoston asetukset (EY) N:o 1936/2001 ja (EY) N:o 601/2004).

- **Johdonmukaisuus suhteessa unionin muuhun politiikkaan ja muihin tavoitteisiin**

Tämä ehdotus on yhteisen kalastuspolitiikan yleistavoitteen – ”varmistetaan sellaisen elollisten vesiluonnonvarojen hyödyntäminen, joka luo talouden, ympäristön ja sosiaalisten tekijöiden osalta kestävät olosuhteet” – mukainen ja vastaa yleisemmin Eurooppa-neuvostossa kesäkuussa 2006 sovitun kestävä kehityksen strategiaa keskittymällä luonnonvarojen suojelemiseen. Lisäksi ehdotus noudattaa kestävä kehityksen huippukokouksessa vuonna 2002 asetettuja kalavarojen hoidon tavoitteita.

Valtamerten parempaan hallintaan pyrkiminen kuuluu myös pääperiaatteisiin, kun nyt pohditaan yhteisön tulevaa meripolitiikkaa.

2) KUULEMISET JA VAIKUTUSTEN ARVIOINTI

- **Intressitahojen kuuleminen**

Kuulemismenettely, tärkeimmät kohderyhmät ja yleiskuvaus vastaajista

Vuoden 2007 tammi-maaliskuussa järjestettiin laaja kuuleminen komission yksiköiden esiin ottamasta ja komission verkkosivulla julkaistusta julkisesta asiakirjasta. Keskustelun ohjaamiseksi kalastus- ja meriasioiden pääosastossa laaditussa asiakirjassa esitetään lyhyt analyysi ongelmasta, ja se rakentuu seuraavien yhdeksän mahdollisen toiminta-alan varaan: (1) Euroopan yhteisön satamiin saapuvien kolmansien maiden alusten toiminnan ja niiden saaliiden laillisuuden parempi valvonta, (2) säilyttämis- ja hoitotoimenpiteiden noudattamisen parempi valvonta yhteisöön muilla kuin kalastusalueilla tuotujen kalastustuotteiden osalta, (3) EU:n markkinoiden sulkeminen IUU-kalastuksen tuotteilta, (4) Euroopan yhteisön kansalaisten sen alueen ulkopuolella

harjoittamaan IUU-toimintaan puuttuminen, (5) IUU-kalastuksen toteamisen oikeudellisten keinojen parantaminen, (6) kalastustoimenpiteiden vakavien rikkomusten estämiseen tähtäävän tehokkaan seuraamusjärjestelmän käyttöönotto, (7) IUU-kalastuksen vastaisten toimien parantaminen alueellisissa kalastushoitojärjestöissä, (8) IUU-kalastuksen vastaisten politiikkojen ja keinojen tukeminen kehitysmaissa sekä (9) yhteisvaikutuksen lisääminen valvonnan, seurannan ja tarkkailun aloilla.

Kuulemisen seurauksena järjestettiin valtavasti kokouksia ja komissio sai useita kirjallisia raportteja. Asiasta keskusteltiin kalastusministerien epävirallisessa kokouksessa 17. huhtikuuta 2007. Lisäksi Euroopan parlamentti antoi asiasta päätöslauselman 15. helmikuuta 2007.

Kuulemiseen osallistuivat monenlaiset kalastusalan tahot, joista mainittakoon erityisesti kalastusalan merkittävimmät sidosryhmät yhteisön tasolla kokoava neuvokantava kalatalous- ja vesiviljelykomitea (ACFA), eurooppalaisen ja kansalliset kalastusjärjestöt (Ranska, Espanja ja Kreikka), jalostusteollisuus, vähittäismyyjät, pankit ja kuluttajat, ammattiliitot, erilaiset kansalaisjärjestöt (ympäristö- ja kehityspoliittisiin kysymyksiin erikoistuneet), julkisviranomaiset Saksasta ja Yhdistyneestä kuningaskunnasta, kansanedustuslaitoksen jäsen Alankomaista sekä julkisviranomaiset Norjasta sekä Maailmanpankki ja yksi jäljitettävyyteen erikoistunut yritys.

Tiivistelmä vastauksista ja siitä, miten ne on otettu huomioon

Kuulemiseen osallistuneet antoivat hyvin positiivista palautetta komission aloitteesta. Lähes kaikki painottivat, että yhteisön toimia tällä alalla on aiheellista vahvistaa. Komission kuulemisasiakirjassa eriyttämät toiminta-alat tunnustettiin yleisesti päteviksi.

Sidosryhmien joukosta esitettiin yksi poikkeavakin näkökulma, joka liittyy aloitteen soveltamisalaan. Osa kalanpyyntialasta oli sitä mieltä, että yhteisön kalastuslaivasto olisi jätettävä aloitteen ulkopuolelle, koska siihen sovelletaan jo laajaa valvontaa, eikä sen voida olettaa harjoittavan IUU-kalastusta. Suurin osa vastaajista kuitenkin kannatti ajatusta, että aloitteen olisi oltava mahdollisimman laaja ja katettava kaikkien kalastuslaivastojen toiminta (niin yhteisön kuin sen ulkopuolisten laivastojen).

Jotkut sidosryhmät esittivät myös huolestumisensa ongelmista, joita voisi aiheutua siitä, että yhteisö ottaa käyttöön yhteneväisen lähestymistavan asiassa, ottamatta huomioon IUU-kalastuksesta kärsivien kalastusten ja alueiden erityispiirteitä, ja luo tarpeettomia rajoituksia. Sitä, että yhteisön olisi tulevaisuudessa keskitettävä toimensa vakaviimpiin kalastuslain rikkomuksiin, korostettiin.

Jotkut sidosryhmät vaativat, että nykyisen kehyksen parempi täytäntöönpano olisi asetettava etusijalle ja että uusia sääntelyaloitteita tehdään vain tarvittaessa.

Toisena merkittävänä huolenaiheena oli korostaa sitä, että kaupan toimenpiteillä voi olla negatiivisia vaikutuksia kehitysmaihin ja että asiaa oli tarpeen analysoida syvällisesti.

Internetin välityksellä järjestettiin julkinen kuuleminen 15.1.2007–12.3.2007. Komissio sai noin 30 kirjallista kommenttia. Ne ovat nähtävissä seuraavassa osoitteessa: http://ec.europa.eu/fisheries/cfp/governance/consultations/consultation_150107_en.htm

Kuulemisen tulokset on esitetty tiivistettynä komission tekemän ehdotuksen vaikutustenarviointiin liitettyssä asiakirjassa.

- **Asiantuntijatiedon käyttö**

Lähteenä olleet tieteenalat ja asiantuntemuksen alat

Komission yksiköt käyttivät ulkopuolisia asiantuntijoita joidenkin tähän ehdotukseen liittyvien seikkojen vahvistamiseen.

Erityisellä yleissopimuksella nro 36/2006 pyrittiin analysoimaan, kuinka hyödyllisiä komission suunnittelema kaupan alan toimenpiteet olisivat ja minkälaisia vaikutuksia niillä olisi IUU-kalastuksen torjumisessa. Erityissopimus nro 5/2007 tehtiin, jotta saataisiin muita tarvittavia ulkoisia tekijöitä ja panoksia, joita komissio voisi käyttää viimeistellessään niihin toimenpiteisiin liittyvää vaikutustenarviointia, jotka tulevaisuudessa mahdollisesti kuuluvat IUU:n vastaisiin komission ehdottamiin toimenpiteisiin.

Käytetty menettely

Mainitut kaksi erityissopimusta tehtiin osana komission ulkopuolisen Océanic Développement -konsulttiyrityksen voimassa olevia puitesopimuksia (vastaavasti FISH/2003/02 ja FISH/2006/20).

Tärkeimmät organisaatiot ja asiantuntijat, joita on kuultu

Ulkopuolinen konsulttiyritys Océanic Développement.

Tiivistelmä saaduista ja huomioon otetuista asiantuntijalausunnoista

Esiin ei ole tuotu sellaisia mahdollisesti vakavia riskejä, jotka voisivat johtaa peruuttamattomiin seurauksiin.

Ensimmäisessä tutkimuksessa selvitetään, mikä on Euroopan yhteisön tilanne nyt kalastustuotteiden kaupan tärkeänä toimijana, ja kuvataan sitä, kuinka haavoittuvia yhteisön markkinat ovat IUU-kalastukseen perustuvan kalastustuotteiden tuonnin edessä, sekä analysoidaan erilaisia keinoja, joilla yhteisö voisi saada tällaisen tuonnin loppumaan.

Toisessa tutkimuksessa esitellään erityisesti ongelmia, jotka johtuvat siitä, että jäsenvaltioiden soveltamat seuraamukset yhteisen kalastuspolitiikan sääntöjen rikkomistapauksissa ovat tasoltaan riittämättömiä. Siinä korostetaan myös kansallisissa lainsäädännöissä olevien seuraamusten tason laajaa kirjoa, mikä johtaa tasapuolisten toimintaedellytysten puuttumiseen yhteisön tasolla ja kannustaa laittomien käytäntöjen jatkamiseen.

Asiantuntijalausuntojen julkistaminen

Tutkimukset laitetaan kalastus- ja meriasioiden pääosaston verkkosivulle.

• **Vaikutusten arviointi**

Komissio laati ehdotuksesta vaikutusten arvioinnin, jota koskeva raportti on saatavilla Euroopan komission kalastus- ja meriasioiden pääosaston verkkosivulla.

Raportissa käsitellään seuraavia vaihtoehtoja:

– Nykyisen sääntelykehityksen täytäntöönpanon parantaminen yhteisön vesillä ja IUU-kalastuksen vastaisen yhteisön politiikan lujittaminen monen- ja kahdenvälisissä elimissä ongelman ulkoisen osuuden korjaamiseksi. Tässä vaihtoehdossa ei tarvita uuden sääntelyvälineen hyväksymistä. Tämä ei kuitenkaan ole riittävää, kun otetaan huomioon tilanteen kiireellisyys ja nykyistä järjestelmää haittaavat vakavimmat ongelmat, joita ovat yhteisön markkinoiden haavoittuvuus IUU-tuotteiden tuonnille sekä sääntöjen ulkopuolelle jäävien lippujen alla kalastavien alusten toiminnan jatkuminen. Nämä kaksi ongelmaa edellyttävät uusien säännösten hyväksymistä. Tämä vaihtoehto tarkoittaisi yksinkertaisesti sitä, että yhteisö painottaa enemmän tarvetta IUU-kalastuksen vastaisiin toimiin, ottamatta kuitenkaan käyttöön niihin tarvittavia välineitä. On suuri vaara, että tämä vaihtoehto johtaisi ainoastaan hyvän tahdon ilmauksiin eikä todellisiin muutoksiin, jolloin nykytilanne jatkuu entisellään.

– Sellaisen tapauskohtaisen toimintatavan kehittäminen, jota mukautettaisiin eri kalalajien ja alueiden erityispiirteiden mukaan merkittäville IUU-kalastuksen alueilla. Tässä vaihtoehdossa olisi pyrittävä kohdennettuun lähestymistapaan, jossa keskitytään IUU-kalastuksen näkyvimpiin piirteisiin ja reagointi mukautetaan kyseisten kalakantojen tai alueiden erityispiirteiden mukaan.

Tämän vaihtoehdon toimivuus on epävarmaa, koska IUU on luonteeltaan muuttuvaa ja salaista. On suuri vaara, että tämä vaihtoehto tarjoaa ratkaisuja, jotka eivät enää vastaa oikeaa tilannetta niiden hyväksymishetkellä, jolloin todelliset tavoitteet jäävät lopulta saavuttamatta. Vaikuttaa myös siltä, että tämän lähestymistavan siirtäminen IUU-kalastukseen kehitysmaiden vesillä olisi vaikeaa. Tämä ei myöskään olisi ilmaista. Täytäntöönpano edellyttäisi kutakin tilannetta vastaavien säädösten antamista. Noudattamisen varmistaminen maksaisi myös paljon ja niiden muutamien lajien osalta, joihin sovelletaan erityisiä tuontitodistusjärjestelmiä, mahdollisesti vielä enemmän kuin kaikkien kalastustuotteiden tuonnissa sovellettava yleinen sertifiointijärjestelmä.

– Sellaisen uuden, sekä yhteisön että muut vedet kattavan, laajan aloitteen käynnistäminen, joka perustuu selkeisiin poliittisiin periaatteisiin ja sääntelytoimenpiteisiin, täydentää nykyistä kehystä ja varmistaa sovellettavien sääntöjen paremman noudattamisen sekä antaa EY:lle mahdollisuuden toteuttaa kansainvälisten sitoumustensa täyttämiseksi kunnianhimoisia toimenpiteitä yksipuolisesti silloin, kun monenvälisillä toimenpiteillä ei päästä tyydyttävään ratkaisuun. Tämä vaihtoehto edellyttää, että otetaan käyttöön kunnianhimoinen sääntelyväline, joka vastaa yhteisöä IUU-kalastuksen osalta koskevaan kolmeen tärkeimpään haasteeseen: pysäyttää IUU-kalastuksen tuonnin yhteisöön, ottaa huomioon sääntöjen ulkopuolella olevien lippujen alla muualla kuin yhteisön vesillä purjehtivien alusten ongelman ja parantaa yhteisen kalastuspolitiikan sääntöjen

noudattamista yhteisön vesillä.

Tämän vaihtoehdon toteuttaminen olisi vaativaa ja edellyttäisi suuria muutoksia. Ensinnäkin yhteisön olisi hyväksyttävä merkittävä sääntelyväline. Siihen liittyisi myös uusia tehtäviä ja kustannuksia, joita voitaisiin kuitenkin lievittää erilaisilla mekanismeilla ja liitännäistoimenpiteillä. Nämä kustannukset näyttäisivät olevan suhteessa yhteisön tarpeeseen parantaa merkittävästi IUU-kalastuksen vastaisen politiikkaansa tuloksellisuutta.

3) EHDOTUKSEEN LIITTYVÄT OIKEUDELLISET NÄKÖKOHDAT

- **Ehdotetun toimen lyhyt kuvaus**

Ehdotuksen periaatteena on, että tuloksellisesti IUU-kalastusta torjuvan strategian olisi oltava laaja ja katettava ongelman kaikki puolet koko toimitusketjussa.

Ehdotuksessa otetaan käyttöön järjestelmä, jonka tarkoituksena on pysäyttää IUU-kalastuksesta peräisin olevien kalastustuotteiden tuonti yhteisöön. Tätä varten olisi otettava käyttöön sertifiointijärjestelmä. Tässä järjestelmässä kaikessa kalastustuotteiden (myös jalostettujen tuotteiden) tuonnissa yhteisöön vaaditaan kyseisen lippuvaltion todistus siitä, että tuotteet on pyydetty laillisesti. Tätä toimenpidettä täydentävästi olisi parannettava kolmansien maiden kalastusalusten saaliinpurkamisen valvontaa uusien edellytyksin, jotka koskevat pääsyä yhteisön satamiin ja jälleenlaivausta.

Ehdotukseen kuuluu myös joukko toimenpiteitä, joilla pyritään estämään kalastusalan toimijoita hyödyntämästä sitä, etteivät jotkut valtiot varmista, noudattaako niiden kalastuslaivasto kalavarojen hoitoa ja säilyttämistä koskevia sääntöjä. Jollei alueellisissa kalastuksenhoitojärjestöissä löydetä toimivaa ratkaisua, yhteisö voisi määrätä ja panna täytäntöön seuraamuksia, jotka koskisivat kalastusaluksia tai valtioita, jotka eivät noudata kansainvälistä oikeutta ja vaarantavat kalavarojen kestävyys.

Ehdotukseen sisältyy järjestelmä niiden seuraamusten enimmäistasojen lähentämiseksi, joita sovelletaan jäsenvaltioihin yhteisen kalastuspolitiikan sääntöjen vakavissa rikkomistapauksissa. Siinä annetaan myös säännökset, joilla lisätään jäsenvaltioiden vastuuta omien kansalaistensa suhteen silloin, kun nämä osallistuvat kalastustoimiin yhteisön ulkopuolella tai tukevat niitä.

- **Oikeusperusta**

EY:n perustamissopimuksen 37 artikla.

- **Toissijaisuusperiaate**

Ehdotus kuuluu yhteisön yksinomaiseen toimivaltaan. Tämän vuoksi toissijaisuusperiaatetta ei sovelleta.

- **Suhteellisuusperiaate**

Ehdotus on suhteellisuusperiaatteen mukainen seuraavista syistä:

IUU-kalastuksen kaltaisen salaisen ja laittoman toiminnan torjumiseen tarvitaan toimenpiteitä, jotka ovat suhteessa tällaisen toiminnan laajuuteen ja mukautettuja sen luonteeseen. Ehdotukseen sisältyvistä toimista aiheutuu joitakin kustannuksia taloudellisille toimijoille ja kansallisille hallinnoille EU:n jäsenvaltioissa ja kolmansissa maissa. Tämä koskee erityisesti kaikkea yhteisöön suuntautuvaa kalastustuotteiden tuontia koskevan sertifiointijärjestelmän käyttöönottoa. Kustannukset jäänevät kuitenkin suhteellisen pieniksi, ja toimenpiteen täytäntöönpanosta saatavat hyödyt korvaavat ne pitkälti.

Jäsenvaltioiden viranomaisten auttamiseksi näiden tehtävien hoitamisessa olisi otettava käyttöön varojärjestelmä, jolla viranomaisille ilmoitetaan epäilyksistä, jotka kohdistuvat säilyttämistoimenpiteiden noudattamiseen joistakin kalastusaluksista, joiltakin toimijoilta tai joistakin valtiosta tulevien tuotteiden osalta. Näin valvontaviranomaiset voivat määritellä toimilleen painopistealueet ja tähän ehdotukseen kuuluvista muista toimenpiteistä aiheutuvaa työtaakkaa voidaan helpottaa. Komission ehdottamassa uudessa IUU-kalastuksen vastaisessa strategiassa lisätään myös valvontaviranomaisten välistä yhteistyötä. Näillä yhteisön kalastusvalvontaviraston johtamilla toimilla pyritään kokoamaan valvontakeinoja ja parantamaan valvontatoimien tehokkuutta yhteisössä yleisesti.

Hallinnoille ja toimijoille asetettavien lisävalvontavaatimusten olisi oltava asianmukaisia ja suhteessa siihen, miten kyseisten toimenpiteiden moitteeton soveltaminen saadaan varmistettua.

- **Sääntelytavan valinta**

Ehdotettu sääntelytapa: asetus.

Muut vaihtoehdot eivät soveltuisi seuraavasta syystä:

Yhteinen kalastuspolitiikka kuuluu yhteisön yksinomaiseen toimivaltaan. Yhteisön tasolla vahvistettujen sääntöjen olisi oltava yhdenmukaisia ja sitovia, jotta vältetään erilaiset standardit jäsenvaltioissa. Tästä syystä toimenpiteiden sisältyminen asetusehdotukseen on perusteltua.

4) TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Ehdotuksella ei ole vaikutuksia yhteisön talousarvioon.

5) LISÄTIEDOT

- **Yksinkertaistaminen**

Ehdotuksella yksinkertaistetaan lainsäädäntöä.

Ehdotuksella yksinkertaistetaan ja parannetaan alueellisissa kalastuksenhoitojärjestöissä tehdyistä päätöksistä johtuvaa valvonta-, tarkastus- ja täytäntöönpanokehystä. Yhteisö on jäsenenä 12 tällaisessa järjestössä. Määräykset voivat vaihdella suuresti järjestöstä toiseen. Niitä pannaan nyt täytäntöön yhteisön lainsäädännössä neuvoston eri asetuksilla. Tästä johtuu kaksi vaikeutta. Ensinnäkin alueellisten kalastuksenhoitojärjestöjen määräyksiä annetaan ja tarkistetaan usein ja niitä on paljon, mistä syystä niitä on usein vaikea saada siirrettyä yhteisön lainsäädäntöön ajoissa. Toiseksi erilaisista oikeusjärjestyksistä peräisin olevien erilaisten sääntöjen olemassaolo aiheuttaa epäselvyyttä yhteisön toimijoiden ja jäsenvaltioiden keskuudessa.

Tästä syystä komissio ehdottaa, että alueellisissa kalastuksenhoitojärjestöissä hyväksytyjen tärkeimpien valvontaa, tarkastuksia ja täytäntöönpanoa koskevien määräysten sisällyttäminen yhteisön lainsäädäntöön varmistetaan tässä ehdotetulla asetuksella. Tähän asetukseen on sisällytetty niissä alueellisissa kalastuksenhoitojärjestöissä, joissa yhteisö on jäsenenä, hyväksytyt kunnianhimoisimmat standardit, joiden soveltamisala laajennetaan koskemaan kaikkia alueellisten kalastuksenhoitojärjestöjen piiriin kuuluvia vesiä. Tällä yksinkertaistetaan yhteisön toimijoita ja viranomaisia koskevaa sääntelykehystä yhdenmukaistamalla sääntöjä korkeimpien olemassa olevien valvonta-, tarkastus- ja täytäntöönpanostandardien mukaisesti.

- **Lainsäädännön kumoaminen**

Ehdotuksen hyväksymisestä seuraa, että aiempaa lainsäädäntöä kumotaan.

- **Uudelleentarkastelu-, tarkistus- tai raukeamislauseke**

Ehdotus sisältää uudelleentarkastelulausekkeen.

Ehdotus:

NEUVOSTON ASETUS

**yhteisön järjestelmästä laittoman, ilmoittamattoman ja sääntelemättömän kalastuksen
ehkäisemiseksi, estämiseksi ja poistamiseksi**

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, JOKA

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 37 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen¹,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon²,

ottaa huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon³,

ottaa huomioon alueiden komitean lausunnon⁴,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Yhdistyneiden Kansakuntien merioikeusyleissopimuksessa sopimuspuolena yhteisö on ratifioinut hajallaan olevien kalakantojen ja laajasti vaeltavien kalakantojen säilyttämistä ja hoitoa koskevien, 10 päivänä joulukuuta 1982 tehtyyn Yhdistyneiden Kansakuntien merioikeusyleissopimukseen sisältyvien määräysten täytäntöönpanosta tehdyn sopimuksen (YK:n kalakantasopimus vuodelta 1995) sekä hyväksynyt aavan meren kalastusalusten kansainvälisten suojelu- ja hoitotoimenpiteiden noudattamisen edistämistä tehdyn sopimuksen. Kyseisissä määräyksissä vahvistetaan erityisesti periaate, jonka mukaan kaikilla valtioilla on velvollisuus toteuttaa tarvittavat toimenpiteet meren luonnonvarojen kestävä kehityksen varmistamiseksi sekä toimia yhteistyössä tätä tarkoitusta varten.
- (2) Yhteisen kalastuspolitiikan tavoitteena on neuvoston asetuksen (EY) N:o 2371/2002 mukaisesti turvata talouden, ympäristön ja sosiaalisten tekijöiden osalta kestävät edellytykset elollisten vesiluonnonvarojen hyödyntämiselle.

¹ EUVL C [...], [...], s. [...].

² EUVL C [...], [...], s. [...].

³ EUVL C [...], [...], s. [...].

⁴ EUVL C [...], [...], s. [...].

- (3) Laiton, ilmoittamaton ja sääntelemätön (Illegal, Unreported and Unregulated, IUU) kalastus on yksi elollisten vesiluonnonvarojen kestävä hyödyntämisen vakavimmista uhkista, joka vaarantaa itse yhteisen kalastuspolitiikan sekä valtamerten parempaan hallintaan tähtäävien kansainvälisten pyrkimysten perustan. IUU-kalastus on suuri uhka myös merten biologiselle monimuotoisuudelle, ja tähän on puututtava komission tiedonannossa *Biologisen monimuotoisuuden vähenemisen pysäyttäminen vuoteen 2010 mennessä – ja sen jälkeen* (KOM(2006) 216) asetettujen tavoitteiden mukaisesti.
- (4) Kansainvälisten sitoumustensa mukaisesti Euroopan yhteisön olisi ongelman laajuus ja kiireellisyys huomioon ottaen lisättävä merkittävästi IUU-kalastuksen vastaisia toimia ja hyväksyttävä uusia sääntelytoimenpiteitä, jotka on suunniteltu kattamaan ilmiön kaikki puolet.
- (5) Yhdistyneiden Kansakuntien elintarvike- ja maatalousjärjestössä (FAO) vuonna 2001 hyväksytyn laittoman, ilmoittamattoman ja sääntelemättömän kalastuksen ehkäisemiseen, estämiseen ja poistamiseen tähtäävän kansainvälisen toimintasuunnitelman mukaisesti IUU-kalastuksella tarkoitetaan kalastustoimia, joita pidetään laittomina, ilmoittamattomina tai sääntelemättöminä seuraavasti:
1. Laittomalla kalastuksella tarkoitetaan toimia,
 - joita kansalliset tai vieraan vallan alukset harjoittavat jonkin valtion lainkäyttövaltaan kuuluvilla vesillä ilman kyseisen valtion lupaa tai sen lakien ja asetusten vastaisesti;
 - joita harjoittavat alukset, jotka ovat asianomaiseen alueelliseen kalastushoitojärjestöön kuuluvan valtion lipun alla, mutta toimivat niiden kyseisen järjestön hyväksymien säilyttämisen ja hoitotoimenpiteiden vastaisesti, joihin valtiot ovat sitoutuneet, tai asiassa sovellettavan kansainvälisen lain vastaisesti; tai
 - jotka rikkovat kansallisia lakeja tai kansainvälisiä velvoitteita, myös niitä, joihin asianomaisessa alueellisessa kalastushoitojärjestössä yhteistyössä toimivat valtiot ovat sitoutuneet.
 2. Ilmoittamattomalla kalastuksella tarkoitetaan kalastustoimia,
 - joista ei ole ilmoitettu tai joista on tehty väärä ilmoitus asianomaiselle kansalliselle viranomaiselle kansallisten lakien ja asetusten vastaisesti; tai
 - joita harjoitetaan asianomaisen alueellisen kalastushoitojärjestön toimivaltaan kuuluvalla alueella, ja joista ei ole ilmoitettu tai joista on annettu väärä ilmoitus kyseisen järjestön raportointimenettelyjen vastaisesti.
 3. Sääntelemättömällä kalastuksella tarkoitetaan kalastustoimia,
 - joita asianomaisen alueellisen kalastushoitojärjestön soveltamisalaan kuuluvalla alueella harjoittavat kansallisuudettomat alukset tai alukset, joiden lippuvaltio ei kuulu kyseiseen järjestöön, tai kalastusyhteisö tavalla, joka ei ole kyseisen järjestön säilyttämisen ja hoitotoimenpiteiden mukainen tai joka on niiden vastainen; tai

- joita harjoitetaan sellaisella alueella tai jotka kohdistuvat sellaisiin kalakantoihin, joihin ei sovelleta mitään säilyttämis- tai hoitotoimenpiteitä, ja jos kalastustoimet eivät täytä kansainvälisen lainsäädännön mukaista valtion velvollisuutta elollisten meren luonnonvarojen säilyttämiseen.
- (6) Euroopan yhteisön toimet olisi pääasiassa kohdistettava sellaiseen IUU-kalastuksen määritelmään kuuluvaan käyttäytymiseen, joka aiheuttaa vakavimpia vahinkoja meriympäristölle, kalakantojen kestävyydelle ja kalavarojen säilyttämistä ja hoitoa koskevia sääntöjä noudattavien kalastajien sosioekonomiselle tilanteelle.
 - (7) IUU-kalastuksen määritelmän mukaisesti tämän asetuksen soveltamisala olisi ulotettava kalastustoimiin, jotka tapahtuvat aavalla merellä ja rannikkovaltioiden lainkäyttövaltaan tai suvereniteettiin kuuluvilla merivesillä, myös Euroopan yhteisön jäsenvaltioiden lainkäyttövaltaan tai suvereniteettiin kuuluvilla merivesillä.
 - (8) Jotta IUU-kalastuksen sisäinen ulottuvuus otetaan huomioon asianmukaisesti, Euroopan yhteisön on välttämätöntä toteuttaa tarvittavat toimenpiteet yhteisen kalastuspolitiikan sääntöjen noudattamisen parantamiseksi. Tätä koskevat säännökset olisi sisällytettävä tähän asetukseen siihen asti, kun yhteiseen kalastuspolitiikkaan sovellettavasta valvontajärjestelmästä 12 päivänä lokakuuta 1993 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2847/93 tarkistetaan.
 - (9) Yhteisön säännöissä ja erityisesti asetuksen (ETY) N:o 2847/93 II osastossa säädetään kattavasta järjestelmästä, jolla on määrä valvoa yhteisön kalastusalusten saaliiden laillisuutta. Nykyinen kolmansien maiden kalastusalusten pyytämiin ja yhteisöön tuotaviin kalastustuotteisiin sovellettava järjestelmä ei takaa vastaavaa valvonnan tasoa. Tämä heikkous tarjoaa IUU-kalastusta harjoittaville ulkomaisille toimijoille merkittävän houkuttimen myydä tuotteensa yhteisöön ja lisää tämän toiminnan kannattavuutta. Maailman suurimpana kalastustuotteiden markkina-alueena ja tuojana yhteisöllä on erityinen vastuu sen varmistamisessa, että sen alueelle tuotavat kalastustuotteet eivät ole peräisin IUU-kalastuksesta. Siksi olisi otettava käyttöön uusi järjestelmä, jolla varmistetaan yhteisöön tuotavien kalastustuotteiden toimitusketjun asianmukainen valvonta.
 - (10) Kolmansien maiden lipun alla purjehtivien kalastusalusten pääsyä yhteisön satamiin koskevia yhteisön sääntöjä olisi vahvistettava sen varmistamiseksi, että näistä aluksista purettujen kalastustuotteiden laillisuuden valvonta on riittävää. Tästä syystä olisi erityisesti edellytettävä, että pääsy yhteisön satamiin sallitaan ainoastaan kolmansien maiden lipun alla purjehtiville aluksille, jotka pystyvät antamaan tarkat tiedot saaliidensa laillisuudesta ja joiden lippuvaltio vahvistaa nämä tiedot.
 - (11) Merellä tapahtuvalla jälleenlaivauksella vältetään lippu- tai rannikkovaltion asianmukainen valvonta, ja se onkin IUU-kalastusta harjoittavien toimijoiden tavanomainen tapa salata saaliidensa laittomuus. Tästä syystä on perusteltua, että yhteisö sallii jälleenlaivauksen ainoastaan silloin, kun se tapahtuu jäsenvaltioiden nimetyissä satamissa tai yhteisön kalastusalusten jälleenlaivausten osalta yhteisön vesillä tai kolmansien maiden satamissa.
 - (12) On aiheellista säätää niistä edellytyksistä, menettelystä ja tarkastustiheydestä, joita jäsenvaltiot soveltavat tehdessään kolmansien maiden lipun alla purjehtivien kalastusalusten tarkastuksia satamissa.

- (13) IUU-kalastuksesta saatavien kalastustuotteiden tuonti yhteisöön on kiellettävä. Jotta kiello olisi tehokas ja jotta varmistetaan, että kaikkien tuontituotteiden pyynnissä on noudatettu kansainvälisiä säilyttämis- ja hoitotoimenpiteitä sekä tarvittaessa muita kyseiseen kalastusalueeseen sovellettavia sääntöjä, on otettava käyttöön kaikkia yhteisöön tuotavia kalastustuotteita koskeva sertifiointijärjestelmä.
- (14) Yhteisö ottaa huomioon rajoitukset, jotka liittyvät kehitysmaiden valmiuksiin panna sertifiointijärjestelmä täytäntöön.
- (15) On aiheellista, että tässä järjestelmässä kalastustuotteiden tuonnissa yhteisöön vaaditaan todistus. Todistuksessa olisi oltava tiedot, joilla voidaan osoittaa kyseisten tuotteiden laillisuus. Sen olisi oltava kyseiset kalat pyytäneiden kalastusalueiden lippuvaltion varmentama, ottaen huomioon lippuvaltion kansainvälisen lain mukainen velvoite varmistaa, että sen lipun alla purjehtivat alukset noudattavat kalavarojen säilyttämistä ja hoitoa koskevia kansainvälisiä sääntöjä.
- (16) On oleellista, että tätä sertifiointijärjestelmää sovelletaan kaikkeen yhteisöön suuntautuvaan kalastustuotteiden tuontiin, myös ennen yhteisön alueelle saapumista muuhun kuin lippuvaltioon kuljetettuihin tai siellä jalostettuihin tuotteisiin. Sen vuoksi näitä tuotteita koskevat erityisvaatimukset, joilla varmistetaan se, että yhteisön alueelle saapuvat tuotteet ovat niitä, joiden laillisuuden lippuvaltio on varmentanut.
- (17) Jäsenvaltion lipun alla purjehtivien alusten saaliiden viennin jalostusta varten olisi myös kuuluttava sertifiointijärjestelmään.
- (18) Jäsenvaltioiden, joihin tuotteet on määrä tuoda, olisi voitava tarkistaa lähetyksen mukana seuraavien saalistodistusten oikeellisuus ja niillä olisi oltava lupa evätä tuonti, jos asetuksessa saalistodistuksen osalta asetetut edellytykset eivät täyty.
- (19) Jäsenvaltioiden valvontaviranomaisten avustamiseksi yhteisöön tuotavien kalastustuotteiden laillisuuden valvomistehtävässä ja yhteisön toimijoiden varoittamiseksi olisi perustettava yhteisön ennakkovaroitusjärjestelmä, jonka avulla levitetään tietoa tiettyjen kolmansien maiden säilyttämis- ja hoitotoimenpiteitä koskevien sääntöjen noudattamiseen kohdistuvista perustelluista epäilyistä.
- (20) On oleellista, että yhteisö toteuttaa varoittavia toimenpiteitä, joiden kohteena ovat IUU-kalastusta harjoittavat kalastusalueet, joiden lippuvaltio ei kohdistaa niihin asianmukaisia toimia kyseisen toiminnan johdosta.
- (21) Tätä varten komission olisi yhteistyössä jäsenvaltioiden, kalastuksenvälvontaviraston, kolmansien valtioiden ja muiden elinten kanssa tunnistettava kalastusalueet, joiden epäillään harjoittavan IUU-kalastusta, ja pyrittävä saamaan havainnot varmistavat tiedot toimivaltaiselta lippuvaltiolta.
- (22) Niitä kalastusalueita koskevien tiedustelujen helpottamiseksi, joiden epäillään harjoittaneen IUU-kalastusta, ja oletettujen rikkomusten jatkumisen estämiseksi jäsenvaltiot soveltavat tällaisiin aluksiin erityisiä valvontaa ja tarkastuksia koskevia vaatimuksia.

- (23) Jos saatujen tietojen perusteella on riittävät perusteet olettaa, että kalastusalukset ovat harjoittaneet IUU-kalastusta eivätkä toimivaltaiset lippuvaltiot ole toteuttaneet tällaista toimintaa koskevia tehokkaita toimia, komission on aiheellista lisätä kyseiset alukset IUU-alusluetteloon.
- (24) Lippuvaltioiden niiden lipun alla purjehtivia ja IUU-alusluetteloon kirjattuja aluksia koskevien tehokkaiden toimien puuttumisen korjaamiseksi ja tällaisten alusten kalastustoiminnan jatkumisen rajoittamiseksi jäsenvaltioiden olisi sovellettava erityisiä toimenpiteitä näihin aluksiin.
- (25) IUU-alusluetteloon kirjattujen alusten ja niiden lippuvaltioiden oikeuksien turvaamiseksi luetteloon kirjattaessa olisi annettava lippuvaltiolle ja tarvittaessa kyseisen aluksen omistajalle tai käyttäjille mahdollisuus tulla kuulluksi kaikissa menettelyn vaiheissa sekä mahdollistettava aluksen poistaminen luettelosta, kun perusteita sen luettelossaoloon ei enää ole.
- (26) Jotta yhteisössä olisi käytössä vain yksi kehys ja vältettäisiin useampien IUU-kalastusta harjoittavien kalastusalusten luetteloiden syntyminen, alueellisten kalastushoitojärjestöjen hyväksymiin IUU-luetteloihin kirjatut alukset olisi automaattisesti kirjattava komission laatimaan vastaavaan luetteloon.
- (27) Eräs IUU-kalastuksen pääsyistä on joidenkin valtioiden kyvyttömyys hoitaa niille lippu-, satama-, rannikko- tai markkinavaltiona kansainvälisen lain mukaan kuuluvat velvoitteet sekä toteuttaa asianmukaiset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että niiden kalastusalukset tai kansalaiset noudattavat kalavarojen säilyttämis- ja hoitotoimenpiteitä koskevia sääntöjä, ja yhteisön olisi puututtava tähän.
- (28) Tätä varten yhteisön olisi kansainvälisen ja alueellisen tason toimiensa lisäksi voitava kansainvälisten standardien mukaisten, avointen, selkeiden ja objektiivisten perusteiden mukaan tunnistaa valtiot, jotka eivät toimi yhteistyössä, ja toteutettava näitä valtioita vastaan syrjimättömiä, oikeutettuja ja suhteellisia toimenpiteitä, kaupan toimenpiteet mukaan luettuina, annettuaan niille ensin mahdollisuuden tulla kuulluiksi.
- (29) On oleellista, että yhteisön kansalaisia kannustetaan tehokkaasti olemaan osallistumatta IUU-kalastusta harjoittavien kolmannen maan lipun alla purjehtivien ja yhteisön ulkopuolella toimivien kalastusalusten toimintaan tai olemaan tukematta sitä. Rajoittamatta lippuvaltion ensisijaista vastuuta jäsenvaltioiden olisi siksi otettava käyttöön tarvittavat toimenpiteet ja toimittava yhteistyössä muiden jäsenvaltioiden ja kolmansien valtioiden kanssa tunnistaa tällaista toimintaa harjoittavat kansalaisensa ja varmistaa, että tästä seuraa riittävät seuraamukset, sekä tarkistaakseen kolmansien maiden alusten toimintaan yhteisön ulkopuolella osallistuvien kansalaistensa toiminnan.
- (30) Se, että yhteisön vesillä tapahtuu tai yhteisön toimijat tekevät lukuisia vakavia rikkeitä yhteisen kalastuspolitiikan sääntöjä vastaan, johtuu suurelta osin siitä, että näiden sääntöjen rikkomisesta jäsenvaltioiden lainsäädännössä säädettyjen seuraamusten taso ei ole ehkäisevä. Tätä heikkoutta lisää vielä se, että seuraamusten taso eri jäsenvaltioissa vaihtelee suuresti, mikä kannustaa laittomia toimijoita toimimaan niiden jäsenvaltioiden vesillä tai alueella, joissa seuraamukset ovat pienimmät. Tällä alalla asetuksissa (EY) N:o 2371/2002 ja (ETY) N:o 2847/93 aiemmin annettujen säännösten pohjalta on tämän heikkouden korjaamiseksi aiheellista lähentää yhteisössä

niiden seuraamusten enimmäistasoja, jotka liittyvät yhteisen kalastuspolitiikan sääntöjen vakaviin rikkomuksiin, sekä säätää täydentävistä toimenpiteistä.

- (31) Kalastustoimintaa koskevien sääntöjen vakaviksi rikkomuksiksi luokiteltavan käyttäytymisen lisäksi jäsenvaltioiden määräämiä seuraamuksia vaativiksi vakaviksi rikkomuksiksi olisi luokiteltava myös IUU-kalastuksesta tai IUU-kalastusta harjoittaviksi tunnistetuista aluksista saataviin kalastustuotteisiin liittyvä kauppa tai liiketoiminta.
- (32) Yhteisen kalastuspolitiikan sääntöjen vakavista rikkomisista olisi rangaistava tehokkain, oikeasuhteisin ja varoittavin seuraamuksin, joita olisi sovellettava myös oikeushenkilöihin koko yhteisön alueella, koska rikkomukset tehdään usein oikeushenkilön puolesta tai eduksi.
- (33) Merellä tehtäviä alushavaintoja koskevia määräyksiä, jotka on hyväksytty joissakin alueellisissa kalastuksenhoitojärjestöissä, olisi pantava täytäntöön yhdenmukaisesti yhteisössä.
- (34) Jäsenvaltioiden, komission ja kolmansien valtioiden yhteistyö on keskeistä sen varmistamiseksi, että IUU-kalastustapaukset tutkitaan asianmukaisesti ja että tässä asetuksessa säädettyjä toimenpiteitä voidaan soveltaa. Tällaisen yhteistyön lisäämiseksi otetaan käyttöön vastavuoroisen avustuksen järjestelmä.
- (35) Suhteellisuusperiaatteen mukaisesti on tarpeen ja aiheellista antaa säännöt tässä asetuksessa säädettyistä toimenpiteistä, jotta IUU-kalastuksen poistamista koskeva perustavoite saavutetaan. Tässä asetuksessa ei perustamissopimuksen 5 artiklan kolmannen kohdan mukaisesti ylitetä sitä, mikä on tarpeen aiottujen tavoitteiden saavuttamiseksi.
- (36) Tämän asetuksen täytäntöönpanemiseksi tarvittavista toimenpiteistä olisi päätettävä menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä 28 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn neuvoston päätöksen 1999/468/EY mukaisesti.
- (37) Tässä asetuksessa IUU-kalastus katsotaan erityisen vakavaksi sovellettavien lakien, sääntöjen tai asetusten rikkomukseksi, koska se heikentää huomattavasti rikottujen sääntöjen tavoitteiden saavuttamista ja vaarantaa kyseisten kantojen kestävyys tai meriympäristön säilyttämisen. Rajoitetun soveltamisalan vuoksi tämän asetuksen täytäntöönpano on liitettävä yhteisen kalastuspolitiikan mukaisten kalastustoimien valvonnan ja seurannan yleiskehyksen vahvistavan neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2847/93 täytäntöönpanoon ja täydennettävä sitä. Sen mukaan tällä asetuksella vahvistetaan kolmansien maiden alusten tarkastuksista satamissa asetuksessa (ETY) N:o 2847/93 annettuja sääntöjä (28 e, 28 f ja 28 g artikla), jotka nyt kumotaan ja korvataan tämän asetuksen II luvussa perustetulla satamatarkastusten järjestelmällä. Lisäksi tämän asetuksen X luvussa säädetään erityisesti IUU-kalastukseen sovellettavasta seuraamusten järjestelmästä. Asetuksen (ETY) N:o 2847/93 säännöksiä seuraamuksista (31 artikla) sovelletaan siis edelleen muiden kuin tässä asetuksessa tarkoitettujen yhteisen kalastuspolitiikan sääntöjen rikkomisiin.

- (38) Yksilönsuoja henkilötietojen osalta kuuluu yksilöiden suojelusta yhteisöjen toimielinten ja elinten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 18 päivänä joulukuuta 2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 45/2001 soveltamisalaan, ja sitä sovelletaan kokonaisuudessaan henkilötietojen käytössä tätä asetusta varten erityisesti siltä osin, kun on kyse tietosubjektien oikeuksista tietoihin pääsyyn, niiden oikaisemiseen, lukitsemiseen ja poistamiseen sekä kolmansille osapuolille ilmoittamisen osalta, eikä näitä siksi eritellä tarkemmin tässä asetuksessa.
- (39) Neuvoston asetusten (ETY) N:o 2847/93, (EY) N:o 1093/94, (EY) N:o 1447/1999, (EY) N:o 1936/2001 ja (EY) N:o 601/2004 soveltamisalaan kuuluvia seikkoja koskevien uusien säännösten voimaantulo johtanee näiden asetusten kumoamiseen osittain tai kokonaan,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

I luku

Yleiset säännökset

1 artikla – Kohde ja soveltamisala

1. Tällä asetuksella perustetaan yhteisön järjestelmä laittoman, ilmoittamattoman ja sääntelemättömän (IUU) kalastuksen ehkäisemiseksi, estämiseksi ja poistamiseksi.
2. Tämän vuoksi jäsenvaltioiden on toteutettava yhteisön lainsäädännön mukaisesti tarkoituksenmukaiset toimenpiteet järjestelmän tehokkuuden varmistamiseksi. Niiden on annettava toimivaltaisten viranomaistensa käyttöön riittävät keinot täyttää tässä asetuksessa määritellyt kyseisten viranomaisten tehtävät.
3. Järjestelmää sovelletaan IUU-kalastukseen ja kaikkeen siihen liittyvään toimintaan, jota harjoitetaan jäsenvaltioiden suvereniteettiin tai lainkäyttövaltaan kuuluvalla alueella tai merivesillä taikka jota harjoittavat yhteisön alukset tai kansalaiset. Kyseisen lippu- tai rannikkovaltion lainkäyttövaltaa rajoittamatta sitä sovelletaan myös IUU-kalastukseen, jota harjoittavat muut kuin yhteisön alukset aavalla merellä tai kolmannen maan lainkäyttövaltaan kuuluvilla vesillä.
4. Yhteisön järjestelmä laittoman, ilmoittamattoman ja sääntelemättömän kalastuksen ehkäisemiseksi, estämiseksi ja poistamiseksi pannaan täytäntöön yhdessä yhteiseen kalastuspolitiikkaan sovellettavasta valvontajärjestelmästä 12 päivänä lokakuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2847/93 kanssa.

2 artikla – Määritelmät

Tässä asetuksessa tarkoitetaan

- a) *'kalastusaluksella'* mitä ja minkä kokoista tahansa alusta, jota käytetään tai aiotaan käyttää kalavarojen kaupallisissa hyödyntämistarkoituksissa, myös tukialuksia, rahtialuksia, kalanjalostusaluksia ja jälleenlaivaukseen osallistuvia aluksia;

- b) *'kalastustuotteilla'* mitä tahansa merestä saatua tuotetta, joka kuuluu tariffi- ja tilastonimikkeistöstä ja yhteisestä tullitariffista 23 päivänä heinäkuuta 1987 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2658/87 käyttöön otetun yhdistetyn nimikkeistön 3. ryhmään ja tariffinimikkeisiin 1604 ja 1605;
- c) *'säilyttämis- ja hoitotoimenpiteillä'* yhden tai useamman meren elollisen luonnonvaran säilyttämiseksi laadittuja toimenpiteitä, jotka on hyväksytty ja joita sovelletaan sopusoinnussa kansainvälisen tai yhteisön oikeuden asiaankuuluvien sääntöjen kanssa;
- d) *'jälleenlaivauksella'* kaiken kalastusaluksella olevan kalamäärän tai sen osan purkamista toiseen alukseen;
- e) *'tuonnilla'* kalastustuotteiden tuomista sellaisenaan tai jalostetussa muodossa Euroopan yhteisön alueelle, myös jälleenlastattavaksi sen alueella sijaitsevilla satamissa;
- f) *'viennillä'* jäsenvaltion lipun alla purjehtivien alusten pyytämien kalastustuotteiden viemistä kolmanteen maahan, myös Euroopan yhteisön alueelta, kolmansista maista tai kalavesiltä;
- g) *'jälleenviennillä'* Euroopan yhteisön alueelle aiemmin tuotujen kalastustuotteiden viemistä sellaisenaan tai jalostetussa muodossa Euroopan yhteisön alueelta;
- h) *'alueellisella kalastuksenhoitojärjestöllä'* osa-alueen tasolla toimivaa tai alueellista järjestöä tai järjestelyä, jolla on kansainvälisessä oikeudessa tunnustettu toimivalta ottaa käyttöön säilyttämis- ja hoitotoimenpiteitä hajallaan oleville kalakannoille ja laajasti vaeltaville kalakannoille aavan meren alueilla, joista se perustamistaan koskevan yleissopimuksen tai sopimuksen nojalla vastaa;
- i) *'sopimuspuolella'* alueellisen kalastuksenhoitojärjestön perustamista koskevan kansainvälisen yleissopimuksen tai sopimuksen sopimuspuolta sekä valtioita, yhteisöjä tai kalastusyhteisöjä, jotka toimivat yhteistyössä tällaisen järjestön kanssa ja joille on tältä osin myönnetty yhteistyötä tekevän muun kuin sopimuspuolen asema;
- j) *'havainnolla'* jäsenvaltion aluksen, lentokoneen tai merellä tehtävistä tarkastuksista vastaavan toimivaltaisen viranomaisen taikka sellaisen yhteisön aluksen päällikön suorittamaa tarkkailua, joka voi täyttää yhden tai useamman 3 artiklassa tarkoitetuista perusteista;
- k) *'yhteisellä kalastustoimella'* kahden tai useamman aluksen keskistä tointa, jonka yhteydessä saalis siirretään yhden aluksen pyydyksistä toiseen alukseen;
- l) *'oikeushenkilöllä'* mitä tahansa yksikköä, jolla on sovellettavan kansallisen lain mukaan oikeushenkilön asema, lukuun ottamatta valtioita tai muita julkisia elimiä niiden käyttäessä julkista valtaa sekä julkisoikeudellisia järjestöjä.

3 artikla – IUU-kalastusta harjoittavat kalastusalukset

Kalastusaluksen katsotaan harjoittaneen IUU-kalastusta, jos sen osoitetaan kalastuksen harjoittamisalueella sovellettavien säilyttämis- ja hoitotoimenpiteiden vastaisesti:

- a) kalastaneen ilman lippuvaltion tai asianomaisen rannikkovaltion antamaa voimassaolevaa lisenssiä tai lupaa, tai
- b) kirjanneen tai ilmoittaneen saalistietoja tai saaliiseen liittyviä tietoja selvästi väärin, tai
- c) kalastaneen kalastuskieltoalueella, kalastuskieltoaikana taikka ilman kiintiötä tai kiintiön täyttymisen jälkeen, tai
- d) osallistuneen sellaisen kannan pyyntiin, jonka kalastus on keskeytetty tai kielletty, tai
- e) käyttäneen kiellettyjä pyydyksiä, tai
- f) väärentäneen tai salanneen aluksen merkintöjä taikka tunnistetietoja, tai
- g) salanneen, muuttaneen tai hävittäneen tutkinnan kannalta merkityksellistä todistusaineistoa, tai
- h) estäneen kalastuksen tarkastajien työtä näiden hoitaessa velvollisuuksiaan sovellettavien säilyttämis- ja hoitotoimenpiteiden noudattamisen tarkastamiseksi taikka tarkkailijoiden työtä näiden hoitaessa velvollisuuksiaan sovellettavien yhteisön sääntöjen noudattamisen tarkkailemiseksi, tai
- i) olleen noudattamatta alusten seurantarjestelmän (VMS) vaatimuksia, tai
- j) ottaneen tai purkaneen alamittaisia kaloja, tai
- k) jälleenlaivanneen muita aluksia, joiden on todettu osallistuneen IUU-kalastukseen tämän asetuksen mukaisesti, tai osallistuneen yhteisiin kalastustoimiin tällaisten alusten kanssa, tukeneen tai antaneen muonatäydennystä tällaisille aluksille, ja tämä koskee erityisesti Euroopan yhteisön IUU-alusluetteloon tai alueellisten kalastuksenhoitojärjestöjen IUU-alusluetteloihin kirjattuja aluksia;

taikka jos alus on

- a) harjoittanut kalastusta alueellisen kalastuksenhoitojärjestön alueella tavalla, joka ei vastaa kyseisen järjestön säilyttämis- ja hoitotoimenpiteitä tai on niiden vastainen, eikä aluksen lippuvaltio ole kyseisen järjestön jäsen, tai
- b) kansalaisuudeton ja siten valtioton alus.

II luku

Kolmansien maiden kalastusalusten satamatarkastukset

I JAKSO – EDELLYTYKSET KOLMANSIEN MAIDEN KALASTUSALUSTEN SATAMAAN PÄÄSYLLE

4 artikla – Satamavaltion tarkastusjärjestelmä

1. Tässä luvussa vahvistetaan yleiset säännöt ja edellytykset, joilla ylläpidetään tehokasta satamavaltiojärjestelmää jäsenvaltioiden satamissa käyvien kolmansien maiden kalastusaluksia varten IUU-kalastuksen ehkäisemiseksi, estämiseksi ja poistamiseksi.
2. Ylivoimaisia esteitä lukuun ottamatta pääsy jäsenvaltioiden satamiin, satamapalvelujen käyttö sekä saaliin purkaminen, jälleenlaivaus tai aluksella tehtävät jalostustoimet näissä satamissa ovat kolmansien maiden kalastusaluksille kiellettyjä, elleivät ne täytä tässä luvussa ja tämän asetuksen muissa asiaa koskevissa säännöksissä asetettuja vaatimuksia.
3. Kolmansien maiden kalastusalusten välinen sekä niiden ja jäsenvaltion lipun alla purjehtivien alusten välinen jälleenlaivaus on kiellettyä yhteisön vesillä, ja se voi tapahtua ainoastaan satamassa tämän luvun säännösten mukaisesti.
4. Jäsenvaltion lipun alla purjehtivat alukset eivät saa jälleenlaivata merellä saaliita kolmansien maiden kalastusaluksista yhteisön vesien ulkopuolella.

5 artikla – Nimetyt satamat

1. Jäsenvaltioiden on nimettävä saaliiden purkamiseen käytettävä paikka tai lähellä rannikkoa oleva paikka (nimetyt satamat), jossa 2 kohdassa tarkoitetut kalan purkamis- tai jälleenlaivaustoimet saadaan tehdä.
2. Kolmansien maiden kalastusalukset saavat käyttää satamapalveluja ja hoitaa purkamisen, jälleenlaivauksen tai aluksella tehtävät jalostustoimet ainoastaan nimetyissä satamissa.
3. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle luettelo nimetyistä satamista viimeistään kunkin vuoden 15 päivänä tammikuuta. Kaikista luetteloon myöhemmin tehtävistä muutoksista on ilmoitettava komissiolle vähintään 15 päivää ennen muutoksen voimaantuloa.
4. Komissio julkaisee nimettyjen satamien luettelon ja siihen tehdyt muutokset *Euroopan unionin virallisen lehden C-sarjassa* ja julkistaa ne verkkosivullaan.

6 artikla – Ennakkoilmoitus

1. Kolmannen maan kalastusaluksen päälliköiden tai heidän edustajiensa on ilmoitettava sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jonka satamaa tai purkamislaitteita ne haluavat käyttää, vähintään 72 tuntia ennen arvioitua satamaantuloaikaa seuraavat seikat:
 - a) aluksen tunnistetiedot;
 - b) nimetyn määräsataman nimi ja tulon syy, purkaminen, jälleenlastaus, aluksella tapahtuva jalostus, palvelujen käyttö;
 - c) kalastuslupa;
 - d) matkatiedot;
 - e) arvioitu satamaan saapumisaika;
 - f) aluksella pidetyt saaliit;
 - g) pyyntialue tai -alueet, olipa kyse yhteisön kalastusalueesta, jonkin kolmannen maan suvereniteettiin tai lainkäyttövaltaan kuuluvista alueista tai aavasta merestä.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen mukana on seurattava III luvun mukaisesti varmennettu saalistodistus, jos kolmannen maan aluksella on kalastustuotteita. Alueellisten kalastuksenhoitojärjestöjen hyväksymään saaliiden dokumentointijärjestelyyn tai satamatarkastusten järjestelmään kuuluvista saalisasiakirjoista tai satamavaltion tarkastuslomakkeista 14 artiklassa annettuja säännöksiä sovelletaan soveltuvien osin.
3. Komissio voi 52 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen vapauttaa tietyt kolmansien maiden kalastusluokat 1 kohdassa säädetystä velvollisuudesta rajoitetuksi ajaksi, jota voidaan jatkaa, tai asettaa toisen määräajan ilmoituksen tekemiselle ottaen huomioon muun muassa kalavesien, purkamispaikkojen ja niiden satamien välisen välimatkan, joissa kyseiset alukset on rekisteröity tai luetteloitu.
4. Tämän artiklan soveltaminen ei rajoita yhteisön ja kolmansien maiden välisten kalastussopimusten erityismääräysten soveltamista.

7 artikla – Luvat

1. Jäsenvaltioiden on tarkistettava kolmannen maan alusten 6 artiklan 1 kohdan mukaisesti tekemien ennakkoilmoitusten paikkansapitävyys sekä 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitetussa saalistodistuksessa annettujen tietojen paikkansapitävyys.
2. Kolmannen maan kalastusalukselle annetaan lupa tulla satamaan ainoastaan, jos 1 kohdassa tarkoitetut tiedot ovat täydellisiä ja ne on varmennettu käytettävissä olevien seikkojen perusteella ennen satamaan tuloa.

3. Lupa saaliin purkamiseen, jälleenlaivaukseen tai aluksella tapahtuviin jalostustoimiin annetaan vasta, kun 1 kohdassa kuvatut tiedot on tarkistettu ja 2 jakson mukaisesti tarvittaessa tehtävä tarkastus suoritettu.
4. Poiketen 2 ja 3 kohdasta satamajäsenvaltio voi antaa luvan satamaan tuloon ja saaliin purkamiseen kokonaan tai osittain silloin, kun 1 kohdassa tarkoitetut tiedot eivät ole täydellisiä tai niiden tarkistus on kesken, mutta tällöin kalat on pidettävä varastoituina toimivaltaisten viranomaisten valvonnassa. Kalat voidaan vapauttaa myyntiin, ottaa haltuun tai kuljettaa vasta kun 1 kohdassa tarkoitetut tiedot on saatu tai niiden tarkistus on saatu loppuun. Jos tarkistusta ei saada loppuun 14 vuorokauden kuluessa purkamisesta, satamajäsenvaltio voi takavarikoida kalat ja hävittää ne kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

8 artikla – Purkamisten, jälleenlaivausten ja aluksella tapahtuvien jalostustoimien kirjaaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaikki niiden satamissa oleviin kolmansien maiden aluksiin liittyvät purkamiset, jälleenlaivaukset ja aluksella tapahtuvat jalostustoimet kirjataan.
2. Jäsenvaltioiden on ennen jokaisen kalenterivuosineljänneksen ensimmäisen kuukauden loppua ilmoitettava komissiolle tietokoneella tapahtuvaa tiedonsiirtoa käyttäen kolmansien maiden aluksista niiden satamissa edellisen vuosineljänneksen aikana puretut määrät.

2 JAKSO – SATAMATARKASTUKSET

9 artikla – Yleiset periaatteet

1. Jäsenvaltioiden on tehtävä satamissansa tarkastuksia, jotka koskevat joka vuosi vähintään 15:tä prosenttia purkamisia, jälleenlaivauksia ja kolmansien maiden aluksissa tapahtuvia jalostustoimia.
2. Seuraavat kalastusalukset on tarkastettava aina:
 - a) 47 artiklan mukaisesti havaitut kalastusalukset;
 - b) kalastusalukset, joista on tehty IV luvun mukaisesti ilmoitus yhteisön ennakkovaroitusjärjestelmässä;
 - c) kalastusalukset, joiden komission mukaan epäillään osallistuneen IUU-kalastukseen 25 artiklan mukaisesti;
 - d) kalastusalukset, jotka ovat alueellisen kalastuksenhoitojärjestön hyväksymässä ja 29 artiklan mukaisesti tiedoksi annetussa epäiltyjen IUU-alusten luettelossa

3. Edellä 2 kohdassa tarkoitettujen alusten tarkastuksen on kohdistuttava aluksen asiakirjoihin, kalastuspäiväkirjaan, pyydyksiin, aluksella olevaan saaliiseen ja kaikkiin mahdollisiin todisteisiin, jotka voisivat liittyä aluksen oletettuun IUU-kalastukseen. Tarkastustuloksia koskevat tiedot on toimitettava viipymättä komissiolle tai sen nimeämälle elimelle.

10 artikla – Tarkastajat

1. Jäsenvaltioiden on annettava kullekin tarkastajalle henkilötodistus. Tarkastajan on pidettävä todistus mukanaan ja esitettävä se tarkastaessaan kalastusaluksen.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tarkastajat suorittavat tehtävänsä tässä jaksossa vahvistettuja sääntöjä noudattaen.

11 artikla – Tarkastusmenettely

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden tarkastajat
 - a) tekevät tarkastuksensa siten, että alusten toiminnoille aiheutuu mahdollisimman vähän häiriötä ja ettei kalojen laatu heikkene,
 - b) laativat tarkastusraportin ja toimittavat sen viranomaisillensa.
2. Tarkastajien on saatava tarkastaa kaikki aluksen osat, kannet ja hytit, saaliit (jalostetut ja jalostamattomat), pyydykset, välineet ja asiakirjat, joita pidetään välttämättöminä sen varmistamiseen, onko sovellettavia lakeja, asetuksia tai kansainvälisiä hoito- ja säilyttämistoimenpiteitä noudatettu, kalastuspäiväkirja sekä emo- ja rahtialusten tapauksessa lastausasiakirja mukaan luettuina. Tarkastajien on myös saatava esittää kysymyksiä päällikölle tai tämän nimeämälle henkilölle.
3. Tarkastuksissa on seurattava koko purkamis- tai jälleenlaivaamistoimia, ja niihin on sisällyttävä ristiintarkastus purkamista koskevaan ennakoilmoitukseen merkittyjen ja purettujen tai jälleenlaivattujen lajikohtaisten määrien välillä.
4. Tarkastajien on allekirjoitettava raporttinsa aluksen päällikön läsnä ollessa, ja päälliköllä on oikeus lisätä tai vaatia lisättäväksi raporttiin kaikki asiaankuuluvina pitämänsä tiedot ja allekirjoittaa se. Tarkastajan on merkittävä kalastuspäiväkirjaan, että tarkastus on tehty.

12 artikla – Menettely rikkomistapauksissa

1. Jos tarkastajalla on painavia syitä uskoa, että kalastusalus on harjoittanut IUU-kalastustoimintaa 3 artiklassa vahvistettujen perusteiden mukaisesti, hänen on
 - a) merkittävä rikkomus tarkastusraporttiin;
 - b) toteutettava tarvittavat toimet, joilla varmistetaan rikkomusta koskevien todisteiden säilyminen;

- c) toimitettava tarkastusraportti viipymättä viranomaiselle.
2. Jos tarkastuksen tulokset antavat kohtuullisen todisteet siitä, että kolmannen maan kalastusalus on osallistunut IUU-kalastukseen 3 artiklassa vahvistettujen perusteiden mukaisesti, satamajäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset eivät saa antaa tällaisille aluksille lupaa purkamiseen, jälleenlaivaukseen tai aluksella tapahtuvaan saaliin jalostamiseen.
 3. Tarkastuksen tehneen jäsenvaltion on välittömästi annettava tieto 2 kohdan mukaisesti tehdystä päätöksestä evätä lupa purkamiseen, jälleenlastaamiseen tai aluksella tapahtuviin jalostustoimiin yhdessä alkuperäisen tarkastusraportin kanssa komissiolle tai sen nimeämälle elimelle, jotka välittävät sen välittömästi tarkastetun aluksen lippuvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja lisäksi jäljennöksen siitä luovuttavan aluksen lippuvaltiolle tai -valtioille, jos tarkastettu alus on osallistunut jälleenlaivaukseen. Tarvittaessa ilmoituksesta toimitetaan jäljennös myös sen alueellisen kalastuksenhoitojärjestön pääsihteerille, jonka toimivaltaan kuuluvalla alueella saalis pyydettiin.
 4. Satamajäsenvaltion on toimittava yhteistyössä lippuvaltion kanssa epäiltyä rikkomusta tutkittaessa ja tarvittaessa kansallisen lainsäädännön mukaisten seuraamusten soveltamisessa. Jos epäilty rikkomus on tapahtunut kolmannen maan vesillä, satamajäsenvaltion on toimittava yhteistyössä myös kyseisen rannikkovaltion kanssa.

III luku

Edellytykset kolmansien maiden kalastustuotteiden pääsyssä EU:n alueelle

13 artikla – Saalistodistukset

1. Laittomasta, ilmoittamattomasta tai sääntelemättömästä kalastuksesta saatavien kalastustuotteiden tuonti yhteisöön on kielletty.
2. Jotta 1 kohdassa asetettu kielto olisi tehokas, kalastustuotteita saa tuoda yhteisöön ainoastaan, jos niiden mukana seuraa saalistodistus, joka on varmennettu ja tarkistettu tämän asetuksen mukaisesti.
3. Sen aluksen tai niiden alusten, joka on pyytänyt tai jotka ovat pyytäneet saaliin, lippuvaltion on varmennettava 2 kohdassa tarkoitettu saalistodistus, josta kalastustuotteet on saatu. Todistuksella todistetaan, että saaliit on pyydetty sovellettavia lakeja ja asetuksia sekä kansainvälisiä säilyttämis- ja hoitotoimenpiteitä noudattaen.
4. Saalistodistuksessa on oltava kaikki liitteessä 1 olevassa mallissa täsmennetyt tiedot, ja lippuvaltion julkisviranomaisen, jolla on tarvittava toimivalta tietojen paikkansapitävyyden todentamiseen, on varmennettava se.

14 artikla – Alueellisessa kalastuksenhoitojärjestössä sovitut ja voimassaolevat dokumentointijärjestelyt

1. Saalisasiakirjat ja mitkä tahansa niihin liittyvät asiakirjat, jotka on varmennettu alueellisen kalastuksenhoitojärjestön hyväksymässä dokumentointijärjestelyssä, jonka komissio katsoo täyttävän tässä asetuksessa asetetut vaatimukset, on hyväksyttävä saalistodistuksiksi sellaisista lajeista saaduille tuotteille, joihin tällaisia dokumentointijärjestelyjä sovelletaan, ja niitä koskevat tuontijäsenvaltiolle 17 artiklan mukaisesti kuuluvat tarkistusvaatimukset sekä 18 artiklassa tuonnin epäämisestä annetut säännökset.
2. Edellä 1 kohdan soveltaminen ei rajoita niiden voimassa olevien erityisasetusten soveltamista, joilla tällaiset saaliin dokumentointijärjestelyt on saatettu osaksi yhteisön lainsäädäntöä.

15 artikla – Kalastustuotteiden välillinen tuonti

1. Yhden lähetyksen muodostavia tuotteita, jotka kuljetetaan muiden kuin lippuvaltion alueiden kautta ja jotka ovat olleet jälleenlaivattavina, kauttakuljetettavina tai väliaikaisesti varastoituina näillä alueilla, saa tuoda yhteisön alueelle vain silloin, kun niiden mukana seuraa saalistodistus tai lippuvaltion varmentamat todistukset, ja sillä edellytyksellä, että tuontitapahtumasta vastaava toimija antaa tuontijäsenvaltion viranomaisille asiakirjatodisteet siitä, että tuotteet ovat olleet jälleenlaivaus-, kauttakulku- tai varastointivaltion tulliviranomaisten valvonnassa eikä niille ole suoritettu muita toimenpiteitä kuin purkaminen tai uudelleenlastaus tai niiden kunnon säilyttämiseksi tarvittavat toimenpiteet. Todennettava näyttö tästä annetaan
 - a) yhdellä kuljetusasiakirjalla, joka kattaa matkan lippuvaltion alueelta jälleenlaivaus-, kauttakuljetus- tai varastointivaltion alueen kautta; tai
 - b) jälleenlaivaus-, kauttakuljetus- tai varastointivaltion toimivaltaisten viranomaisten antamalla todistuksella, jossa
 - (i) on tarkka kuvaus tuotteista;
 - (ii) ilmoitetaan tuotteiden purkamisen ja jälleenlaivauksen päivämäärät ja tarvittaessa käytettyjen alusten tai muiden kuljetusvälineiden nimet; tai
 - c) tätä asetusta varten 14 artiklan nojalla hyväksyttävällä jälleenvientitodistuksella, joka on varmennettu alueellisen kalastuksenhoitojärjestön saaliiden dokumentointijärjestelyn mukaisesti, ja jonka osalta jälleenlaivaus-, kauttakulku- tai varastointivaltio on täyttänyt jälleenvientitodistusten varmentamista koskevat ilmoitusvaatimukset.
2. Yhden lähetyksen muodostavia tuotteita, joita on jalostettu muun kuin lippuvaltion alueella, saa tuoda yhteisöön, kun niiden mukana seuraa saalistodistus tai lippuvaltion niiden saaliiden osalta, joita on käytetty lähetyksen sisältämien tuotteiden valmistamiseen, varmentamat todistukset, sillä edellytyksellä, että tuontitapahtumasta vastaava toimija esittää tuontijäsenvaltion viranomaisille asiakirjatodisteet siitä, että tuotteet on jalostettu yksinomaan saalistodistuksessa tarkoitetuista saaliista. Todennettava näyttö tästä annetaan

- a) jalostusvaltion tulliviranomaisten antamalla todistuksella, jossa
- (i) on tarkka kuvaus jalostamattomista ja jalostetuista tuotteista ja kummankin määristä;
 - (ii) todistetaan, että jalostetut tuotteet on jalostettu yksinomaan saalistodistuksessa tai -todistuksissa tarkoitetuista jalostamattomista tuotteista jalostusvaltiossa; tai
- b) tätä asetusta varten 14 artiklan nojalla hyväksyttävällä jälleenvientitodistuksella, joka on varmennettu alueellisen kalastuksenhoitojärjestön saaliiden dokumentointijärjestelyn mukaisesti, kun jalostusvaltio on täyttänyt jälleenvientitodistusten varmentamista koskevat ilmoitusvaatimukset.

16 artikla – Jäsenvaltion lipun alla purjehtivien alusten saaliiden vienti

1. Jäsenvaltion lipun alla purjehtivien alusten saaliiden vienti edellyttää sitä, että lippujäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset varmentavat saalistodistuksen kuten 13 artiklan 4 kohdassa säädetään.
2. Lippujäsenvaltion on ilmoitettava komissiolle toimivaltaiset viranomaisensa, jotka vastaavat 1 kohdassa tarkoitetun saalistodistusten varmennuksesta.

17 artikla – Saalistodistusten tarkistus

1. Varmennetut saalistodistukset on annettava sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, johon tuote on määrä tuoda, vähintään 72 tuntia ennen arvioitua saapumista paikkaan, jossa tuote tulee Euroopan yhteisön alueelle. Jos kalastustuotteet tuodaan yhteisöön muilla kuljetusvälineillä kuin kuljetus- tai kalastusaluksilla, 72 tunnin määräaikaa voidaan lyhentää. Näiden viranomaisten on tarkistettava, että saalistodistuksessa olevat tiedot pitävät paikkansa.
2. Jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat tehdä kaikki 1 kohdan soveltamiseksi tarpeellisina pitämänsä tarkastukset ja joka tapauksessa silloin, kun epäily on aiheellista. Näihin tarkastuksiin voi II luvun mukaisesti satamassa tehtävien kalastusalusten tarkastusten lisäksi kuulua erityisesti tuotteiden tarkastaminen, ilmoitukseen sisältyvien tietojen tarkistaminen, asiakirjojen olemassaolon ja todistusvoimaisuuden varmistaminen, talouden toimijoiden kirjanpidon ja muiden asiakirjojen tarkastaminen, tuotteen kuljetusvälineen ja varastointipaikkojen tarkastaminen, virallisten selvitysten tekeminen sekä muut vastaavat toimet.
3. Muun muassa seuraavissa olosuhteissa on olemassa perusteet aiheelliseen epäilyyn 2 kohdan nojalla:
 - a) jos tarkistuksen tekevällä jäsenvaltion viranomaisella on syytä epäillä itse saalistodistuksen tai lippuvaltion asianomaisen viranomaisen varmennussinetin tai allekirjoituksen aitoutta;

- b) jos tarkistuksen tekevällä jäsenvaltion viranomaisella on hallussaan tietoja, jotka kyseenalaistavat sen, onko kalastusalue noudattanut sovellettavia lakeja, asetuksia tai säilytys- ja hoitotoimenpiteitä taikka sen, ovatko tässä asetuksessa asetetut vaatimukset täyttyneet;
 - c) jos kalastusalueet, kalastusyritykset tai mitkä tahansa muut talouden toimijat on mainittu epäillyn IUU-kalastuksen yhteydessä, mukaan luettuina ne alueet, joista on raportoitu alueelliselle kalastuksenhoitojärjestölle sellaisen välineen ehdoilla, jonka tällainen järjestö on hyväksynyt laitonta, ilmoittamatonta ja sääntelemätöntä kalastusta harjoittavista aluksista tehtävien luetteloiden laatimiseksi;
 - d) jos lippuvaltioista tai jälleenvientimaista on raportoitu alueelliselle kalastuksenhoitojärjestölle sellaisen välineen ehdoilla, jonka tällainen järjestö on hyväksynyt lippuvaltioihin kohdistuvien kauppatoimenpiteiden täytäntöönpanoa varten; sekä
 - e) jos yhteisön ennakkovaroitusjärjestelmässä on annettu IV luvun mukainen ilmoitus.
4. Tarkistusta varten jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat pyytää apua lippuvaltion tai sen valtion toimivaltaisilta viranomaisilta, jonka viranomaiset ovat 15 artiklan 1 kohdan c alakohdan tai 2 kohdan b alakohdan mukaisesti varmentaneet jälleenvientitodistuksen, jolloin
- a) avunantopyynnössä on mainittava syyt, joiden vuoksi todistuksen ja siihen liittyvien lausuntojen oikeellisuutta ja/tai säilyttämisen ja hoitotoimenpiteiden noudattamista näiden tuotteiden osalta on aiheellista epäillä. Pyyntöä tueksi on toimitettava jäljennös saalistodistuksesta ja kaikki tiedot tai asiakirjat, joiden perusteella todistuksen tietojen paikkansapitävyyttä epäillään. Pyyntö on lähetettävä viipymättä lippuvaltion tai jälleenvientivaltion toimivaltaisille viranomaisille;
 - b) tarkistus on saatava valmiiksi 15 päivän kuluessa tarkistuspyynnön esittämispäivästä. Mikäli lippuvaltion toimivaltaiset viranomaiset eivät pysty noudattamaan tätä määräaika, tarkistuksen tekevät jäsenvaltion viranomaiset voivat lippu- tai jälleenvientivaltion pyynnöstä myöntää vastaukselle lisäaikaa enintään 15 päivää.
5. Tavaroiden luovuttaminen keskeytetään siihen asti, kun 1–4 kohdassa tarkoitetuista tarkastus- ja tarkistusmenettelyistä saadaan tulokset.
6. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle toimivaltaiset viranomaisensa, jotka vastaavat 1 kohdassa tarkoitettujen saalistodistusten tarkistuksesta.

18 artikla - Tuonnin epääminen

1. Seuraavissa tapauksissa 17 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen jäsenvaltion viranomaisten on evättävä kalastustuotteiden tuonti yhteisöön ilman, että lisätodisteita täytyy pyytää, tai että lippuvaltiolle on lähetettävä avunantopyyntö:

- a) toimija ei ole pystynyt toimittamaan saalistodistusta kyseisistä tuotteista;
 - b) tuotaviksi aiotut tuotteet eivät ole samoja kuin saalistodistuksessa mainitut tuotteet;
 - c) 13 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu lippuvaltion julkisviranomainen ei ole varmentanut saalistodistusta;
 - d) saalistodistuksessa ei ole kaikkia tarvittavia tietoja;
 - e) toimija ei kykene todistamaan, että kalastustuotteet täyttävät 15 artiklan 1 tai 2 kohdan edellytykset;
 - f) saalistodistuksessa alkuperäalukseksi merkitty kalastusalue on 26 tai 29 artiklassa tarkoitetussa IUU-alusluettelossa;
 - g) saalistodistuksen varmentaneet viranomaiset ovat lippuvaltiosta, joka on todettu 32 artiklan mukaisesti yhteistyöhön osallistumattomaksi.
2. Seuraavissa tapauksissa 17 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen jäsenvaltioiden viranomaisten on evättävä kalastustuotteiden tuonti yhteisöön 17 artiklan 4 kohdan nojalla tehdyn avunantopyynnön jälkeen:
- a) viejällä ei viranomaisten saaman vastauksen mukaan ollut valtuutta pyytää saalistodistuksen varmentamista;
 - b) tuotteet eivät viranomaisten saaman vastauksen mukaan ole säilyttämis- ja hoitotoimenpiteiden mukaisia tai ne eivät täytä muita tässä luvussa asetettuja edellytyksiä;
 - c) viranomaiset eivät ole saaneet vastausta säädetyssä määräajassa;
 - d) viranomaisten saama vastaus ei anna päteviä vastauksia pyynnössä esitettyihin kysymyksiin.
3. Kun kalastustuotteiden tuonti evätään 1 tai 2 kohdan nojalla, jäsenvaltiot voivat takavarikoida kyseiset tuotteet ja hävittää ne kansallisten sääntöjensä mukaan.
4. Henkilöllä on oikeus hakea muutosta itseään suoraan ja henkilökohtaisesti koskevaan päätökseen, jonka toimivaltaiset viranomaiset tekevät 1 tai 2 kohdan nojalla. Muutoksenhakuoikeuteen sovelletaan kyseisessä jäsenvaltiossa voimassa olevia sääntöjä.
5. Jäsenvaltioiden viranomaisten on ilmoitettava tuonnin epäämisestä lippuvaltiolle ja tarvittaessa sille valtiolle, jonka viranomaiset on varmentaneet jälleenvientitodistuksen 15 artiklan nojalla. Komissiolle on lähetettävä jäljennös ilmoituksesta.

19 artikla – Lippuvaltioiden ilmoitukset, kirjanpito- ja yhteistyöjärjestelyt

1. Tietyn lippuvaltion tämän asetuksen soveltamista varten varmentamat saalistodistukset hyväksytään sillä edellytyksellä, että komissio on saanut kyseiseltä lippuvaltiolta ilmoituksen, jossa todistetaan seuraavaa:
 - a) sillä on käytössään kansalliset järjestelyt niiden lakien ja asetusten sekä säilyttämis- ja hoitotoimenpiteiden täytäntöönpanoon, valvontaan ja noudattamisen valvontaan, joita sen kalastusalusten on noudatettava;
 - b) sen julkisviranomaisilla on valtuudet vahvistaa saalistodistuksissa olevien tietojen todenmukaisuus ja tehdä tällaisten todistusten tarkistuksia jäsenvaltioiden pyynnöstä. Ilmoitukseen on myös sisällyttävä tarvittavat tiedot näiden viranomaisten tunnistamiseksi.
2. Komissio ottaa tarvittaessa käyttöön hallinnollisia yhteistyöjärjestelyjä lippuvaltioiden kanssa, jotta nämä voivat helpommin hoitaa kalastusalusten satamaan pääsyyn, kalastustuotteiden yhteisöön suuntautuvaan tuontiin ja tässä asetuksessa vahvistettuihin tarkistusvaatimuksiin liittyvät muodollisuudet. Näihin järjestelyihin on sisällyttävä kehys tietojenvaihdolle ja keskinäiselle avunannolle sekä komission tekemät auditoinnit kaikilla tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluvilla aloilla. Yhteistyöjärjestelyjen käyttöönotto ei kuitenkaan ole ehto tämän luvun soveltamiseksi tuontiin, joka on peräisin minkä tahansa valtion lipun alla purjehtivien alusten saaliista.
3. Edellä 1 kohdassa tarkoitetussa ilmoituksessa annettavat tiedot ja hallinnollisten yhteistyöjärjestelyjen periaatteet ja osatekijät vahvistetaan tämän asetuksen liitteessä 3.
4. Komissio ilmoittaa lippuvaltiolle 1 kohdan mukaisesti lähetetyn ilmoituksen vastaanottamisesta. Jos lippuvaltio ei toimita komissiolle tietoja kaikista 1 kohdassa mainituista seikoista, komissio ilmoittaa lippuvaltiolle, mitkä tiedot puuttuvat ja pyytää uutta ilmoitusta.

20 artikla – Jälleenvienti

1. Tämän luvun mukaisella saalistodistuksella tuotujen tuotteiden jälleenvienti on sallittua, kun sen jäsenvaltion, josta jälleenviennin on määrä tapahtua, toimivaltaiset viranomaiset varmentavat jälleenviejän pyynnöstä jälleenvientitodistuksen.
2. Jälleenvientitodistuksissa on oltava kaikki liitteessä 2 olevassa lomakkeessa vaaditut tiedot, ja niiden mukana on seurattava jäljennös saalistodistuksista, jotka on hyväksytty näiden tuotteiden viemistä varten.
3. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle toimivaltaiset viranomaisensa, jotka hoitavat jälleenvientitodistusten varmentamisen ja tarkistuksen.

21 artikla – Kirjanpito ja tiedon levittäminen

1. Komissio pitää kirjaa valtioista ja niiden toimivaltaisista viranomaisista, jotka on ilmoitettu tämän luvun mukaisesti, ja rekisteröi seuraavat tiedot:
 - a) jäsenvaltiot, jotka ovat ilmoittaneet saalistodistusten varmentamiseen tämän asetuksen 16 artiklan 2 kohdan mukaisesti, saalistodistusten tarkistamiseen 17 artiklan 6 kohdan mukaisesti sekä jälleenvientitodistusten varmentamiseen ja tarkistamiseen 20 artiklan 3 kohdan mukaisesti toimivaltaiset viranomaisensa;
 - b) lippuvaltiot, joilta on 19 artiklan 1 kohdan mukaisesti saatu ilmoitukset, sekä merkintä niistä, joiden kanssa on otettu käyttöön hallinnollinen yhteistyöjärjestely 19 artiklan 2 kohdan mukaisesti.
2. Komissio julkaisee verkkosivullaan ja *Euroopan unionin virallisen lehden C-sarjassa* luettelon 1 kohdassa tarkoitetuista valtioista ja niiden kansallisista viranomaisista ja pitää tiedot ajan tasalla. Komissio antaa saalistodistusten varmentamisesta ja tarkistamisesta vastaavien lippuvaltioiden viranomaisten yhteystiedot tiedoksi niille jäsenvaltioiden kansallisille viranomaisille, jotka vastaavat saalistodistusten tarkistamisesta.
3. Komissio julkaisee verkkosivullaan ja *Euroopan unionin virallisen lehden C-sarjassa* luettelon 14 artiklan mukaisesti hyväksytyistä saaliiden dokumentointijärjestelyistä ja pitää tiedot ajan tasalla.

IV luku Yhteisön ennakkovaroitusjärjestelmä

22 artikla – Ennakkovaroituksen antaminen

1. Jos II, III, V, VI, VII, VIII, X tai XII luvun mukaisesti saatujen tietojen perusteella on aihetta epäillä, noudattavatko eräiden kolmansien maiden kalastusalukset tai eräistä kolmansista maista tulevat kalastustuotteet sovellettavia lakeja, asetuksia tai kansainvälisiä säilyttämis- ja hoitotoimenpiteitä, komissio julkaisee verkkosivullaan ja *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* (C-sarjassa) ennakkovaroituksen tiedottaakseen asiasta toimijoille ja varmistaakseen, että jäsenvaltiot toteuttavat kyseisten kolmansien maiden osalta tämän luvun mukaisesti tarvittavat toimenpiteet.
2. Komissio antaa asiasta välittömästi tiedon jäsenvaltioiden viranomaisille ja lippujäsenvaltiolle sekä tarvittaessa jälleenvientivaltiolle.

23 artikla – Ennakkovaroituksen jälkeen toteutettavat toimenpiteet

1. Jäsenvaltion on 22 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun tiedon saatuaan
 - a) yksilöitävä ne aikaisemmin tuodut kalastustuote-erät, joita toimijoille osoitettu ennakkovaroitus koskee, ja tarkistettava saalistodistus sekä tarvittaessa myös jälleenvientitodistus 17 ja 20 artiklan säännösten mukaisesti;

- b) tarkistettava saalistodistus ja tarvittaessa myös jälleenvientitodistus 17 ja 20 artiklan säännösten mukaisesti kaikkien niiden kalastustuote-erien osalta, jotka on tarkoitettu tuotavaksi ja joita ennakkovaroitus koskee;
 - c) yksilöitävä kaikki sellaisten kalastusalusten, joita ennakkovaroitus koskee, aiemmat liikkeet ja suoritettava tarvittavat tarkistukset, aiemmin annettujen saalistodistusten tarkistus mukaan luettuna,
 - d) kohdistettava niihin kalastusaluksiin, joita ennakkovaroitus koskee, kansainvälisen oikeuden sääntöjen mukaisesti tarvittavat tiedustelut, tutkimukset tai tarkastukset merellä, satamissa tai muissa purkamispaikoissa.
2. Jäsenvaltioiden on annettava komissiolle tietoa tarkistustensa ja tarkastuspyyntöjensä tuloksista sekä toimenpiteistä, jotka on toteutettu sovellettavien lakien, asetusten tai kansainvälisten säilyttämis- ja hoitotoimenpiteiden noudattamatta jättämisen tapauksissa.
3. Jos komissio päättää 1 kohdan mukaisesti tehtyjen tarkistusten tulosten perusteella, ettei epäilyyn enää ole aihetta, se viipymättä
- a) julkaisee verkkosivullaan ja *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* (C-sarjassa) ilmoituksen, jolla mitätöidään aikaisempi ennakkovaroitus;
 - b) ilmoittaa mitätöimisestä lippuvaltiolle ja tarvittaessa jälleenvientivaltiolle; ja
 - c) ilmoittaa asiasta sopivia kanavia käyttäen jäsenvaltioille.
4. Jos komissio päättää 1 kohdan mukaisesti tehtyjen tiedustelujen, tarkastusten ja tarkistusten tulosten perusteella, että epäily on edelleen aiheellinen, se viipymättä
- a) päivittää toimijoille osoitetun ennakkovaroituksen julkaisemalla sen uudelleen verkkosivullaan ja *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* (C-sarjassa);
 - b) ilmoittaa asiasta lippuvaltiolle ja tarvittaessa jälleenvientivaltiolle;
 - c) ilmoittaa asiasta sopivia kanavia käyttäen jäsenvaltioille; ja
 - d) saattaa asian tarvittaessa sen alueellisen kalastuksenhoitojärjestön käsiteltäväksi, jonka säilyttämis- ja hoitotoimenpiteitä on saatettu rikkoa.
5. Jos komissio päättää 1 kohdan mukaisesti suoritettujen tiedustelujen, tarkastusten ja tarkistusten perusteella, että on riittävästi syitä katsoa, että sovellettavia lakeja, asetuksia tai kansainvälisiä säilyttämis- ja hoitotoimenpiteitä on jätetty noudattamatta, se viipymättä
- a) julkaisee verkkosivullaan ja *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* (C-sarjassa) uuden ennakkovaroituksen, jossa annetaan toimijoille tietoa havainnoista;
 - b) ilmoittaa asiasta lippujäsenvaltiolle ja aloittaa tarvittavat menettelyt ja toimenpiteet V ja VI luvun mukaisesti;

- c) ilmoittaa asiasta tarvittaessa jälleenvientivaltiolle;
- d) ilmoittaa asiasta sopivia kanavia käyttäen jäsenvaltioille;
- d) saattaa asian tarvittaessa sen alueellisen kalastuksenhoitojärjestön käsiteltäväksi, jonka säilyttämis- ja hoitotoimenpiteitä on saatettu rikkoa.

V Luku

IUU-kalastusta harjoittavien alusten tunnistaminen

24 artikla – Epäilty IUU-toiminta

1. Komissio tai sen nimeämä elin kokoaa ja analysoi kaikki IUU-toimintaa koskevat tiedot,
 - a) jotka on saatu II, III, IV, VIII, X ja XII luvun mukaisesti, tai
 - b) tarvittaessa muut asiaa koskevat tiedot, kuten
 - saalistiedot;
 - kauppaa koskevat tiedot, jotka on saatu kansallisesta tilastokeskuksesta tai muusta luotettavasta lähteestä;
 - alusrekisterit ja -tietokannat;
 - alueellisen kalastusjärjestön saalisasiakirjat tai tilastointiasiakirjaohjelmat;
 - oletettujen IUU-alusten havaintoja tai muuta kyseisillä aluksilla tapahtuvaa toimintaa koskevat raportit, alueellisen kalastuksenhoitojärjestön ilmoittamat tai laatimat IUU-alusluettelot;
 - muut muun muassa satamissa ja kalavesillä saadut asiaa koskevat tiedot.
2. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle kaikki lisätiedot, jotka saattavat olla Euroopan yhteisön IUU-alusten luettelon laatimisen kannalta merkityksellisiä. Komissio tai sen nimeämä elin toimittaa tiedot ja mahdolliset todisteet edelleen jäsenvaltioille sekä asianomaisille lippuvaltioille.
3. Komissio tai sen nimeämä elin pitää kirjaa jokaisesta ilmoitetusta aluksesta, jonka epäillään harjoittavan IUU-kalastustoimintaa, ja päivitettävä tiedot heti kun uutta tietoa on saatu.

25 artikla – Oletettu IUU-kalastus

1. Komissio yksilöi alukset, joiden osalta on 24 artiklan mukaisesti saatujen tietojen perusteella riittävät perusteet olettaa, että ne harjoittavat IUU-kalastusta, ja siten aiheellista suorittaa virallinen tiedustelu asianomaisen lippuvaltion kanssa.

2. Komissio ilmoittaa asiasta lippuvaltioille, joiden alukset on yksilöity 1 kohdan mukaisesti, ja esittää näille virallisen pyynnön suorittaa lippunsa alla purjehtivien alusten epäiltyä IUU-toimintaa koskeva tiedustelu. Ilmoitukseen on sisällyttävä
 - a) virallinen pyyntö lippuvaltiolle toteuttaa kaikki tarvittavat toimenpiteet epäillyn IUU-kalastuksen tutkimiseksi ja toimittaa tutkimuksen tulokset viivytyksettä komissiolle;
 - b) virallinen pyyntö lippuvaltiolle toteuttaa välittömästi täytäntöönpanotoimia, jos asianomaista kalastusalusta koskeva epäily osoittautuu aiheelliseksi, ja ilmoittaa komissiolle toteutetuista toimista;
 - c) tietoja aluksen omistajalle tai tarvittaessa sen käyttäjälle seurauksista, joita aiheutuisi aluksen sisällyttämisestä Euroopan yhteisön IUU-alusluetteloon 36 artiklan mukaisesti. Lippuvaltioita pyydetään lisäksi toimittamaan komissiolle tietoja aluksen omistajasta ja tarvittaessa sen käyttäjistä, jotta varmistetaan, että heitä voidaan tarvittaessa kuulla 26 artiklan 3 kohdan mukaisesti.
3. Komissio välittää IUU-toiminnan harjoittamisesta todennäköisin syin epäiltyjä aluksia koskevat tiedot kaikille jäsenvaltioille helpottaakseen kyseisiä aluksia koskevien järjestelmällisten satamatarkastusten täytäntöönpanoa 9 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti.

26 artikla – Euroopan yhteisön IUU-alusluettelon laatiminen

1. Komissio laatii Euroopan yhteisön IUU-alusluettelon. Luetteloon sisällytetään alukset, joiden on tämän asetuksen mukaisesti saatujen tietojen sekä 24 ja 25 artiklan mukaisesti toteutettujen toimien perusteella todettu harjoittavan IUU-kalastusta ja joiden lippuvaltiot eivät ole toteuttaneet minkäänlaisia toimia kyseisen toiminnan suhteen.
2. Komissio edellyttää niiden lippuvaltioiden, joiden aluksia on Euroopan yhteisön IUU-alusluettelossa
 - a) ilmoittavan aluksen omistajalle aluksen sisällyttämisestä Euroopan yhteisön IUU-alusluetteloon, sisällyttämisen perusteista sekä siitä aiheutuvista seurauksista 36 artiklan mukaisesti, ja
 - b) toteuttavan kaikki tarvittavat toimenpiteet IUU-toiminnan poistamiseksi, mukaan luettuna tarvittaessa kyseisten alusten rekisteröinnin tai kalastuslisenssin peruuttaminen, ja ilmoittavan komissiolle toteutetuista toimenpiteistä.
3. Ennen aluksen sisällyttämistä Euroopan yhteisön IUU-alusluetteloon komissio toimittaa aluksen omistajalle ja tarvittaessa sen käyttäjille kaiken aluksen IUU-kalastuksen harjoittamista koskevaa epäilyä tukevan aineiston ja antaa näille mahdollisuuden tuulla kuulluksi.
4. Jos alus päätetään sisällyttää Euroopan yhteisön IUU-alusluetteloon, komissio ilmoittaa aluksen omistajalle ja tarvittaessa sen käyttäjälle tästä päätöksestä ja sen perusteluista.

5. Komissiolle 3 ja 4 kohdassa asetettuja velvoitteita sovelletaan rajoittamatta aluksen lippuvaltion ensisijaista vastuuta aluksesta, edellyttäen, että komissiolla on käytössään aluksen omistajan ja käyttäjien tunnistetiedot.

27 artikla – Aluksen poistaminen Euroopan yhteisön IUU-alusluettelosta

1. Komissio poistaa aluksen Euroopan yhteisön alusluettelosta, jos lippuvaltio osoittaa, että
 - a) alus ei ole harjoittanut sellaista IUU-kalastusta, jonka perusteella se sisällytettiin luetteloon, tai
 - b) kyseisen IUU-kalastuksen osalta on toteutettu toimenpiteitä, syytteeseenpano ja riittävän ankarien seuraamusten määrääminen mukaan luettuina.
2. Euroopan yhteisön IUU-alusluetteloon lisätyn aluksen omistaja tai tarvittaessa käyttäjä voi esittää komissiolle aluksen aseman uudelleenarviointia koskevan pyynnön, jos lippuvaltio ei ole toteuttanut 1 kohdan mukaisia toimenpiteitä. Komissio voi harkita aluksen poistamista luettelosta vain, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - a) aluksen luetteloon sisällyttämisestä on kulunut vähintään kaksi vuotta, joiden aikana komissio ei ole saanut aluksen epäilystä IUU-toiminnasta muita 24 artiklan mukaisia ilmoituksia;
 - b) omistaja toimittaa aluksen nykyisestä toiminnasta tietoja, jotka osoittavat, että se toimii täysin mihin tahansa kalastustoimintaan, johon se osallistuu, sovellettavien lakien, sääntöjen ja/tai säilyttämistoimenpiteiden mukaisesti;
 - c) komissio varmistuu siitä, ettei aluksella, sen omistajalla tai käyttäjillä ole minkäänlaisia yhteyksiä, niin suoria kuin epäsuoria, mihinkään muuhun alukseen tai käyttäjään, joiden oletetaan tai on todettu harjoittavan IUU-kalastusta.

28 artikla – Euroopan yhteisön IUU-alusluettelon sisältö, julkaiseminen ja ylläpito

1. Euroopan yhteisön IUU-alusluettelossa on oltava kustakin aluksesta seuraavat tiedot:
 - a) nimi ja mahdolliset aikaisemmat nimet;
 - b) lippu ja mahdolliset aikaisemmat liput;
 - c) omistaja ja mahdollisesti aikaisemmat omistajat (nimelliset ja tosiasialliset);
 - d) käyttäjä ja mahdolliset aikaisemmat käyttäjät;
 - e) kutsutunnus ja mahdolliset aikaisemmat kutsutunnukset;
 - f) Lloyds-/IMO-numero (jos on);
 - g) valokuvia (jos saatavilla);

- h) ensimmäisen IUU-alusluetteloon sisällyttämisen päivämäärä;
 - i) tiivistetty kuvaus toimista, joiden perusteella alus on sisällytetty luetteloon, sekä viittaukset kaikkiin asiaa koskeviin asiakirjoihin, joissa on tietoa ja todisteita kyseisistä toimista.
- 2. Komissio toteuttaa tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen Euroopan yhteisön IUU-alusluettelon julkistamisen mm. asettamalla luettelon kalastuksen pääosaston verkkosivulle.
 - 3. Luetteloa päivitetään säännöllisesti, ja siihen liitetään toiminto, joka ilmoittaa uusista päivityksistä automaattisesti jäsenvaltioille, alueellisille kalastuksenhoitojärjestöille sekä kenelle tahansa kansalaisyhteiskunnan jäsenelle, joka sitä pyytää. Lisäksi komissio toimittaa luettelon Yhdistyneiden Kansakuntien elintarvike- ja maatalousjärjestölle sekä alueellisille kalastuksenhoitojärjestöille lisätäkseen Euroopan yhteisön ja kyseisten järjestöjen välistä, IUU-kalastuksen ehkäisemiseen, estämiseen ja poistamiseen tähtäävää yhteistyötä.

29 artikla – Alueellisten kalastuksenhoitojärjestöjen laatima IUU-alusluettelo

- 1. Euroopan yhteisön IUU-alusluetteloon sisällytetään 26 artiklassa tarkoitettujen alusten lisäksi automaattisesti kaikki alueellisten kalastuksenhoitojärjestöjen laatimissa IUU-alusluetteloissa olevat alukset. Tällaisten alusten poistamista Euroopan yhteisön IUU-alusluettelosta säännellään asianomaisten alueellisten kalastuksenhoitojärjestöjen tekemillä päätöksillä.
- 2. Komissio toimittaa vuosittain jäsenvaltioille alueelliselta kalastuksenhoitojärjestöltä saamansa luettelot aluksista, joiden oletetaan osallistuvan tai joiden on todettu osallistuneen IUU-kalastukseen.
- 3. Komissio ilmoittaa jäsenvaltioille viipymättä 2 kohdassa tarkoitettuihin luetteloihin tehdyistä lisäyksistä, poistoista ja/tai muista muutoksista. Jäljempänä olevaa 36 artiklaa sovelletaan aluksiin, jotka on sisällytetty alueellisen kalastuksenhoitojärjestön IUU-luetteloihin, sellaisina kuin ne ovat muutettuina siitä alkaen, kun niistä on ilmoitettu jäsenvaltioille.

VI luku

Yhteistyöhön osallistumattomat kolmannet valtiot

30 artikla – Yhteistyöhön osallistumattomaksi kolmanneksi valtioksi toteaminen

- 1. Komissio yksilöi 52 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen kolmannet valtiot, joiden se ei katso osallistuvan IUU-kalastuksen torjuntaan.
- 2. Tällaisen yksilöinnin perustana ovat kaikki II, III, IV, V, VIII, X ja XII luvun mukaisesti saadut tiedot ja tarvittaessa mitkä tahansa muut asian kannalta merkitykselliset tiedot, kuten saalistiedot, kansallisista tilastokeskuksista ja muista luotettavista lähteistä saadut kauppaa koskevat tiedot, alusrekisterit ja -tietokannat,

alueellisen kalastuksenhoitojärjestön saalisasiakirjat tai tilastointiasiakirjaohjelmat, alueellisen kalastuksenhoitojärjestön vahvistamat IUU-alusluettelot sekä muut satamissa ja kalavesillä saadut tiedot.

3. Valtio voidaan todeta yhteistyöhön osallistumattomaksi, jos se laiminlyö sille lippu-, satama-, rannikko- tai markkinavaltiona kansainvälisen oikeuden mukaan kuuluvat IUU-kalastuksen ehkäisemistä, estämistä ja poistamista koskevat velvollisuudet.
4. Edellä 3 kohdan soveltamiseksi komissio tarkastelee ensisijaisesti toimenpiteitä, joita asianomainen valtio on toteuttanut seuraavien näkökohtien osalta:
 - a) sen lipun alla purjehtivien alusten tai sen kansalaisten taikka sen vesillä toimivien tai satamaa käyttävien alusten harjoittama toistuva ja riittävästi dokumentoitu IUU-kalastus tai tällaisen toiminnan tukeminen, tai
 - b) IUU-toiminnasta peräisin olevien kalastustuotteiden pääsy kyseisen valtion markkinoille.
5. Tätä varten komissio ottaa huomioon seuraavat seikat:
 - a) toimiiko asianomainen valtio yhteistyössä yhteisön kanssa vastaamalla komission esittämiin IUU-kalastuksen ja siihen liittyvän toiminnan tutkimista, siitä raportointia tai sen seurantaan koskeviin pyyntöihin;
 - b) onko asianomainen valtio tosiasiallisesti toteuttanut täytäntöönpanotoimenpiteitä IUU-kalastuksesta vastaavien toimijoiden osalta ja erityisesti onko määrätty riittävän ankaria seuraamuksia tällaisesta toiminnasta saadun hyödyn poistamiseksi rikkojilta;
 - c) kyseisen IUU-kalastuksen tausta, tyyppi, olosuhteet, laajuus sekä vakavuus;
 - d) kehitysmaiden osalta näiden toimivaltaisten viranomaisten valmiudet.
6. Myös seuraavat näkökohdat voidaan ottaa huomioon:
 - a) kansainvälisten kalastussopimusten ratifioiminen tai niihin liittyminen; näitä ovat erityisesti 10 päivänä joulukuuta 1982 tehty Yhdistyneiden Kansakuntien merioikeusyleissopimus, hajallaan olevien kalakantojen ja laajasti vaeltavien kalakantojen säilyttämistä ja hoitoa koskevien 10 päivänä joulukuuta 1982 tehdyn Yhdistyneiden Kansakuntien merioikeusyleissopimuksen määräysten täytäntöönpanosta vuonna 1995 tehty Yhdistyneiden Kansakuntien sopimus sekä aavan meren kalastusalusten kansainvälisten suojelu- ja hoitotoimenpiteiden noudattamisen edistämisestä vuonna 1993 tehty FAO:n sopimus;
 - b) asianomaisen valtion asema alueellisten kalastuksenhoitojärjestöjen sopimuspuolena tai yhteistyöhön osallistuvana muuna kuin sopimuspuolena, tai sen sitoumus soveltaa tällaisten järjestöjen vahvistamia säilyttämis- ja hoitotoimenpiteitä;

- c) asianomaisen valtion toimenpiteet tai laiminlyönnit, jotka ovat saattaneet vähentää sovellettavia lakien, asetusten tai kansainvälisten säilyttämis- ja hoitotoimenpiteiden tehokkuutta.
7. Tämän artiklan täytäntöönpanossa otetaan asianmukaisesti huomioon kehitysmaiden erityiset rajoitukset erityisesti kalastustoimien seurannan, valvonnan ja tarkkailun osalta.

31 artikla – Toimenpiteet yhteistyöhön osallistumattomiin kolmansiin valtioihin nähden

1. Komissio ilmoittaa viipymättä valtioille, jotka voidaan 30 artiklan perusteiden mukaisesti todeta yhteistyöhön osallistumattomiksi kolmansiksi valtioiksi:
 - a) syyn tai syyt ja saatavilla olevat todisteet, joiden perusteella ne todetaan yhteistyöhön osallistumattomiksi;
 - b) mahdollisuudesta vastata komissiolle kirjallisesti niiden asemaa koskevan päätöksen osalta tai toimittaa muuta asian kannalta merkityksellistä tietoa, esimerkiksi todisteita päätöksen kiistämiseksi, tai tarvittaessa tilanteen parantamiseksi laadittu toimintasuunnitelma tai toteutetut toimenpiteet;
 - c) valtion toteamisesta yhteistyöhön osallistumattomaksi aiheutuvat seuraukset, joista säädetään 37 artiklassa.
2. Komissio liittää 1 kohdassa tarkoitettuun ilmoitukseen asianomaiselle valtiolle myös pyynnön toteuttaa tarvittavat toimenpiteet kyseisen IUU-kalastuksen lopettamiseksi ja tällaisten toimien estämiseksi vastaisuudessa, sekä korjata mahdolliset 30 artiklan 6 kohdan c alakohdassa tarkoitettut toimenpiteet tai laiminlyönnit.
3. Komissio toimittaa ilmoituksensa ja pyyntönsä asianomaiselle jäsenvaltiolle useammalla kuin yhdellä viestintävälineellä. Komissio pyytää asianomaista jäsenvaltiota toimittamaan sille vahvistuksen ilmoituksen vastaanottamisesta.

32 artikla – Yhteistyöhön osallistumattomien valtioiden luettelon laatiminen

1. Komissio vahvistaa 31 artiklassa määriteltyjen toimenpiteiden perusteella ja 52 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen yhteistyöhön osallistumattomien valtioiden luettelon.
2. Komissio ilmoittaa viipymättä asianomaiselle valtiolle tämän toteamisesta yhteistyöhön osallistumattomaksi valtioksi sekä 37 artiklan mukaisesti sovelletuista toimenpiteistä ja esittää sille pyynnön korjata vallitseva tilanne ja ilmoittaa toimenpiteistä, joilla varmistetaan, että sen alukset noudattavat säilyttämis- ja hoitotoimenpiteitä.
3. Komissio ilmoittaa viipymättä päätöksestään myös jäsenvaltioille ja pyytää niitä varmistamaan 37 artiklan mukaisesti päätettyjen toimenpiteiden välittömän täytäntöönpanon. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle toimenpiteistä, joita ne ovat toteuttaneet tämän pyynnön perusteella.

33 artikla – Yhteistyöhön osallistumattomien valtioiden luettelosta poistaminen

1. Komissio poistaa 52 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen valtion yhteistyöhön osallistumattomien valtioiden luettelosta, jos kyseinen valtio osoittaa, että sen kyseiseen luetteloon sisällyttämiseen johtanut tilanne on korjattu. Luettelosta poistamista koskevassa päätöksessä otetaan huomioon myös, onko asianomainen jäsenvaltio toteuttanut konkreettisia toimenpiteitä tilanteen parantamiseksi pysyvällä tavalla.
2. Komissio ilmoittaa 1 kohdassa tarkoitetun päätöksen jälkeen viipymättä jäsenvaltioille 37 artiklassa tarkoitettujen toimenpiteiden poistamisesta kyseisen jäsenvaltion osalta.

34 artikla – Yhteistyöhön osallistumattomien valtioiden luettelon julkistaminen

Komissio toteuttaa tarvittavat toimenpiteet, mukaan luettuna luettelon asettaminen kalastuksen pääosaston verkkosivulle, varmistaakseen yhteistyöhön osallistumattomien valtioiden luettelon julkistamisen noudattaen mahdollisesti sovellettavia luottamuksellisuutta koskevia vaatimuksia. Luetteloa päivitetään säännöllisesti, ja komissio varmistaa automaattisten päivitysilmoitusten toiminnolla, että uusista päivityksistä lähtee ilmoitus jäsenvaltioille, alueellisille kalastuksenhoitojärjestöille sekä kenelle tahansa kansalaisyhteiskunnan jäsenelle, joka sitä pyytää. Lisäksi komissio toimittaa yhteistyöhön osallistumattomien valtioiden luettelon Yhdistyneiden Kansakuntien elintarvike- ja maatalousjärjestölle sekä alueellisille kalastuksenhoitojärjestöille lisätäkseen Euroopan yhteisön ja kyseisten järjestöjen välistä, IUU-kalastuksen ehkäisemiseen, estämiseen ja poistamiseen tähtäävää yhteistyötä.

35 artikla – Kiireelliset toimenpiteet

1. Jos on ilmeistä, että jonkin valtion toteuttamat toimenpiteet vaarantavat alueellisen kalastuksenhoitojärjestön johdolla toteutettavat säilyttämis- ja hoitotoimenpiteet, komissio voi toteuttaa kiireellisiä toimenpiteitä, joiden kesto voi olla enintään kuusi kuukautta. Komissio voi tehdä uuden päätöksen näiden kiireellisten toimenpiteiden jatkamisesta enintään kuudella kuukaudella.
2. Kiireellisiin toimenpiteisiin voi sisältyä muun muassa seuraavia toimia:
 - a) asianomaisen valtion lipun alla purjehtiville aluksille ei myönnetä pääsyä jäsenvaltioiden satamiin, jollei kyseessä ole ylivoimainen este;
 - b) jäsenvaltion lipun alla purjehtiville aluksille ei anneta lupaa osallistua yhteisiin kalastustoimiin asianomaisen valtion lipun alla purjehtivien alusten kanssa;
 - c) jäsenvaltion lipun alla purjehtiville aluksille ei anneta lupaa kalastaa asianomaisen valtion lainkäyttövaltaan kuuluvilla vesillä;
 - d) asianomaiselle valtiolle ei saa toimittaa elävää kalaa tämän lainkäyttövaltaan kuuluvilla vesillä harjoitettavaa kalanviljelyä varten;

- e) asianomaisen valtion lipun alla purjehtivien alusten pyytämiä eläviä kaloja ei saa hyväksyä jäsenvaltion lainkäyttövaltaan kuuluvilla vesillä harjoitettavaan kalanviljelyyn.
3. Kiireellisiä toimenpiteitä on sovellettava välittömästi. Niistä ilmoitetaan jäsenvaltioille ja asianomaiselle jäsenvaltiolle, ja ne julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

VII luku

IUU-toimintaan osallistuneisiin aluksiin ja valtioihin kohdistuvat toimenpiteet

36 artikla – Euroopan yhteisön IUU-alusluetteloon sisällytettyihin aluksiin kohdistuvat toimet

Edellä 26 artiklassa tarkoitettuihin aluksiin sovelletaan seuraavia toimenpiteitä:

- a) lippujäsenvaltiot eivät saa esittää komissiolle kalastuslisenssihakemuksia IUU-alusten osalta;
- b) lippujäsenvaltioiden IUU-aluksille myöntämät voimassa olevat kalastusluvut tai erityisluvut on peruutettava;
- c) kolmannen maan lipun alla purjehtivilta IUU-aluksilta on evättävä lupa kalastaa yhteisön vesillä, eikä näitä aluksia saa vuokrata;
- d) jäsenvaltion lipun alla purjehtivat kalastusalukset eivät saa millään tavoin avustaa IUU-alusluettelossa olevia aluksia kalanjalostustoimissa tai osallistua niihin, eivätkä osallistua jälleenlaivaustoimiin tai yhteisiin kalastustoimiin kyseisten alusten kanssa;
- e) jäsenvaltion lipun alla purjehtiville IUU-aluksille voidaan sallia pääsy ainoastaan kotisatamiinsa eikä mihinkään muuhun yhteisön satamaan, ylivoimaisen esteen tilanteita lukuun ottamatta. Kolmannen maan lipun alla purjehtivalle IUU-alukselle ei saa sallia pääsyä jäsenvaltion satamaan, ylivoimaisen esteen tilanteita lukuun ottamatta. Vaihtoehtoisesti jäsenvaltio voi sallia IUU-aluksen pääsyn satamaansa, jos aluksella olevat saaliit ja tapauksen mukaan pyydykset, jotka alueellisten kalastuksenhoitojärjestöjen hyväksymien säilyttämis- ja hoitotoimenpiteiden mukaisesti ovat kiellettyjä, takavarikoidaan. Jäsenvaltioiden on takavarikoitava myös sellaisella IUU-aluksella, joka on ylivoimaisen esteen tai merihädän vuoksi saanut luvan tulla jäsenvaltion satamaan, olevat saaliit ja tapauksen mukaan pyydykset, jotka ovat alueellisten kalastuksenhoitojärjestöjen hyväksymien säilyttämis- ja hoitotoimenpiteiden mukaisesti kiellettyjä;
- f) kolmannen maan lipun alla purjehtivalle IUU-alukselle ei saa tarjota satamissa elintarvikkeita, polttoainetta tai muita palveluja, ylivoimaisen esteen tilanteita lukuun ottamatta;
- g) kolmannen maan lipun alla purjehtivilta IUU-aluksilta kielletään miehistön vaihtaminen, ylivoimaisen esteen tilanteita lukuun ottamatta;

- h) jäsenvaltioiden on kiellettävä IUU-aluksia purjehtimasta lippunsa alla;
- i) IUU-alusten pyytämien kalastustuotteiden tuonti on kiellettävä, eikä tällaisia tuotteita koskevia saalistodistuksia saa hyväksyä eikä varmentaa;
- j) IUU-alusten kalastustuotteiden vienti ja jälleenvienti jalostukseen on kiellettävä.

37 artikla – Yhteistyöhön osallistumattomiin valtioihin kohdistuvat toimet

Edellä 32 artiklassa tarkoitettuihin valtioihin sovelletaan seuraavia toimenpiteitä:

- a) tällaisten valtioiden lipun alla purjehtivien IUU-alusten pyytämien kalastustuotteiden tuonti yhteisöön on kiellettävä, eikä tällaisia tuotteita koskevia saalistodistuksia saa hyväksyä; jos valtio todetaan yhteistyöhön osallistumattomaksi 30 artiklan mukaisesti sillä perusteella, ettei se ole toteuttanut tarvittavia toimenpiteitä tiettyä kantaan tai lajia koskevan IUU-kalastuksen osalta, tuontia koskevaa kieltoa sovelletaan ainoastaan kyseiseen kantaan tai lajiin;
- b) yhteisön toimijat eivät saa ostaa tällaisten valtioiden lipun alla purjehtivaa kalastusalusta;
- c) jäsenvaltion lipun alla purjehtivan aluksen siirtyminen jonkin tällaisen valtion lipun alle on kiellettyä;
- d) jäsenvaltiot eivät saa tehdä vuokraussopimuksia tällaisten valtioiden kanssa niiden lipun alla purjehtivista kalastusaluksista;
- e) yhteisön kalastusalusten vienti tällaisiin valtioihin on kiellettyä;
- f) jäsenvaltion kansalaisten ja tällaisten valtioiden kansalaisten väliset yksityiset kauppajärjestelyt, joiden avulla kyseisen jäsenvaltion lipun alla purjehtiva alus voisi käyttää tällaisten valtioiden kalastusmahdollisuuksia, ovat kiellettyjä;
- g) jäsenvaltion lipun alla purjehtivien alusten yhteiset kalastustoimet tällaisten valtioiden lipun alla purjehtivien alusten kanssa ovat kiellettyjä;
- h) jäsenvaltioiden on ilmoitettava tuojille, jälleenlaivaajille, ostajille, laitetoimittajille, pankeille ja muita palveluja tarjoaville toimijoille tällaisten valtioiden kansalaisten kanssa harjoitettuun kalastukseen liittyvän liiketoiminnan riskeistä;
- i) komissio ehdottaa tällaisten valtioiden kanssa tehtyjen kahdenvälisen kalastus- tai kalastuskumppanuussopimusten irtisanomista;
- j) komissio ei ryhdy neuvotteluihin kahdenvälisen kalastus- tai kalastuskumppanuussopimuksen tekemiseksi tällaisten valtioiden kanssa.

VIII luku Kansalaiset

38 artikla – IUU-kalastukseen osallistuvat tai sitä tukevat kansalaiset

1. Jäsenvaltioiden on tehtävä yhteistyötä sekä keskenään että kolmansien maiden kanssa ja toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet kansallisen ja yhteisön lainsäädännön mukaisesti
 - a) varmistaakseen, että niiden lainkäyttövallan piiriin kuuluvat kansalaiset eivät tue tai harjoita IUU-kalastusta, mukaan luettuna työskentely 26 artiklassa tarkoitetuilla aluksilla;
 - b) tunnistaakseen kansalaiset, jotka ovat IUU-kalastukseen osallistuvien alusten käyttäjiä tai edunsaajaomistajia.
2. Rajoittamatta aluksen lippuvaltion ensisijaista vastuuta jäsenvaltioiden on sovellettavien lakiansa ja asetustensa mukaisesti toteutettava tarvittavat toimenpiteet:
 - a) tarkastaakseen, onko niiden lainkäyttövaltaan kuuluva luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö harjoittanut IUU-kalastusta;
 - b) toteuttaakseen aiheellisia toimenpiteitä a alakohdassa tarkoitettujen todennettujen toimien osalta.
3. Kussakin jäsenvaltiossa yksi viranomainen vastaa tässä artiklassa tarkoitettujen kansalaisten toimintaa koskevien tietojen keräämisen ja tarkistamisen yhteensovittamisesta, tietojen toimittamisesta komissiolle sekä yhteistyöstä komission kanssa.

39 artikla – Ennaltaehkäisy ja seuraamukset

1. Jäsenvaltioiden kansalaisten on toimitettava toimivaltaisille viranomaisilleen kaikki käytössään olevat tiedot, jotka liittyvät kolmannen maan lipun alla purjehtivia aluksia koskeviin oikeudellisiin, hyötyä tuottaviin tai rahoituksellisiin intresseihin taikka tällaisten alusten valvontaan. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tiedonannon tekemättä jättämisen tapauksessa sovelletaan kansallisen lain mukaisia seuraamuksia.
2. Jäsenvaltion kansalaiset eivät saa myydä eivätkä viedä aluksia 26 artiklassa tarkoitettujen alusten toimintaan tai hallinnointiin osallistuville tai niihin omistussuhteessa oleville toimijoille.
3. Tuoajat, jälleenlaivaajat, ostajat, kuluttajat, laitetoimittajat, pankit, vakuutuslaitokset ja muut palveluja tarjoavat toimijat eivät saa harjoittaa liiketoimintaa 26 artiklassa tarkoitettujen alusten kanssa eivätkä IUU-kalastuksesta peräisin olevien kalojen tai kalastustuotteiden kauppaa.

4. Jäsenvaltiot eivät saa myöntää valtiontukea kansallisesta tukiohjelmasta tai yhteisön varoista 26 artiklassa tarkoitettujen alusten toimintaan tai hallinnointiin osallistuville tai niihin omistussuhteessa oleville toimijoille, sanotun kuitenkaan rajoittamatta yhteisön lainsäädännössä säädettyjen julkisia varoja koskevien muiden säännösten soveltamista.
5. Jäsenvaltioiden on selvitettävä, onko niiden kansalaisten ja jonkin kolmannen maan välillä järjestelyjä, joiden avulla jäsenvaltioiden lipun alla purjehtivat kalastusalukset voivat siirtyä tällaisen kolmannen maan lipun alle. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle toimittamalla sille asianomaisten alusten luettelo.

IX luku

Välittömät täytäntöönpanotoimenpiteet, seuraamukset ja oheisseuraamukset

40 artikla – Kohde

Tätä lukua sovelletaan

- a) jäsenvaltioiden lainkäyttövaltaan tai suvereniteettiin kuuluvalla alueella tai merivesillä tapahtuneisiin vakaviin rikkomisiin, ja
- b) vakaviin rikkomisiin, joihin yhteisön kalastusalukset tai yhteisön kansalaiset ovat syyllistyneet.

41 artikla – Vakavat rikkomiset

Tässä asetuksessa tarkoitetaan vakavilla rikkomisilla

- a) toimia, joita pidetään IUU-kalastuksena 3 artiklassa vahvistettujen perusteiden mukaisesti;
- b) tarkoituksellista liiketoimintaa 26 artiklassa tarkoitettujen IUU-kalastusta harjoittavien alusten kanssa;
- c) IUU-kalastuksesta peräisin olevien kalastustuotteiden tarkoituksellista kauppaa;
- d) tämän asetuksen vastaista kalastustuotteiden tuontia yhteisöön.

42 artikla – Välittömät täytäntöönpanotoimenpiteet

1. Jos luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön epäillään syyllistyneen 41 artiklassa tarkoitettuun vakavaan rikkomiseen tai kun rikkoja on havaittu itse teossa, jäsenvaltioiden on aloitettava rikkomisen perusteellinen tutkimus ja toteutettava kansallisen lakinsa mukaisia ja rikkomisen vakavuuteen suhteutettuja täytäntöönpanotoimenpiteitä, joita ovat erityisesti seuraavat:

- a) kalastustoiminnan välitön lopettaminen;
 - b) aluksen ohjaaminen satamaan;
 - c) kuljetusvälineen ohjaaminen toiseen sijaintipaikkaan tarkastusta varten;
 - d) vakuuden määrääminen;
 - e) laittomien pyydysten, saaliiden tai kalastustuotteiden takavarikoiminen;
 - f) asianomaisen aluksen tai kuljetusvälineen väliaikainen käytöstä poisto;
 - g) kalastusluvan keskeyttäminen.
2. Täytäntöönpanotoimenpiteillä on voitava varmistaa, ettei rikkomisen jatku ja että toimivaltainen viranomainen pystyy saattamaan päätökseen kyseessä olevaa vakavaa rikkomista koskevan tutkimuksensa.

43 artikla – Vakavista rikkomisista määrättävät seuraamukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakavaan rikkomiseen syyllistyneelle luonnolliselle henkilölle tai siitä vastuulliseksi todetulle oikeushenkilölle voidaan langettaa tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia seuraamuksia, joihin kuuluu sakko, jonka enimmäismäärä on luonnollisten henkilöiden osalta vähintään 300 000 euroa ja oikeushenkilöiden osalta vähintään 500 000 euroa.
2. Jäsenvaltiot voivat soveltaa järjestelmää, jossa sakko on oikeasuhteinen kyseisille kalavarjoille tai meriympäristölle aiheutuneeseen vahinkoon, rikoksen avulla saatua tai odotettavissa olevaan taloudelliseen hyötyyn tai muuhun luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön taloudellista tilannetta osoittavaan arvoon nähden edellyttäen, että tämän järjestelmän mukaan on mahdollista määrätä sakko, jonka enimmäismäärä on luonnollisten henkilöiden osalta vähintään 300 000 euroa ja oikeushenkilöiden osalta vähintään 500 000 euroa.
3. Jäsenvaltiot, joissa ei ole otettu käyttöön euroa, soveltavat euron ja oman valuuttansa välistä vaihtokurssia, joka on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* [...].

44 artikla – Seuraamusten ja oheisseuraamusten taso

Seuraamusten ja oheisseuraamusten taso on laskettava siten, että niillä tosiasiallisesti estetään vakavaan rikkomiseen syyllistyneitä saamasta rikkomisen tuottamaa taloudellista hyötyä. Tätä varten on otettava huomioon myös 42 artiklan nojalla toteutetut toimenpiteet.

45 artikla – Oheisseuraamukset

Tässä luvussa tarkoitettuihin seuraamuksiin voidaan liittää muita seuraamuksia tai toimenpiteitä, erityisesti

- a) rikkomisessa osallisena olleen aluksen vakuustakavarikointi;
- b) aluksen väliaikainen käytöstä poisto;
- c) kiellettyjen pyydysten, saaliiden tai kalastustuotteiden takavarikointi;
- d) kalastusluvan keskeyttäminen tai peruuttaminen;
- e) kalastusmahdollisuuksien vähentäminen tai peruuttaminen;
- f) uusien kalastusmahdollisuuksien väliaikainen tai pysyvä epääminen;
- g) väliaikainen tai pysyvä oikeuden menettäminen julkisista varoista myönnettävään etuisuuteen tai tukeen.

46 artikla – Oikeushenkilöiden vastuu

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että oikeushenkilö voidaan saattaa vastuuseen 41 artiklassa tarkoitetuista vakavista rikkomisista, jotka on oikeushenkilön hyödyksi itsenäisesti tai osana oikeushenkilön organisaatiota toimien toteuttanut kuka tahansa henkilö, jolla on oikeushenkilössä seuraaviin valtuuksiin perustuva johtava asema:
 - a) toimivalta edustaa oikeushenkilöä, tai
 - b) valtuudet tehdä päätöksiä oikeushenkilön puolesta taikka
 - c) valtuudet harjoittaa valvontaa oikeushenkilössä.
2. Jäsenvaltioiden on lisäksi varmistettava, että oikeushenkilö voidaan saattaa vastuuseen, jos 1 kohdassa tarkoitetun henkilön harjoittaman ohjauksen tai valvonnan puutteellisuus on mahdollistanut sen, että oikeushenkilön alaisena toimiva henkilö on voinut tehdä 41 artiklassa tarkoitettuja rikkomuksia kyseisen oikeushenkilön hyödyksi.
3. Oikeushenkilön vastuu ei estä rikosoikeudenkäyntiä sellaisia luonnollisia henkilöitä vastaan, jotka ovat tekijöinä, yllyttäjinä tai avunantajina kyseisissä rikkomisissa.

X luku

Eräiden alueellisten kalastuksenhoitojärjestöjen hyväksymien alushavaintoja koskevien määräysten täytäntöönpano

47 artikla – Merellä tehtävät havainnot

1. Tämän luvun säännöksiä sovelletaan ICCAT:n, CCAMLR:n ja IOTC:n hyväksymien merellä tapahtuvia havaintoja koskevien sääntöjen alaisiin kalastustoimiin. Tämän luvun soveltamisalaa tarkastellaan uudelleen vuoteen 2012 mennessä.
2. Jos jäsenvaltion alus, lentokone tai merellä tehtävistä tarkastuksista vastaava toimivaltainen viranomainen havaitsee IUU-kalastukseksi katsottavaa toimintaa harjoittavan kalastusaluksen, sen on välittömästi ilmoitettava tällaisesta havainnoinnista. Tällaisia ilmoituksia ja jäsenvaltioiden kyseisiin aluksiin kohdistamien tutkimusten tuloksia pidetään todistusaineistona tässä asetuksessa säädettyjen eri tunnistus- ja täytäntöönpanomenettelyjen soveltamisessa.
3. Jos yhteisön kalastusaluksen päällikkö havaitsee 2 kohdassa tarkoitettua toimintaa harjoittavan kalastusaluksen, hänen on mahdollisuuksien mukaan kerättävä tällaisesta havainnosta niin paljon tietoja kuin mahdollista, seuraavat tiedot mukaan luettuina:
 - a) kalastusaluksen nimi ja kuvaus;
 - b) kalastusaluksen kutsutunnus;
 - c) kalastusaluksen rekisterinumero ja mahdollinen Lloyds-/IMO-numero;
 - d) kalastusaluksen lippuvaltio;
 - e) aluksen sijainti (leveysaste, pituusaste), kun se ensimmäisen kerran havaittiin;
 - f) päivämäärä/kellonaika (UTC), jona alus havaittiin ensimmäisen kerran
 - g) havaintoa tukeva(t) valokuva(t) kalastusaluksesta;
 - h) kalastusaluksen tarkkailtuja toimia koskevat muut asian kannalta merkitykselliset tiedot.
4. Havaintoilmoitukset on lähetettävä viipymättä havainnon tehneen aluksen lippujäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, joka toimittaa ne välittömästi komissiolle tai sen nimeämälle elimelle. Komissio tai sen nimeämä elin ilmoittaa havainnosta välittömästi sen aluksen, jota havainto koski, lippuvaltiolle. Komissio tai sen nimeämä elin toimittaa tämän jälkeen havaintoilmoituksen kaikille jäsenvaltioille ja tarvittaessa sen alueellisen kalastuksenhoitojärjestön pääsihteerille, jonka toimivaltaan kuuluvalla alueella havainto tehtiin, kyseisen järjestön hyväksymien toimenpiteiden mukaisesti toteutettavia jatkotoimia varten.

5. Jäsenvaltio, joka on saanut alueellisen kalastuksenhoitojärjestön sopimuspuolen toimivaltaiselta viranomaiselta sen lipun alla purjehtivan kalastusaluksen toimintaa koskevan havaintoilmoituksen, antaa tiedon ilmoituksesta ja kaikista asiaa koskevista tiedoista välittömästi komissiolle tai sen nimeämälle elimelle, joka välittää tiedot asianomaisen alueellisen kalastuksenhoitojärjestön pääsihteerille kyseisen järjestön hyväksymien toimenpiteiden mukaisesti toteutettavia mahdollisia jatkotoimia varten.
6. Tätä artiklaa sovelletaan, sanotun kuitenkin rajoittamatta sellaisten alueellisten kalastuksenhoitojärjestöjen, joissa yhteisö on sopimuspuolena tai yhteistyöhön osallistuvana muuna kuin sopimuspuolena, hyväksymien tiukempien määräysten soveltamista.

48 artikla – Alushavaintoja koskevien tietojen toimittaminen

1. Jäsenvaltioiden, jotka ovat saaneet asianmukaisesti dokumentoituja tietoja havaituista kalastusaluksista, on toimitettava kyseiset tiedot välittömästi komissiolle tai sen nimeämälle elimelle.
2. Komissio tai sen nimeämä elin tarkastelee myös yksittäisten kansalaisten, kansalaisjärjestöjen, ympäristöjärjestöt mukaan luettuina, sekä kalastusalan tai kalakaupan sidosryhmien edustajien toimittamia alushavaintoja koskevia asianmukaisesti dokumentoituja tietoja.

49 artikla – Havaittuja kalastusaluksia koskeva tutkimus

1. Jäsenvaltioiden on välittömästi aloitettava lippunsa alla purjehtivien ja 47 artiklan mukaisesti havaittujen kalastusaluksen toimintaa koskeva perusteellinen tutkimus.
2. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle tai sen nimeämälle elimelle yksityiskohtaiset tiedot lippunsa alla purjehtivien alusten osalta toteutetuista tai suunnitelluista toimista niin pian kuin se on käytännössä mahdollista ja joka tapauksessa kahden kuukauden kuluessa 47 artiklan 4 kohdan mukaisesta havaintoilmoituksesta. Niiden on annettava komissiolle tai sen nimeämälle elimelle säännöllisin väliajoin tietoa kyseisten alusten toimintaa koskevan tutkimuksen edistymisestä. Kun tutkimus on saatu päätökseen, sen tuloksista toimitetaan loppuraportti komissiolle tai sen nimeämälle elimelle.
3. Muiden jäsenvaltioiden kuin lippujäsenvaltion on varmennettava onko alus, jota havainto koski, harjoittanut toimintaa niiden lainkäyttövaltaan kuuluvilla vesillä tai onko tällaisesta aluksesta peräisin olevia kalastustuotteita purettu niiden alueella tai tuotu sinne, ja tutkittava miten alus on aiemmin noudattanut asiaa koskevia säilyttämis- ja hoitotoimenpiteitä. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava tarkistustensa ja tutkimustensa tuloksista viipymättä komissiolle tai sen nimeämälle elimelle sekä asianomaiselle lippujäsenvaltiolle.
4. Komissio tai sen nimeämä elin ilmoittaa kaikille jäsenvaltioille 2 ja 3 kohdan mukaisesti saaduista tiedoista.

5. Tätä artiklaa sovelletaan, sanotun kuitenkin rajoittamatta neuvoston asetuksen (EY) N:o 2371/2002 V luvun säännösten sekä sellaisten alueellisten kalastuksenhoitojärjestöjen, joissa yhteisö on sopimuspuolena tai yhteistyöhön osallistuvana muuna kuin sopimuspuolena, vahvistamien määräysten soveltamista.

XI luku

Keskinäinen avunanto jäsenvaltioiden, kolmansien maiden ja komission välillä sekä IUU-kalastusta koskeva tiedottamisjärjestelmä

50 artikla

1. Tämän asetuksen täytäntöönpanosta vastaavien jäsenvaltioiden hallintoviranomaisten on tehtävä yhteistyötä keskenään, kolmansien maiden hallintoviranomaisten sekä komission kanssa tämän asetuksen noudattamisen varmistamiseksi.
2. Tätä varten otetaan käyttöön vastavuoroisen avustuksen järjestelmä, johon sisältyy automatisoitu tietojärjestelmä, IUU-kalastustietojärjestelmä, joka auttaa toimivaltaisia viranomaisia IUU-kalastuksen estämisessä, tutkimisessa ja syyttämässä.
3. Yksityiskohtaiset säännöt tämän luvun soveltamisesta annetaan 52 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

XII luku

Loppusäännökset

51 artikla – Täytäntöönpano

Tämän asetuksen täytäntöönpanon edellyttämät toimenpiteet hyväksytään 52 artiklassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

52 artikla – Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa asetuksen (ETY) N:o 2371/2002 30 artiklassa perustettu komitea.
2. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 4 ja 7 artiklaa.
3. Päätöksen 1999/468/EY 4 artiklan 3 kohdassa tarkoitetuksi määräajaksi vahvistetaan yksi kuukausi.
4. Komitea vahvistaa työjärjestyksensä.

53 artikla – Kertomuksenantovelvollisuus

1. Jäsenvaltioiden on vuosittain viimeistään 30 päivänä huhtikuuta annettava komissiolle kertomus tämän asetuksen soveltamisesta edellisenä kalenterivuonna.
2. Komissio laatii jäsenvaltioiden kertomusten ja omien havaintojensa perusteella kolmen vuoden välein kertomuksen, joka toimitetaan neuvostolle ja Euroopan parlamentille.
3. Komissio arvioi tämän asetuksen vaikutuksia IUU-kalastukseen viiden vuoden kuluttua asetuksen voimaantulosta.

54 artikla - Kumoaminen

Kumotaan neuvoston asetuksen (EY) N:o 2847/93 28 b artiklan 2 kohta, 28 e artikla, 28 f artikla ja 28 g artikla, neuvoston asetus (EY) N:o 1093/94, neuvoston asetus (EY) N:o 1447/1999, neuvoston asetuksen (EY) N:o 1936/2001 8 artikla, 19 a artikla, 19 b artikla, 19 c artikla, 21 artikla, 21 b artikla, 21 c artikla sekä neuvoston asetuksen (EY) N:o 601/2004 26 a artikla, 28 artikla, 29 artikla, 30 artikla ja 31 artikla.

Viittauksia kumottuihin asetuksiin pidetään viittauksina tähän asetukseen.

55 artikla - Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan seitsemäntenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tämän asetuksen III lukua sovelletaan vuoden kuluttua sen voimaantulosta.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä [...]

*Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja*

LIITE I – Euroopan yhteisön saalistodistus

EUROOPAN YHTEISÖN SAALISTODISTUS									
Asiakirjan numero									
TUOTTEITA KOSKEVA JAKSO									
1. Varmentava viranomainen									
Nimi			Osoite				Puhelin Faksi		
2. Kalastusaluksen nimi			Lippu – Kotisatama ja rekisterinnumero				Kutsutunnus		IMO-/Lloyds -numero (jos on)
Kalastuslisenssin nro – voimassaoloaika päättyy (pvm)			Imarsat-numero, faksi, puhelin, sähköpostiosoite (jos on)						
3. Tuotteen kuvaus			Jalostusmuoto:			4. Viittaus sovellettaviin säilyttämis- ja hoitotoimenpiteisiin			
Laji	Tuot ekoo di	Saalisalue(et)) pvm	Arvioitu elopaino (kg)	Purettava n saaliin arvioitu paino (kg)	Tarkastet tu purettu paino (kg)				
5. Kalastusaluksen päällikön vakuutus: Vakuutan, että edellä mainitut tiedot ovat täydelliset, oikeat ja todenmukaiset, ja että saalis on pyydetty sovellettavien säilyttämis- ja hoitotoimenpiteiden mukaisesti. Nimi – Allekirjoitus – Sinetti:									
6. Merellä tapahtuvaa jälleenlaivaamista koskeva vakuutus				Allekirjoitus ja päiväys		Jälleenlaivaus pvm/alue/sijainti		Arvioitu paino (kg)	
Kalastusaluksen päällikkö									
Nimi									
Vakuutan, että edellä mainitut tiedot ovat täydelliset, oikeat ja todenmukaiset									
Vastaanottavan kalastusaluksen päällikkö			Allekirjoitus		Aluksen nimi		Kutsutunnus	IMO-/Lloyds -numero (jos on)	
Nimi									
Vakuutan, että edellä mainitut tiedot ovat täydelliset, oikeat ja todenmukaiset.									
7. Jälleenlaivausta satama-alueella koskeva lupa:									
Nimi			Viranomainen		Allekirjoitus			Sinetti (Leima)	
Vakuutan, että edellä mainitut tiedot ovat täydelliset, oikeat ja todenmukaiset									
Nimi	Viranomaine n	Allekirjoitus	Osoite	Puhelin	Purkamissatama	Purkamisen päivämäärä	Sinetti (Leima)		
8. Kuljetusta koskeva jakso: Vientimaa Satama/lentoasema/muu lähtöpaikka				7. Viejän vakuutus: Vakuutan, että edellä mainitut tiedot ovat täydelliset, oikeat ja todenmukaiset					
Aluksen nimi ja lippu Lennonnumero, lentorahtikirjan numero Kuorma-auton kansallisuus ja rekisterinnumero Rautatiekuljetuksen rahtikirjan numero Muu kuljetusasiakirja:				Kontin numero(t): Liitetään luettelo		Nimi	Osoite	Allekirjoitus	
9. Lippuvaltion varmennus				Nimi ja arvo		Allekirjoitus	Päivämäärä	Sinetti (Leima)	
Vakuutan, että edellä mainitut tiedot ovat täydelliset, oikeat ja todenmukaiset									
10. Tuojan vakuutus:				Vakuutan, että edellä mainitut tiedot ovat täydelliset, oikeat ja todenmukaiset					
Vastaanottajan/Tuojan nimi				Osoite		Kaupunki	Päivämäärä	Allekirjoitus	Tuotteen CN- koodi
Todistus siitä, ettei tavaroita ole käsitelty				Viite					
11. Tuonnin valvonta									

Viranomainen	Paikka	Tuonti sallittu *	Tuonti keskeytetty *	Tarkistuspyyntö esitetty - pvm
Tulli-ilmoitus (jos tehty)	Numero		Päivämäärä	Paikka

* Merkitään rasti (tarvittaessa)

LIITE II – Euroopan yhteisön jälleenvientitodistus

Euroopan yhteisön jälleenvientitodistus

EUROOPAN YHTEISÖN JÄLLEENVIENTITODISTUS						
Todistuksen numero		Päivämäärä		Jäsenvaltio		
1. Jälleenvietävän tuotteen kuvaus:			Tuodun tuotteen kuvaus:			
Laji	Tuotteen CN-koodi	Viety nettopaino (kg)	Laji	Tuotteen CN-koodi	Tuotu nettopaino (kg)	Saalistodistuksen numero ja pvm
2. Jälleenviejän vakuutus: Vakuutan, että edellä mainitut tiedot ovat täydelliset, oikeat ja todenmukaiset ja että edellä mainittu tuote on peräisin mukana olevalla saalistodistuksella tuodusta tuotteesta.						
Nimi	Osoite	Allekirjoitus	Päivämäärä			
3. Viranomainen						
Nimi ja arvo	Allekirjoitus		Päivämäärä		Sinetti (Leima)	
4. Jälleenviennin valvonta						
Paikka:						
Jälleenvienti sallittu *	Jälleenvienti keskeytetty *	Tarkistuspyyntö esitetty – pvm *			Jälleenviennin vakuutus, numero ja pvm	

LIITE III – Lippuvaltion ilmoitukset, tarkastus- ja yhteistyömenettelyt

1. Lippuvaltion 19 artiklan mukaisesti tekemien ilmoitusten sisältö

Komissio pyytää lippuvaltioita toimittamaan niiden alueellaan toimivien julkisviranomaisten nimet, osoitteet ja viralliset leimat, joilla on seuraavat valtuudet:

- lippunsa alla purjehtivien alusten rekisteröinti;
- kalastuslisenssien myöntäminen aluksille ja niiden peruuttaminen tilapäisesti tai pysyvästi;
- liitteen I mukaisen saalistodistuksen lomakemallin toimittaminen;
- 13 artiklassa tarkoitetuissa saalistodistuksissa annettujen tietojen todenmukaisuuden todistaminen ja todistusten varmentaminen;
- lakien, asetusten ja säilyttämis- ja hoitotoimenpiteiden, joita niiden alusten on noudatettava, täytäntöönpano, valvonta ja noudattamisen valvonta;
- saalistodistusten tarkistaminen jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten avustamiseksi 19 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun hallinnollisen yhteistyön kautta;

toimitettujen tietojen ajantasaistaminen.

2. Alueellisten kalastuksenhoitojärjestöjen hyväksymät saaliiden dokumentointijärjestelyt

- Jos alueellisen kalastuksenhoitojärjestön hyväksymä saaliiden dokumentointijärjestely on hyväksytty tämän asetuksen mukaiseksi saaliiden sertifiointijärjestelmäksi, lippuvaltion kyseisessä dokumentointijärjestelyssä tekemiä ilmoituksia pidetään tämän liitteen 1 kohdan säännösten mukaisesti tehtyinä, ja tämän liitteen säännöksiä sovelletaan soveltuvin osin.

3. Yhteistyömenettelyt 19 artiklassa tarkoitettujen lippuvaltioiden kanssa

Komissio voi aloittaa neuvottelut 19 artiklassa tarkoitettujen lippuvaltioiden kanssa sopiakseen tässä asetuksessa annettujen saaliiden sertifiointia koskevien säännösten täytäntöönpanojärjestelyistä.

Järjestelyjen olisi oltava seuraavien periaatteiden mukaisia:

- Niillä otetaan käyttöön yhteistyötapoja sen varmistamiseksi, että Euroopan yhteisöön tuodut kalastustuotteet ovat peräisin saaliista, jotka on pyydetty sovellettavien lakien, asetusten tai säilytys- ja hoitotoimenpiteiden mukaisesti.
- Niillä helpotetaan II ja III luvussa vahvistettuja kalastusalusten pääsyä satamiin, kalastustuotteiden tuontia ja saalistodistusten varmentamisvaatimuksia koskevien mahdollisuuksien hoitamista lippuvaltioissa.
- Niihin sisältyy komission tai sen nimeämän elimen paikalla suorittamia tarkastuksia järjestelyn tosiasiallisen täytäntöönpanon varmistamiseksi.
- Niihin sisältyy puitteet osapuolten väliselle, järjestelyn täytäntöönpanoa tukevalle tietojenvaihdolle.

**EUROPEISKA
UNIONENS RÅD**

**Bryssel den 23 oktober 2007 (13.11)
(OR. fr)**

14236/07

**Interinstitutionellt ärende:
2007/0223 (CNS)**

PECHE 305

FÖRSLAG

från:	Europeiska kommissionen
av den:	22 oktober 2007
Ärende:	Förslag till rådets förordning om upprättande av ett gemenskapssystem för att förebygga, motverka och undanröja olagligt, orapporterat och oreglerat fiske

För delegationerna bifogas kommissionens förslag, som översänts per brev från direktör Jordi Ayet Puigarnau till Javier Solana, generalsekreterare/hög representant.

Bilaga: KOM(2007) 602 slutlig

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 17.10.2007
KOM(2007) 602 slutlig

2007/0223 (CNS)

Förslag till

RÅDETS FÖRORDNING

**om upprättande av ett gemenskapssystem för att förebygga, motverka och undanröja
olagligt, orapporterat och oreglerat fiske**

(framlagt av kommissionen)

{SEK(2007) 1310}

{SEK(2007) 1312}

{SEK(2007) 1336}

MOTIVERING

1) BAKGRUND

- **Motiv och syfte**

Det allmänna syftet med förslaget är att se över och förbättra gemenskapens bidrag till kampen mot olagligt, orapporterat och oreglerat fiske för att öka effektiviteten i åtgärderna mot denna internationella farsot och dess miljömässiga, ekonomiska och sociala konsekvenser.

- **Allmän bakgrund**

Olagligt, orapporterat och oreglerat fiske (IUU) är ett av de värsta hoten globalt mot fiskbeståndens och den marina biologiska mångfaldens hållbarhet. Det finns en utbredd enighet internationellt om att detta är ett särskilt allvarligt problem och att det finns ett akut behov av att vidta lämpliga åtgärder för att förebygga, motverka och undanröja det. Denna enighet har uttryckts i olika internationella sammanhang, främst i den frivilliga handlingsplanen i frågan som antogs av FAO 2001.

Gemenskapen har engagerat sig i kampen mot IUU-fisket i mer än tio år. Dess politik följer sedan 2002 gemenskapens egen handlingsplan. På denna grundval har gemenskapen varit mycket aktiv under de senaste åren och har främjat en ambitiös politik för att förebygga, motverka och undanröja IUU-fiske på gemenskapsplanet liksom på regional och internationell nivå.

Denna politik har lett till betydande framgångar. Upprättande av nya regionala fiskerierorganisationer, antingen på initiativ av eller med starkt stöd av EU, har inneburit att en större del av det öppna havets fiskevatten numera omfattas av internationella bestämmelser. Samtidigt har en rad nya åtgärder antagits inom ramen för existerande regionala organisationer, vilket har ökat kontrollen till havs och i hamnar och ökat möjligheten att övervaka handelsflödet. Svartlistning av IUU-fartyg har lett till att avskräckande åtgärder har införts gentemot fartyg som bevisats ha ägnat sig åt olaglig verksamhet. Ett ny form av partnerskap för EU:s relationer med de utvecklingsländer med vilka EU har bilaterala fiskerιαvtaI infördes 2004. Ökad förvaltnings- och kontrollkapacitet för dessa länder är en av hörnstenarna i den nya formen av partnerskap, och omfattande EU-anslag har särskilt tilldelats för detta ändamål. På EU-nivå har reformen av den gemensamma fiskeripolitiken från 2002 riktat uppmärksamheten på behovet att förbättra efterlevnaden av de bestämmelser som gäller för EU:s fiskare och vatten.

Även om man har uppnått mycket råder det ingen tvekan om att IUU-fisket på intet sätt har upphört att existera. Kommissionen anser att om denna verksamhet fortsätter trots åtgärder på gemenskapsnivå och internationellt och trots de katastrofala miljömässiga och socioekonomiska konsekvenser den medför, måste gemenskapen agera snabbt och kraftfullt.

Gemenskapen har en av världens största fiskeflottor och ligger på tredje plats när det gäller fångsternas omfattning. Den har också den största marknaden och är den främsta importören av fiskeriprodukter. Värdet på de fiskeriprodukter som importeras till gemenskapen steg till nästan 14 miljarder euro 2005. Dessutom förmodas

gemenskapens aktörer vara bland dem som registrerar ett stort antal fiskefartyg i stater med bekvämlighetsflagg.

I linje med sina internationella åtaganden och dess övergripande mål att förbättra förvaltningen och undvika ett överutnyttjande av naturresurserna (i enlighet med EU:s strategi för hållbar utveckling som antogs av Europeiska rådet i juni 2006) har gemenskapen ett särskilt ansvar för att leda de internationella ansträngningarna att bekämpa IUU-fiske.

Kommissionen anser att tiden är inne att fullborda den befintliga ramen, förbättra dess effektivitet och fokusera på behovet av bättre tillsyn och efterlevnad av de åtgärder som krävs för att förebygga, motverka och undanröja IUU-fiske.

- **Gällande bestämmelser**

I det nuvarande systemet behandlas IUU-fiske delvis genom gemenskapens bestämmelser om kontroll, inspektion och tillsyn inom gemenskapen (särskilt rådets förordning 2847/93 och rådets förordning 2371/2002) och på områden som omfattas av bestämmelser från regionala fiskerierorganisationer (särskilt rådets förordningar 1936/2001 och 601/2004).

- **Förenlighet med Europeiska unionens politik och mål på andra områden**

Detta förslag följer den gemensamma fiskeripolitikens mål att säkerställa att levande akvatiska resurser utnyttjas på ett hållbart sätt i ekonomiskt, miljömässigt och socialt hänseende, och bidrar mer generellt till den strategi för hållbar utveckling som Europeiska rådet antog i juni 2006, genom att den fokuserar på skyddet av naturresurser. Det ligger också i linje med de mål som fastställdes vid världstoppmötet om hållbar utveckling 2002 när det gäller fiskeriförvaltning.

Strävan efter bättre förvaltning av haven är också en av huvudprinciperna för gemenskapens planering av en framtida havspolitik.

2) SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSANALYS

- **Samråd med berörda parter**

Metoder, målsektorer och deltagarnas allmänna profil

En bred samrådsprocess hölls mellan januari och mars 2007 på grundval av ett offentligt dokument som kommissionen lade fram och offentliggjorde på sin webbplats. Det samrådsdokument som generaldirektoratet för fiske och havsfrågor utarbetade för debatten innehöll en kortare analys av problemet och strukturerades upp i nio möjliga handlingsområden: (1) förbättra kontrollen av att tredjelands fiskefartyg bedriver laglig verksamhet och att deras fångster är lagliga när de anlöper Europeiska gemenskapens fiskehamnar, (2) förbättra kontrollen av efterlevnaden av bevarande- och förvaltningsåtgärder när det gäller tredjelands fiskeriprodukter som importeras till gemenskapen på annat sätt än via fiskefartyg, (3) stänga EU:s marknad för IUU-fiskeriprodukter, (4) agera när det gäller IUU-verksamhet som Europeiska gemenskapens medborgare bedriver utanför EU, (5) förbättra de lagliga sätten att kartlägga IUU-fiske, (6) införa effektiva sanktioner för att förebygga allvarliga

överträdelser av fiskeribestämmelser, (7) förbättra åtgärderna mot IUU-fiske inom regionala fiskerierorganisationer, (8) stödja utvecklingsländernas politik och åtgärder rörande IUU-fiske och (9) förbättra samordningen på området övervakning, tillsyn och kontroll.

Ett flertal möten har organiserats och kommissionen har mottagit flera skriftliga bidrag i samband med samrådet. Frågan debatterades vid ett informellt möte i rådet (fiske) den 17 april 2007. Europaparlamentet röstade också fram en resolution i ärendet den 15 februari 2007.

Bidragen kom från många olika delar av fiskerisektorn, främst Rådgivande kommittén för fiske och vattenbruk (ACFA), med företrädare för de viktigaste berörda parterna i gemenskapens fiskesektor, europeiska och nationella fiskeorganisationer (Frankrike, Spanien, Grekland), beredningsindustrin, återförsäljare, banker och konsumenter, fackföreningar, många icke-statliga organisationer (på miljö- och utvecklingsområdet) myndigheter från Tyskland, Storbritannien, en medlem av Nederländernas parlament samt norska myndigheter, Världsbanken och ett företag som ägnar sig åt spårbarhet.

Sammanfattning av svaren och av hur de har beaktats

Kommissionens initiativ fick mycket positiv feedback från deltagarna i samrådsprocessen. Nästan samtliga bidrag underströk vikten av att öka gemenskapens insatser på området. De flesta ansåg att de handlingsområden som kommissionen fört fram i sitt samrådsdokument var relevanta.

Aktörerna hade olika åsikter om initiativets tillämpningsområde. En del av fiskesektorn ansåg att initiativet inte borde omfatta gemenskapens fiskeflotta som redan omfattas av en övergripande kontrollordning, och som inte kan anses bedriva IUU-fiske. De flesta aktörerna stödde emellertid tanken att initiativet bör omfatta alla fiskeflottors fiskeverksamhet, både gemenskapens och annan.

Vissa aktörer uttryckte även oro över att problem skulle kunna uppstå om gemenskapen antar en samlad lösning utan hänsyn till särdrag för vissa fiskerier och regioner som påverkas av IUU-fiske, med onödiga begränsningar som följd. Man framhöll att gemenskapen bör rikta in sina insatser på de mest allvarliga brotten mot fiskeribestämmelserna.

Från vissa håll framhöll man att ett bättre genomförande av befintlig lagstiftning borde prioriteras och att nya regler bör införas endast där så är nödvändigt.

Vidare påpekades att negativa effekter kan uppstå av handelsåtgärder riktade mot utvecklingsländer, varför det behövs en djupgående analys av frågan.

Ett öppet samråd hölls på Internet den 15 januari 2007–12 mars 2007. Kommissionen fick in runt 30 skriftliga bidrag. Resultaten finns på http://ec.europa.eu/fisheries/cfp/governance/consultations/consultation_150107_en.htm

En sammanfattning av samrådsprocessen finns bifogad den konsekvensanalys som åtföljer kommissionens förslag.

- **Extern experthjälp**

Berörda områden

Kommissionen har använt sig av externa experter för vissa av förslagets delar.

Syftet med den särskilda konventionen nr 36/2006 var att analysera nyttan med och effekterna av de handelsåtgärder som kommissionen föreslagit som en åtgärd mot IUU-fiske. Det särskilda avtalet nr 5/2007 utformades för de externa underlag som kommissionen skulle kunna behöva i det slutliga utarbetandet av konsekvensanalysen när det gäller åtgärder som kan komma att ingå i framtida förslag från kommissionen för att bekämpa IUU-fiske.

Metoder

De båda särskilda konventionerna slöts inom ramavtal (FISH/2003/02 och FISH/2006/20) som kommissionen har med konsultföretaget Océanic Développement.

De viktigaste organisationer och experter som rådfrågats

Konsultföretaget Océanic Développement.

Sammanfattning av inhämtade och använda råd

Förekomsten av potentiellt allvarliga risker med irreparabla följder har inte diskuterats.

Den första studien avser den nuvarande situationen med Europeiska gemenskapen som den viktigaste aktören i handeln med fiskeriprodukter, beskriver hur känslig gemenskapens marknad är när det gäller import av fiskeriprodukter från IUU-fiske och analyserar olika sätt för gemenskapen att sätta stopp för denna import.

Den andra studien behandlar främst de problem som uppstår på grund av att medlemsstaterna inte tillämpar tillräckligt hårda sanktioner för allvarliga överträdelser av reglerna i den gemensamma fiskeripolitiken. Den framhåller också att sanktionsnivåerna i de olika nationella lagstiftningarna skiljer sig åt kraftigt, vilket innebär att det inte råder en rättvis konkurrens i gemenskapen, vilket leder till att den olagliga verksamheten fortsätter.

Offentliggörande av expertråd

Studierna kommer att läggas ut på webbplatsen för generaldirektoratet för fiske och havsfrågor.

- **Konsekvensanalys**

Kommissionen har gjort en konsekvensanalys av förslaget med en rapport som kommer att läggas ut på webbplatsen för kommissionens generaldirektorat för fiske och havsfrågor.

I rapporten granskades följande alternativ:

- Förbättra genomförandet av den befintliga ramen i gemenskapens vatten och förbättra gemenskapens politik mot IUU-fiske inom multilaterala och bilaterala organ för att behandla den externa aspekten av problemet. Detta alternativ kräver ingen ny lagstiftning. Det skulle dock inte räcka till för att åtgärda den akuta situationen tillräckligt, eller avhjälpa det faktum att gemenskapen är känslig när det gäller import av IUU-produkter. Det skulle inte heller stoppa fartyg som för flagg tillhörande en stat som inte uppfyller sina skyldigheter. För dessa båda problem krävs nya rättsliga åtgärder. Att välja det här alternativet skulle enbart innebära att gemenskapen fäster ökad vikt vid kampen mot IUU-fiske, men utan att faktiskt införa de instrument som behövs för detta. Det finns en faktisk risk för att denna lösning inte skulle utmynna i annat än blotta utfästelser, utan faktiska förändringar av situationen.

- Utarbeta en politik baserad på en strategi från fall till fall, anpassad till särdragen för olika fiskarter och fiskeområden, beroende på hur utbrett IUU-fisket är. För detta alternativ skulle en målinriktad strategi behövas för de mest påtagliga fallen av IUU-fiske, och med skräddarsydda lösningar för de olika arterna.

På grund av att IUU-fisket ständigt förändras efter förutsättningarna är det tveksamt om detta alternativ skulle vara effektivt. Det finns en stor risk för att detta alternativ skulle leverera lösningar som, när de väl antas, inte längre är anpassade till problemet och därför missar målet. Det skulle också vara svårt att överföra en sådan lösning till det IUU-fiske som sker i utvecklingsländer. Det är inte heller någon kostnadsfri lösning. Den skulle innebära att särskilda lagstiftningsåtgärder antas för var och en av de situationer som skulle lösas. Kostnaderna för efterlevnad skulle också vara höga och, för vissa särskilda importlicenssystem gällande ett begränsat antal arter, troligen t.o.m. högre än för ett allmänt licenssystem för import av alla fiskeriprodukter.

- Införa ett nytt och heltäckande initiativ som omfattar vattnen både i och utanför gemenskapen, grundat på tydliga politiska principer och rättsliga åtgärder som skulle komplettera den befintliga ramen och skapa bättre efterlevnad av tillämpliga regler, samt låta EG anta unilaterala och ambitiösa åtgärder för att fullfölja sina internationella åtaganden i de fall multilaterala åtgärder inte ger tillfredsställande resultat. Detta alternativ kräver att man antar ett ambitiöst rättsligt instrument för de tre stora utmaningar som gemenskapen står inför när det gäller IUU-fiske: stoppa importen av IUU-fiske till gemenskapen, åtgärda problemen med fartyg som för flagg tillhörande stater som inte uppfyller sina skyldigheter utanför gemenskapens vatten och förbättra efterlevnaden av den gemensamma fiskeripolitikens regler i gemenskapens vatten.

Att genomföra detta alternativ skulle vara krävande och innebära omfattande förändringar. För det första skulle det innebära att gemenskapen antar ett omfattande rättsligt instrument. Det skulle också medföra nya arbetsuppgifter och kostnader, som emellertid skulle kunna lindras på olika sätt. Kostnaderna verkar stå i proportion till gemenskapens behov av att avsevärt behöva öka de politiska åtgärdernas effektivitet när det gäller att motverka IUU-fiske.

3) RÄTTSLIGA ASPEKTER

- **Sammanfattning av den föreslagna åtgärden**

Förslaget vilar på principen att en effektiv strategi mot IUU-fiske bör vara heltäckande och omfatta alla problemets aspekter i hela försörjningskedjan.

Genom förslaget införs ett system utformat för att stoppa importen av fiskeriprodukter från IUU-fiske till gemenskapen. I detta syfte bör ett certifieringssystem införas. Enligt systemet bör import av alla fiskeriprodukter (även beredda) till gemenskapen ske på villkor att den berörda flaggstaten har intygat att fisken har fångats lagligt. Som en kompletterande åtgärd bör övervakningen av landningen av tredjelands fiskefartyg förbättras genom nya villkor för tillträde till gemenskapens hamnar och för omlastningar.

Förslaget innehåller en rad åtgärder avsedda att avskräcka fiskeoperatörer från att utnyttja det faktum att vissa stater inte ser till att deras fiskeflottor följer reglerna om bevarande och förvaltning av fiskeriresurserna. I de fall det inte går att hitta någon lösning inom ramen för de regionala fiskeriorganisationerna bör gemenskapen kunna utforma och genomföra sanktioner gentemot fiskefartyg eller stater som agerar i strid mot internationella lagar och underminerar fiskeriresursernas hållbarhet.

Förslaget upprättar ett system för att närma medlemsstaternas högsta sanktionsnivåer till varandra när det gäller allvarliga överträdelser av reglerna i den gemensamma fiskeripolitiken. Den innehåller också föreskrifter om att öka medlemsstaternas ansvar för sina egna medborgare när dessa deltar i eller stödjer fiskeverksamhet utanför gemenskapen.

- **Rättslig grund**

Artikel 37 i EG-fördraget

- **Subsidiaritetsprincipen**

Förslaget avser ett område där gemenskapen är ensam behörig. Subsidiaritetsprincipen är därför inte tillämplig.

- **Proportionalitetsprincipen**

Förslaget är förenligt med proportionalitetsprincipen av följande skäl:

För att man ska kunna bekämpa olaglig verksamhet som sker i lönnod, t.ex. IUU-fiske, måste åtgärder antas som är anpassade till omfattningen och arten av verksamheten. Förslagets åtgärder kommer att medföra kostnader för ekonomiska aktörer och nationella administrationer. Detta gäller särskilt upprättandet av ett certifieringssystem som ska gälla all import av fiskeriprodukter till gemenskapen. Kostnaderna torde emellertid vara tämligen begränsade och till största delen kompenseras av de fördelar som genomförandet av åtgärderna medför.

För att bistå medlemsstaternas tillsynsmyndigheter i deras arbetsutövning bör ett varningssystem inrättas för att informera myndigheterna om tvivel i fråga om efterlevnaden av bevarandeåtgärder när det gäller produkter från vissa fiskefartyg, operatörer eller stater. Detta skulle göra det möjligt för tillsynsmyndigheterna att prioritera sina åtgärder och minska arbetsbördan för andra åtgärder i förslaget. Den nya strategin mot IUU-fiske som kommissionen föreslår främjar också ökat samarbete mellan tillsynsmyndigheterna. Dessa ansträngningar, som ska ledas av gemenskapens kontrollorgan för fiske, bör göra det möjligt att samla insatserna och förbättra den övergripande effektiviteten för kontrollåtgärder i gemenskapen.

- **Val av regleringsform**

Föreslagen regleringsform: Förordning.

Övriga regleringsformer skulle vara olämpliga av följande skäl:

Den gemensamma fiskeripolitiken är ett område där gemenskapen är ensam behörig. De regler som antas på gemenskapsnivå bör vara enhetliga och bindande för att undvika samtidig förekomst av olika standarder i de olika medlemsstaterna. Det är därför motiverat att lägga fram åtgärderna i ett förslag till förordning.

4) BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte gemenskapens budget.

5) ÖVRIGA UPPLYSNINGAR

- **Förenklingar**

Förslaget innebär att lagstiftningen förenklas av följande skäl:

Förslaget innebär en förenkling och en förbättring av de rambestämmelser om kontroll, inspektion och tillsyn som finns i beslut antagna inom ramen för regionala fiskerierorganisationer. Gemenskapen är medlem i ett dussin sådana organisationer. Föreskrifterna kan variera kraftigt från en organisation till en annan. För närvarande genomförs de i gemenskapslagstiftningen genom olika rådsförordningar. Detta skapar två svårigheter. För det första är omfattningen av de regionala fiskerierorganisationernas föreskrifter stor och det antas ofta helt nya eller ändrade föreskrifter, vilket gör det svårt att införliva dem i gemenskapslagstiftningen i rätt tid. För det andra skapar samtidig förekomst av många olika regler från olika regelsystem förvirring bland gemenskapens aktörer och medlemsstaterna.

Kommissionen föreslår därför att den föreslagna förordningen ska införliva de regionala fiskerierorganisationernas huvudbestämmelser om kontroll, inspektion och tillsyn i gemenskapslagstiftningen. Denna förordning skulle integrera de mest ambitiösa standarder som antagits i de regionala fiskerierorganisationer som gemenskapen är part i, och utvidga deras tillämpningsområde till alla vatten som omfattas av en regional fiskerierorganisation. Detta skulle bidra till att förenkla de rambestämmelser som gäller för gemenskapens aktörer och myndigheter genom en harmonisering av regler enligt de högsta standarderna för kontroll, inspektion och

tillsyn.

- **Upphävande av gällande lagstiftning**

Om förslaget antas kommer nuvarande lagstiftning att upphöra att gälla.

- **Översyn/ändring/tidsbegränsning**

Förslaget innehåller en bestämmelse om översyn.

Förslag till

RÅDETS FÖRORDNING

om upprättande av ett gemenskapssystem för att förebygga, motverka och undanröja olagligt, orapporterat och oreglerat fiske

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 37,

med beaktande av kommissionens förslag¹,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande²,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande³,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande⁴, och

av följande skäl:

- (1) Gemenskapen är avtalsslutande part i Förenta nationernas havsrättskonvention, har ratificerat avtalet om genomförande av bestämmelserna i Förenta nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982 om bevarande och förvaltning av gränsöverskridande och långvandrande fiskbestånd (FN:s avtal om fiskbestånd från 1995) och har godtagit avtalet om att främja fiskefartygens iakttagande av internationella bevarande- och förvaltningsåtgärder på det fria havet. Enligt dessa föreskrifter är alla stater skyldiga att vidta lämpliga åtgärder för hållbar förvaltning av de marina resurserna och att samarbeta med varandra i detta syfte.
- (2) Målet för den gemensamma fiskeripolitiken så som det definieras i rådets förordning (EG) nr 2371/2002 är att säkerställa att levande akvatiska resurser utnyttjas på ett hållbart sätt i ekonomiskt, miljömässigt och socialt hänseende.
- (3) Olagligt, orapporterat och oreglerat fiske (IUU) är ett av de största hoten mot ett hållbart utnyttjande av de levande akvatiska resurserna och äventyrar själva grunden för både den gemensamma fiskeripolitiken och de internationella ansträngningarna att främja en bättre förvaltning av haven. IUU-fiske utgör också ett stort hot mot den marina biologiska mångfalden, en fråga som måste behandlas mot bakgrund av målen i kommissionens meddelande Att stoppa förlusten av biologisk mångfald till 2010 – och därefter (KOM(2006) 216).

¹ EUT C , , s. .

² EUT C , , s. .

³ EUT C , , s. .

⁴ EUT C , , s. .

- (4) Med tanke på hur akut och omfattande problemet är, och i linje med sina internationella åtaganden bör Europeiska gemenskapen ta krafttag mot IUU-fisket och anta nya lagstiftningsåtgärder utformade för att täcka samtliga aspekter av problemet.
- (5) Enligt den internationella handlingsplan för att förebygga, motverka och undanröja olagligt, orapporterat och oreglerat fiske som FAO, FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation antog 2001 är IUU-fiske sådan fiskeverksamhet som betraktas som olaglig, orapporterad och oreglerad enligt följande:
1. Olagligt fiske avser verksamhet som bedrivs
 - av nationella eller utländska fartyg i vatten under en stats jurisdiktion, utan den statens tillstånd, eller i strid med dess lagar och andra författningar,
 - av fartyg som för flagg från stater som är parter i en relevant regional fiskerierorganisation, men som verkar i strid antingen med de bevarande- och förvaltningsåtgärder som har antagits av den organisationen och som är bindande för staterna, eller med relevanta bestämmelser i tillämplig internationell lag, eller
 - i strid med nationella lagar eller internationella åtaganden, även dem som samarbetande stater har förbundit sig till inom ramen för en regional fiskerierorganisation.
 2. Orapporterat fiske avser fiskeverksamhet som
 - inte har rapporterats eller har rapporterats på felaktigt sätt till den relevanta nationella myndigheten, i strid med nationella lagar och andra författningar, eller
 - har skett inom behörighetsområdet för en regional fiskerierorganisation, men som inte har rapporterats eller har rapporterats på felaktigt sätt, i strid med den organisationens rapporteringsförfaranden.
 3. Oreglerat fiske avser fiskeverksamhet
 - inom en relevant regional fiskerierorganisationens tillämpningsområde som bedrivs av fartyg utan nationalitet, eller av sådana som för flagg från en stat som inte är part i organisationen, eller av en fiskeenhet, på ett sätt som inte är förenligt med eller står i strid med den organisationens bevarande- och förvaltningsåtgärder, eller
 - i områden eller efter fiskbestånd för vilka det inte finns några tillämpliga bevarande- eller förvaltningsåtgärder och där fiskeverksamheten bedrivs på ett sätt som inte är förenligt med statens ansvar för bevarandet av levande marina resurser i enlighet med internationell lag.
- (6) Europeiska gemenskapens åtgärder bör främst vara inriktade på den verksamhet som definieras som IUU-fiske och som orsakar de största skadorna på den marina miljön, fiskbeståndens hållbarhet och den sociala och ekonomiska situationen för fiskare som följer bestämmelserna om bevarande och förvaltning av fiskeresurserna.

- (7) I linje med definitionen av IUU-fiske bör denna förordnings tillämpningsområde omfatta fiskeverksamhet på öppet hav och i marina farvatten under kuststaters jurisdiktion eller överhöghet, även marina farvatten under EU-medlemsstaternas jurisdiktion eller överhöghet.
- (8) För att på lämpligt sätt ta itu med den interna aspekten av IUU-fiske är det av yttersta vikt att Europeiska gemenskapen vidtar nödvändiga åtgärder för att förbättra efterlevnaden av reglerna i den gemensamma fiskeripolitiken. I avvaktan på översynen av rådets förordning (EEG) nr 2847/93 av den 12 oktober 1993 om införande av ett kontrollsystem för den gemensamma fiskeripolitiken, bör bestämmelser om detta införas i den här förordningen.
- (9) I gemenskapens bestämmelser, särskilt avdelning II i förordning 2847/93, föreskrivs ett övergripande system för att övervaka att gemenskapens fiskefartygs fångster sker enligt reglerna. Den kontrollnivå som upprätthålls inom det nuvarande systemet för fiskeriprodukter som fångas av fiskefartyg från tredjeland och importeras till gemenskapen är inte tillräckligt hög. Denna svaghet fungerar som ett viktigt incitament för utländska aktörer som bedriver IUU-fiske för att sälja sina produkter till gemenskapen och öka lönsamheten för sin verksamhet. Gemenskapen har som världens största marknad för och importör av fiskeriprodukter ett särskilt ansvar att se till att de fiskeriprodukter som importeras till dess territorium inte härstammar från IUU-fiske. Således bör ett nytt system införas med en fullgod kontroll av leveranskedjan för fiskeriprodukter som importeras till gemenskapen.
- (10) Gemenskapens regler om tillträde till gemenskapens hamnar för fiskefartyg som för tredjelands flagg bör skärpas i syfte att uppnå en tillräcklig kontroll av att de fiskeriprodukter som landas av fiskefartyg som för tredjelands flagg har erhållits på lagligt sätt. Detta bör särskilt innebära att tillträde till gemenskapens hamnar tillåts endast för tredjelands fiskefartyg som kan tillhandahålla exakt information om huruvida fångsten är laglig. Informationen bör också kunna godkännas av flaggstaten.
- (11) Omlastningar till havs kan varken flagg- eller kuststaten kontrollera ordentligt och det är ett vanligt sätt för aktörerna som bedriver IUU-fiske att maskera det faktum att fångsterna har tagits olagligt. Det är därför rimligt att gemenskapen endast tillåter omlastningar om de sker i medlemsstaternas utsedda hamnar, eller, om gemenskapens fiskefartyg deltar i omlastningarna, i gemenskapens vatten eller i tredjelands hamnar.
- (12) Det bör fastställas hur ofta medlemsstaterna ska genomföra inspektioner i hamn av fiskefartyg som för tredjelands flagg samt villkor och förfaranden för detta.
- (13) Fiskeriprodukter från IUU-fiske bör inte få importeras till gemenskapen. För att detta förbud ska kunna bli effektivt och verkligen leda till att alla importerade produkter har skördats i enlighet med både internationella regler om bevarande och förvaltning, och eventuella andra regler som gäller fiskefartyget i fråga, bör ett certifieringssystem införas för all import av fiskeriprodukter till gemenskapen.
- (14) Gemenskapen bör beakta utvecklingsländernas kapacitetsbegränsningar att genomföra certifieringssystemet.

- (15) Enligt detta system bör det krävas tillstånd för import av fiskeriprodukter till gemenskapen. Tillståndet bör innehålla uppgifter som visar att produkterna är lagliga. Det bör godkännas av flaggstaten för de fiskefartyg som fångade fisken, enligt flaggstatens skyldighet enligt internationell lag att se till att fartyg som för deras flagg följer internationella bestämmelser om bevarande och förvaltning av fiskeriresurser.
- (16) Det är viktigt att certifieringssystemet gäller all import av fiskeriprodukter till gemenskapen, även produkter som har transporterats eller bearbetats i ett annat land än flaggstaten innan de kom till gemenskapen. Särskilda krav bör därför gälla för dessa produkter så att det kan garanteras att de produkter som anländer till gemenskapen inte skiljer sig från dem vars laglighet har godkänts av flaggstaten.
- (17) Certifieringssystemet bör även gälla för export av fångster som ska bearbetas och som kommer från fartyg som för en medlemsstats flagg.
- (18) De medlemsstater dit produkterna är avsedda att importeras bör kunna kontrollera att de fångstintyg som åtföljer partiet är giltiga och kunna vägra import om förordningens krav avseende fångstintyget inte har följts.
- (19) För att bistå medlemsstaternas tillsynsmyndigheter i deras granskning av huruvida fiskeriprodukter som importeras till gemenskapen är lagliga, men också för att varna gemenskapens aktörer, bör ett varningssystem införas på gemenskapsnivå som kan sprida information då det råder rimligt tvivel om vissa tredjeländers efterlevnad av reglerna för bevarande och förvaltning.
- (20) Det är viktigt att gemenskapen vidtar avskräckande åtgärder gentemot fiskefartyg som bedriver IUU-fiske och om inte flaggstaten ingriper på lämpligt sätt mot sådant fiske.
- (21) Kommissionen bör därför i samarbete med medlemsstaterna, gemenskapens kontrollorgan för fiske, tredjeländer och andra organ identifiera fiskefartyg som misstänks bedriva IUU-fiske. Kommissionen bör sedan begära information från den behöriga flaggstaten om huruvida detta stämmer.
- (22) För att underlätta granskningar av fiskefartyg som misstänks ha bedrivit IUU-fiske och förebygga fortsatta överträdelser bör de fartygen omfattas av särskilda kontroller och inspektioner från medlemsstaterna.
- (23) Om det på grundval av de uppgifter som föreligger finns anledning att anse att fiskefartyg har bedrivit IUU-fiske och att de behöriga flaggstaterna inte har vidtagit några effektiva åtgärder för att motverka detta bör kommissionen föra upp fartygen i fråga på en förteckning över IUU-fartyg.
- (24) I de fall fiskefartyg har förts upp på förteckningen över IUU-fartyg utan att deras flaggstater har vidtagit några effektiva åtgärder bör medlemsstaterna, för att begränsa dessa fartygs fiskeverksamhet, vidta särskilda åtgärder.
- (25) För att skydda rättigheterna för både fartygen på förteckningen över IUU-fartyg och deras flaggstater bör förfarandet för att införa ett fartyg på förteckningen ge flaggstaten, och, om så är möjligt, ägaren eller berörda aktörer, möjlighet att höras när som helst under processen. Det bör också vara möjligt att avföra ett fartyg om det inte längre finns några giltiga skäl för att det skulle stå kvar.

- (26) För att skapa en samlad rättslig ram i gemenskapen och undvika mångfaldigande av förteckningar över IUU-fiskefartyg bör de fiskefartyg som förs in i regionala fiskerierorganisationers IUU-förteckningar automatiskt föras in i motsvarande förteckning som kommissionen upprättar.
- (27) En av de främsta drivkrafterna för IUU-fiske är att vissa stater inte sköter sina åtaganden enligt internationell lag som flagg-, hamn-, kust- eller marknadsstat och underlåter att vidta lämpliga åtgärder för att få sina egna fiskefartyg eller medborgare att följa bestämmelserna om bevarande och förvaltning av fiskeresurserna. Frågan bör således hanteras av gemenskapen.
- (28) Gemenskapen bör därför, utöver sitt agerande på internationell och regional nivå, ha rätt att kartlägga dessa icke-samarbetande stater på grundval av öppna, tydliga och objektiva kriterier som bygger på internationella standarder och efter att staterna har fått möjlighet att yttra sig vidta icke-diskriminerande, legitima och proportionella åtgärder gentemot de staterna, även när det gäller handel.
- (29) Det är viktigt att gemenskapens medborgare effektivt avskräcks från att bedriva eller stödja IUU-fiske som genomförs av fiskefartyg som för tredjelandets flagg och som är aktiva utanför gemenskapen. Trots att ansvaret i första hand faller på flaggstaten, bör medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder och samarbeta med andra medlemsstater och tredjeländer för att kartlägga de medborgare som ägnar sig åt sådan verksamhet, se till att lämpliga sanktioner införs och kontrollera den verksamhet som medborgarna är inblandade i med fartyg från tredjeland utanför gemenskapen.
- (30) Det fortsatt höga antal allvarliga överträdelse mot bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken som utförs i gemenskapens vatten eller av gemenskapsaktörer beror till stor del på att de sanktioner som utdöms inom ramen för medlemsstaternas lagstiftning är för milda för att verka avskräckande. Denna svaghet förvärras ytterligare av den stora variation som präglar sanktionerna i de olika medlemsstaterna, vilket fungerar som en uppmuntran för kriminella aktörer att bedriva sin verksamhet i vatten som tillhör medlemsstater där sanktionerna är som mildast. För att åtgärda denna svaghet, som bygger på bestämmelserna i förordningarna 2371/2002 och 2847/93 på detta område, bör de högsta sanktionsnivåerna i gemenskapen ligga närmare varandra för allvarliga överträdelse av bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken, och kompletterande åtgärder bör också vidtas.
- (31) Utöver beteenden som utgör allvarliga överträdelse av reglerna för fiskeverksamhet bör också handeln med fiskeriprodukter från IUU-fiske anses som en allvarlig överträdelse för vilken medlemsstaterna bör utdöma sanktioner.
- (32) Allvarliga överträdelse av bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken bör kunna beivras genom effektiva, proportionella och avskräckande sanktioner, som även bör vara tillämpliga på juridiska personer i hela gemenskapen, eftersom dessa överträdelse i stor utsträckning begås i juridiska personers intresse eller för deras vinning.
- (33) Bestämmelser som rör iakttagelse av fartyg till havs och som har antagits inom vissa regionala fiskerierorganisationer bör genomföras på ett harmoniserat sätt i gemenskapen.

- (34) Medlemsstaterna och kommissionen måste samarbeta med varandra och med tredjeland för att se till att IUU-fiske utreds grundligt och att åtgärderna i den här förordningen kan tillämpas. Ett system för ömsesidigt bistånd bör upprättas för att förbättra den typen av samarbete.
- (35) I överensstämmelse med proportionalitetsprincipen är det nödvändigt och lämpligt för att uppnå det grundläggande målet att undanröja IUU-fiske att fastställa de åtgärder som föreskrivs i den här förordningen. Denna förordning går inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå de eftersträvade målen i enlighet med artikel 5 tredje stycket i fördraget.
- (36) De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra denna förordning bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter.
- (37) I denna förordning ses IUU-fiske som brott mot tillämpliga lagar och andra författningar, eftersom de kraftigt undergräver möjligheten att uppnå målen med bestämmelserna och äventyrar hållbarheten för de berörda bestånden och bevarandet av den marina miljön. Med tanke på dess begränsade tillämpningsområde måste den här förordningen komplettera rådets förordning 2847/93 som upprättar den grundläggande ramen för kontroll och övervakning av fiskeverksamhet inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken. Den här förordningen skärper reglerna i förordning 2847/93 när det gäller inspektioner i hamn av tredjelands fartyg (artikel 28 e–g), som nu avskaffas och ersätts med bestämmelserna för inspektioner i hamn i kapitel II i den här förordningen. I kapitel X i den här förordningen föreskrivs också sanktioner som gäller särskilt för IUU-fiske. Bestämmelserna i förordning 2847/93 om sanktioner (artikel 31) fortsätter således att gälla för andra överträdelser av den gemensamma fiskeripolitiken än dem som föreskrivs i den här förordningen.
- (38) Den del av personskyddet som rör personuppgifter regleras av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter, som fullt ut är tillämplig på behandling av personuppgifter med avseende på den här förordningen, särskilt när det gäller den registrerades rättigheter till tillträde till liksom rättelser, blockerande och radering av uppgifter och anmälan till tredje part. Detta område behandlas därför inte närmare i den här förordningen.
- (39) När nya bestämmelser träder i kraft genom den här förordningen på områden som omfattas av rådets förordningar 2847/93, 1093/94, 1447/1999, 1936/2001, 601/2004 och bör dessa förordningar eller delar av dem upphöra att gälla.

Kapitel I

Allmänna bestämmelser

Artikel 1 – Syfte och tillämpningsområde

1. Genom denna förordning upprättas ett gemenskapssystem för att förebygga, motverka och undanröja olagligt, orapporterat och oreglerat fiske (IUU-fiske).
2. I detta syfte ska varje medlemsstat vidta nödvändiga åtgärder i enlighet med gemenskapslagstiftningen för att se till att systemet blir effektivt. Den ska ställa tillräckliga medel till sina behöriga myndigheters förfogande, så att de kan utföra sina uppgifter enligt denna förordning.
3. Systemet ska gälla all IUU-fiskeverksamhet och all verksamhet i anslutning till denna som bedrivs på en medlemsstats territorium eller i vatten som omfattas av dess överhöghet eller jurisdiktion, eller av gemenskapens fiskefartyg eller medborgare. Det ska också, utan att det påverkar flagg- eller kuststatens jurisdiktion, gälla för IUU-fiskeverksamhet som bedrivs av fartyg från tredjeland på öppet hav eller i vatten under tredjelands jurisdiktion.
4. Gemenskapssystemet för att förebygga, motverka eller undanröja olagligt, orapporterat och oreglerat fiske (IUU-fiske) ska genomföras i samordning med rådets förordning (EEG) nr 2847/93 av den 12 oktober 1993 om införande av ett kontrollsystem för den gemensamma fiskeripolitiken.

Artikel 2 – Definitioner

I denna förordning avses med

- a) *fiskefartyg*: fartyg oavsett storlek som används eller som är avsett att användas för kommersiellt utnyttjande av fiskeriresurser, inklusive stödfartyg, transportfartyg, fiskberedningsfartyg och fartyg som deltar i omlastning,
- b) *fiskeriprodukter*: produkter från havet som omfattas av kapitel 03 och tulltaxenummer 1604 och 1605 i Kombinerade nomenklaturen som upprättats genom rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan,
- c) *bevarande- och förvaltningsåtgärder*: åtgärder för att bevara en eller flera arter levande marina resurser som antas och tillämpas konsekvent i enlighet med relevanta regler i internationell rätt eller i gemenskapsrätten,
- d) *omlastning*: lossning av all eller en del av den fisk som finns ombord på ett fiskefartyg till ett annat fartyg,
- e) *import*: införsel av fiskeriprodukter i beredd eller oberedd form till Europeiska gemenskapens territorium, även för omlastning i hamn,

- f) *export*: förflyttning av fiskeriprodukter som tagits upp av fartyg som för en medlemsstats flagg, inbegripet förflyttning från Europeiska gemenskapens territorium, från tredjeländer eller från fångstplatsen till ett tredjeland,
- g) *återexport*: förflyttning av fiskeriprodukter i beredd eller oberedd form, som tidigare har importerats till Europeiska gemenskapen, från Europeiska gemenskapen,
- h) *regional fiskeriorganisation*: en subregional eller regional organisation eller instans med behörighet, erkänd enligt internationell lag, att upprätta bevarande- och förvaltningsåtgärder för gränsöverskridande eller långvandrande bestånd i de öppna hav som organisationen ansvarar för i kraft av den konvention eller det avtal som inrättar organisationen,
- i) *avtalsslutande part*: en avtalsslutande part i en internationell konvention eller överenskommelse om inrättande av en regional fiskeriorganisation, liksom stater, organ eller fiskeorgan som samarbetar med en sådan organisation och har beviljats status som icke-avtalsslutande samarbetspart i detta avseende,
- j) *iakttagelse*: en observation som görs av en medlemsstats fartyg, luftfartyg eller behörig myndighet med ansvar för inspektion till havs, eller av befälhavaren på ett av gemenskapens fiskefartyg om detta fiskefartyg omfattas av ett eller flera av kriterierna i artikel 3,
- k) *gemensam fiskeinsats*: när minst två fartyg överför fångsten från ett fartygs fiskeredskap till ett annat fartyg,
- l) *juridisk person*: varje enhet som har denna ställning enligt tillämplig nationell lag, med undantag av stater eller andra offentliga organ vid utövandet av de befogenheter som de har i egenskap av statsmakter samt offentliga organisationer.

Artikel 3 – Fiskefartyg som är inblandade i IUU-fiske

Ett fiskefartyg anses ha bedrivit IUU-fiske om det kan visas att det, i strid med bevarande- och förvaltningsåtgärderna i det område där det bedrivit verksamheten, har ägnat sig åt någon av följande verksamheter:

- a) Fiske utan giltig licens, godkännande eller tillstånd utfärdat av flaggstaten eller kuststaten i fråga.
- b) Grova felrapporteringar eller felregistreringar av fångst- eller fångstrelaterade uppgifter.
- c) Fiske i ett fredat område, under en fredad säsong, utan kvoter eller efter det att kvoterna fyllts.
- d) Riktat fiske efter ett bestånd som omfattas av ett moratorium eller ett fiskeförbud.
- e) Användning av förbjudna fiskeredskap.
- f) Förfälskning eller döljande av registrerings- eller identitetsuppgifter eller andra typer av märkningar.

- g) Döljande, förändring eller bortskaffande av bevis som behövs vid en undersökning.
- h) Förebyggande av fiskeinspektörernas arbete i samband med att de kontrollerar att tillämpliga bevarande- och förvaltningsåtgärder efterlevs, eller av observatörernas arbete i samband med att de kontrollerar att tillämplig gemenskapslagstiftning efterlevs.
- i) Kraven för fartygsövervakningssystemet (VMS) har inte uppfyllts.
- j) Fångst eller landning av undermålig fisk.
- k) Omlastning eller deltagande i gemensamma fiskeinsatser med andra fartyg som bevisligen har deltagit i IUU-fiske i enlighet med denna förordning, främst fartyg som ingår i de förteckningar över IUU-fartyg som har upprättats av Europeiska gemenskapen eller en regional fiskeriorganisation, eller stöd eller leveranser till sådana fartyg.

Ett fiskefartyg anses också ha bedrivit IUU-fiske i följande fall:

- a) Om det har bedrivit fiskeverksamhet i ett område som omfattas av en regional fiskeriorganisation på ett sätt som är oförenligt med eller står i strid med den organisationens bevarande- och förvaltningsåtgärder och för flagg från en stat som inte är part i den organisationen.
- b) Om fartyget inte har någon nationalitet och därför är statslöst.

Kapitel II

Kontroll i hamn av tredjelandets fiskefartyg

AVSNITT I – VILLKOR FÖR TILLTRÄDE TILL HAMN FÖR FISKEFARTYG FRÅN TREDJELAND

Artikel 4 – Hamnstatens kontrollbestämmelser

1. I detta kapitel fastställs allmänna bestämmelser och villkor för att upprätthålla effektiva bestämmelser för hamnstatskontroll av fiskefartyg från tredjeland som anlöper hamn i en medlemsstat, i syfte att förebygga, motverka och undanröja IUU-fiske.
2. Förutom vid force majeure, är tillträde till medlemsstaternas hamnar, tillhandahållande av hamntjänster och genomförande av landning, omlastning och beredning ombord i sådana hamnar tillåtet för fiskefartyg från tredjeland endast om de uppfyller kraven i det här kapitlet och andra bestämmelser i den här förordningen.
3. Omlastningar mellan fiskefartyg från tredjeland eller mellan ett sådant fartyg och fartyg som för en medlemsstats flagg är förbjudna i gemenskapens vatten och får endast äga rum i hamn och i enlighet med bestämmelserna i det här kapitlet.
4. Fartyg som för en medlemsstats flagg får inte omlasta fångster till havs från fiskefartyg från tredjeland utanför gemenskapens vatten.

Artikel 5 – Utsedda hamnar

1. Medlemsstaterna ska utse ett landningsställe eller en plats nära kusten (utsedda hamnar) där landning eller omlastning av den fisk som avses i punkt 2 är tillåten.
2. Tillträde till hamntjänster och genomförande av landning, omlastning eller beredning ombord av tredjelands fiskefartyg är tillåten endast i utsedda hamnar.
3. Medlemsstaterna ska senast den 15 januari varje år sända kommissionen en förteckning över utsedda hamnar. Eventuella senare ändringar av förteckningen ska anmälas till kommissionen senast 15 dagar innan ändringen träder i kraft.
4. Kommissionen ska offentliggöra förteckningen över utsedda hamnar och eventuella ändringar av denna i *Europeiska unionens officiella tidning*, C-serien, och göra den tillgänglig på sin webbsida.

Artikel 6 – Förhandsmeddelande

1. Minst 72 timmar innan fartyget beräknas anlöpa hamn ska befälhavaren på fartyg från tredjeland eller dennes ombud, till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat vars hamnar eller landningsplatser de önskar utnyttja meddela följande:
 - a) Identifiering av fartyg.
 - b) Namnet på den utsedda destinationshamnen och syftena med hamnbesöket, t.ex. landning, beredning ombord eller tillträde till hamntjänster.
 - c) Fisketillstånd.
 - d) Uppgifter om resan.
 - e) Beräknad ankomsttid till hamnen.
 - f) Fångster medförs ombord.
 - g) Den fiskezon eller de fiskezoner där fångsten togs, vare sig de ligger i gemenskapens fiskezon, i en zon under tredjelands jurisdiktion eller överhöghet eller på öppet hav.
2. Det meddelande som avses i punkt 1 ska åtföljas av ett fångstintyg som har godkänts i enlighet med kapitel III om fartyget från tredjeland medför fiskeriprodukter ombord. Artikel 14 om erkännande av fångstdokument eller hamnstatens kontrollblanketter, som är en del av fångstdokumentation eller bestämmelser om hamnkontroll som antagits av de regionala organisationerna för fiskerikontroll, ska tillämpas i tillämpliga delar.
3. Kommissionen får enligt förfarandet i artikel 52, under en begränsad tid som kan förlängas, undanta vissa kategorier av fiskefartyg från tredjeland från deras förpliktelser enligt punkt 1, eller fastställa en annan anmälningsfrist som tar hänsyn till bland annat avstånden mellan fiskeområdena, landningsplatserna och hamnarna i vilka fartygen i fråga är registrerade eller hemmahörande.

4. Denna artikel ska gälla utan att det påverkar tillämpningen av särskilda bestämmelser i de fiskeavtal som har ingåtts mellan gemenskapen och ett tredjeland.

Artikel 7 – Tillstånd

1. Medlemsstaterna ska kontrollera att den information som tredjelands fiskefartyg skickar i förhandsmeddelandet enligt artikel 6.1 är korrekt, liksom informationen i det fångstintyg som avses i artikel 6.2.
2. Tredjelands fiskefartyg ska beviljas tillstånd att anlöpa hamn endast om den information som avses i punkt 1 är fullständig och har kontrollerats på grundval av uppgifter som finns tillgängliga innan fartyget har anläpt hamn.
3. Tillstånd att genomföra landning, omlastning eller beredning ombord i hamn ska ges på villkor att information som har inlämnats enligt punkt 1 har kontrollerats, och vid behov, på villkor att en inspektion enligt avsnitt 2 har genomförts.
4. Genom undantag från punkterna 2 och 3 får hamnmedlemsstaten tillåta hamntillträde och fullständig eller delvis landning även i fall där informationen enligt punkt 1 inte är fullständig eller inte ännu har kontrollerats; i dessa fall måste emellertid fisken förvaras i lager under de behöriga myndigheternas överinseende. Fisken får inte släppas ut på marknaden för att säljas, övertas eller transporteras förrän den information som avses i punkt 1 har mottagits eller kontrollen fullgjorts. Om denna process inte har avslutats senast 14 dagar efter landningen får hamnmedlemsstaten beslagta och avyttra fisken i enlighet med nationella föreskrifter.

Artikel 8 – Registrering av landning, omlastning och beredning ombord

1. Medlemsstaterna ska se till att all landning, omlastning och beredning ombord som utförs i deras hamnar av tredjelands fiskefartyg registreras.
2. Medlemsstaterna ska före utgången av den första månaden i varje kvartal genom dataöverföring anmäla till kommissionen vilka mängder som har landats i deras hamnar av tredjelands fiskefartyg under föregående kvartal.

AVSNITT 2 – HAMNINSPEKTIONER

Artikel 9 – Allmänna principer

1. Medlemsstaterna ska inspektera minst 15 % av alla landningar, omlastningar och beredningar ombord som utförs i deras hamnar av tredjelands fiskefartyg varje år.
2. Följande fiskefartyg ska alltid inspekteras:
 - a) Fiskefartyg som iakttagits i enlighet med artikel 47.
 - b) Fiskefartyg som har rapporterats genom en anmälan inom ramen för gemenskapens varningssystem enligt kapitel IV.

- c) Fiskefartyg som enligt kommissionen troligen har deltagit i IUU-fiske enligt artikel 25.
 - d) Fiskefartyg som förekommer på en sådan förteckning över misstänkta IUU-fartyg som har antagits av en regional fiskeriorganisation och anmälts i enlighet med artikel 29.
3. Den fartygsinspektion som avses i punkt 2 ska omfatta fiskefartygets dokument, loggbok, fiskeredskap, fångst ombord och annat eventuellt bevismaterial som kan ha betydelse när det gäller påstått IUU-fiske. Information om resultatet av inspektionerna ska omedelbart översändas till kommissionen eller ett av kommissionen utsett organ.

Artikel 10 – Inspektörer

- 1. Medlemsstaterna ska utfärda en identitetshandling till varje inspektör. Inspektörerna ska medföra denna när de inspekterar ett fiskefartyg.
- 2. Medlemsstaterna ska se till att inspektörerna utför sitt uppdrag enligt bestämmelserna i detta avsnitt.

Artikel 11 – Inspektion

- 1. Medlemsstaterna ska se till att deras inspektörer
 - a) vid inspektionen orsakar så liten störning som möjligt i fartygens verksamhet, och inte ger upphov till att fiskens kvalitet försämrats,
 - b) skriver en inspektionsrapport och överlämnar denna till sina myndigheter.
- 2. Inspektörerna ska ha möjlighet att undersöka alla fartygets utrymmen, fångster (beredda eller inte), redskap, utrustning och all dokumentation som anses behövas för att kontrollera om tillämpliga lagar, förordningar eller internationella förvaltnings- eller bevarandeåtgärder följs, även loggbok och konossement för moderfartyg och transportfartyg. Inspektörerna ska också ha möjlighet att ställa frågor till befälhavaren eller en person som utsetts av denne.
- 3. Inspektionerna ska omfatta övervakning av hela landningen eller omlastningen samt en korskontroll av de kvantiteter, per art, som angivits i förhandsmeddelandet av landningen mot de kvantiteter, per art, som landats eller lastats om.
- 4. Inspektörerna ska underteckna rapporten i närvaro av fartygets befälhavare, som ska ha rätt att i rapporten lägga till eller låta lägga till all information som befälhavaren anser vara relevant samt underteckna rapporten. Inspektören ska föra in i loggboken att en inspektion har genomförts.

Artikel 12 – Förfarande vid överträdelser

1. Inspektörer som har goda skäl att tro att ett fiskefartyg har bedrivit IUU-fiske i enlighet med kriterierna i artikel 3 ska
 - a) göra en anteckning om överträdelsen i inspektionsrapporten,
 - b) vidta alla åtgärder som krävs för att skydda det bevismaterial som ligger till grund för antagandet om överträdelsen,
 - c) omedelbart översända inspektionsrapporten till sin myndighet.
2. Om inspektionsresultaten utgör rimliga bevis för att ett fiskefartyg från tredjeland verkligen har bedrivit IUU-fiske i enlighet med kriterierna i artikel 3 ska hamnmedlemsstatens behöriga myndigheter inte tillåta fartyget att landa, omlasta eller bereda sin fångst ombord.
3. Den inspekterande medlemsstaten ska omedelbart meddela sitt beslut enligt punkt 2 att inte tillåta landning, omlastning eller beredning ombord till kommissionen eller ett organ utsett av den, och samtidigt översända inspektionsrapporten i original; kommissionen ska omedelbart skicka vidare beslutet och rapporten till den behöriga myndigheten i det inspekterade fiskefartygets flaggstat med kopia till givarfartygets flaggstat(er) i de fall det inspekterade fartyget har ägnat sig åt omlastning. Om så är lämpligt ska meddelandet också vidarebefordras till sekretariatschefen för den regionala fiskeriorganisation inom vars behörighetsområde fångsten togs.
4. Hamnmedlemsstaten ska samarbeta med flaggstaten i undersökningen av den förmodade överträdelsen och vid behov tillämpa de sanktioner som anges i nationell lag. Om den förmodade överträdelsen har ägt rum i tredjelands vatten ska hamnmedlemsstaten också samarbeta med den berörda kuststaten.

Kapitel III

Villkor för import av fiskeriprodukter från tredjeland till EU

Artikel 13 – Fångstintyg

1. Fiskeriprodukter från olagligt, orapporterat eller oreglerat fiske får inte importeras till gemenskapen.
2. För att förbudet i punkt 1 ska bli effektivt får fiskeriprodukter importeras till gemenskapen endast om de åtföljs av ett fångstintyg som har godkänts och kontrollerats i enlighet med den här förordningen.
3. Det fångstintyg som avses i punkt 2 ska godkännas av flaggstaten för det eller de fartyg som tog den fångst som fiskeriprodukterna kommer från. Syftet med intyget är att visa att fångsten har tagits i enlighet med tillämpliga lagar och förordningar samt internationella bevarande- och förvaltningsåtgärder.

4. Fångstintyget ska innehålla all den information som anges i mallen i bilaga 1, och godkännas av en offentlig myndighet i flaggstaten som har behörighet att intyga att informationen är korrekt.

Artikel 14 – Bestämmelser om fångstdokumentation som har antagits och satts i kraft inom ramen för en regional fiskeriorganisation

1. Fångstdokument och eventuella tillhörande dokument, som har godkänts enligt bestämmelser antagna av en regional fiskeriorganisation och som av kommissionen har erkänts som förenliga med kraven i den här förordningen, ska godtas som fångstintyg för produkter från arter för vilka sådana bestämmelser om fångstdokumentation gäller och omfattas av kontrollkrav för medlemsstaterna vid import i enlighet med artikel 17 och bestämmelserna om avslagen import i artikel 18.
2. Punkt 1 ska tillämpas utan att det påverkar de särskilda bestämmelser genom vilka sådana bestämmelser om fångstdokumentation genomförs i gemenskapslagstiftningen.

Artikel 15 – Indirekt import av fiskeriprodukter

1. Produkter som utgör ett enda parti som transporteras genom andra territorier än flaggstatens och som har genomgått omlastning, transitering eller tillfällig lagring på dessa territorier, får importeras till gemenskapen endast om de åtföljs av ett fångstintyg eller intyg som är godkända av flaggstaten, och på villkor att den aktör som ansvarar för importen förser importmedlemsstatens myndigheter med skriftliga bevis på att produkterna har stått under tullmyndigheternas övervakning i den stat där omlastning, transitering eller lagring skett och inte har hanterats på annat sätt än lossats, omlastats eller på annat sätt behandlats för att förbli i gott skick. Kontrollerbara bevis för detta ska tillhandahållas i form av
 - a) ett samlat transportdokument som täcker övergången från flaggstaten via den stat där omlastning, transitering eller lagring skett, eller
 - b) ett intyg som utfärdats av de behöriga myndigheterna i den stat där omlastning, transitering eller lagring skett, med
 - (i) en exakt beskrivning av produkterna,
 - (ii) datum för produkternas lossning och omlastning samt, i förekommande fall, namnen på de fartyg eller uppgift om de andra transportmedel som använts, eller
 - c) ett intyg om återexport som har godkänts i enlighet med bestämmelser om fångstdokumentation som har antagits av en regional fiskeriorganisation, som erkänts för denna förordnings ändamål enligt artikel 14, förutsatt att den stat där omlastning, transitering eller lagring har skett har fullgjort sina skyldigheter avseende godkännande av intyg om återexport.

2. Produkter som utgör ett enda parti och som har beretts i ett annat territorium än flaggstatens får importeras till gemenskapen om de åtföljs av fångstintyg som har godkänts av flaggstaten för de fångster som använts vid framställning av produkterna i partiet, på villkor att den aktör som ansvarar för importen förser importmedlemsstatens myndigheter med skriftliga bevis på att produkterna har framställts enbart från den fångst som fångstintyget avser. Kontrollerbara bevis för detta ska tillhandahållas i form av
 - a) ett intyg som utfärdats av tullmyndigheter i det land där beredningen skett med
 - (i) en exakt beskrivning av de beredda och de oberedda produkterna, samt deras mängd,
 - (ii) intyg om att de beredda produkterna har beretts enbart av de oberedda produkter som avses i fångstintyget från den stat där beredningen skett, eller
 - b) ett intyg om återexport som har godkänts i enlighet med bestämmelser om fångstdokumentation som har antagits av en regional fiskerierorganisation, som erkänts för denna förordnings ändamål enligt artikel 14, förutsatt att den stat där beredning har skett har fullgjort sina skyldigheter avseende godkännande av intyg om återexport.

Artikel 16 – Export av fångster som gjorts av fartyg som för en medlemsstats flagg

1. För export av fångster gjorda av fartyg som för en medlemsstats flagg krävs att de behöriga myndigheterna i flaggmedlemsstaten godkänner ett fångstintyg i enlighet med artikel 13.4.
2. Flaggmedlemsstaten ska meddela kommissionen vilka myndigheter som är behöriga att godkänna fångstintygen enligt punkt 1.

Artikel 17 – Kontroll av fångstintyg

1. Det godkända fångstintyget ska skickas till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat dit produkten är avsedd att importeras senast 72 timmar före den tidpunkt då produkten beräknas anlända till införselplatsen i Europeiska gemenskapen. Tidsfristen på 72 timmar kan minskas om fiskeriprodukterna importeras till gemenskapen med ett annat transportsätt än transport- eller fiskefartyg. Myndigheterna i fråga ska kontrollera att uppgifterna i fångstintyget är korrekta.
2. Medlemsstaternas behöriga myndigheter får genomföra alla kontroller de anser nödvändiga för punkt 1, och bör så göra om det finns rimliga skäl till tvivel. Kontrollerna kan bestå av en undersökning av produkterna, granskning av deklaraionsuppgifter och kontroll av om dokument finns och är äkta, revision av ekonomiska aktörers bokföring och andra register, kontroll av transportfordon och lagringsutrymmen för produkterna samt officiella utfrågningar och liknande, utöver inspektionen av fiskefartyg i hamn enligt kapitel II.

3. Följande omständigheter ska bland andra utgöra grund för rimligt tvivel enligt punkt 2:
- a) Om medlemsstatens kontrollmyndighet har skäl att ifrågasätta själva fångstintygets äkthet eller den stämpel eller namnteckning genom vilken flaggstatens behöriga myndigheter har lämnat sitt godkännande.
 - b) Om medlemsstatens kontrollmyndighet förfogar över uppgifter ger anledning till tvivel på om fiskefartyget följer tillämpliga lagar, förordningar eller bevarande- och förvaltningsåtgärder, eller andra krav i den här förordningen.
 - c) Om fiskefartyg, fiskeföretag eller andra ekonomiska aktörer har rapporterats i samband med misstänkt IUU-fiske, även sådana fartyg som har rapporterats till en regional fiskerierorganisation enligt regler som den organisationen har antagit för att upprätta förteckningar över fartyg som misstänks ha bedrivit olagligt, orapporterat och oreglerat fiske.
 - d) Om flaggstaterna eller de återexporterande länderna har rapporterats till en regional fiskerierorganisation enligt regler som den organisationen har antagit för att vidta handelsrelaterade åtgärder gentemot flaggstater.
 - e) Om en anmälan har offentliggjorts enligt kapitel IV inom ramen för gemenskapens varningssystem.
4. I kontrollsyfte får medlemsstaternas behöriga myndigheter begära hjälp från de behöriga myndigheterna i flaggstaten eller den stat vars myndigheter har godkänt ett intyg om återexport i enlighet med artikel 15.1 c eller 15.2 b, varvid följande gäller:
- a) I begäran om hjälp ska myndigheterna motivera varför de hyser tvivel om intygets äkthet, om redovisningen i det eller om produkterna uppfyller bevarande- och förvaltningskraven. En kopia av fångstintyget och eventuella uppgifter eller handlingar som tyder på att uppgifterna i intyget är felaktiga ska åtfölja begäran om hjälp. Begäran ska skickas utan dröjsmål till de behöriga myndigheterna i flaggstaten eller den återexporterande staten.
 - b) Kontrollförfarandet ska avslutas senast 15 dagar efter den dag då kontrollbegäran gjordes. Om de behöriga myndigheterna i den berörda flaggstaten inte hinner avsluta förfarandet i tid får kontrollmyndigheterna i medlemsstaten bevilja en förlängning på högst 15 dagar, på begäran av flaggstaten eller den återexporterande staten.
5. Produkterna får inte frisläppas innan undersökning och kontrollförfarande enligt punkterna 1–4 har avslutats.
6. Medlemsstaterna ska meddela kommissionen vilka myndigheter som är behöriga att kontrollera fångstintygen enligt punkt 1.

Artikel 18 – Importavslag

1. Medlemsstaternas myndigheter enligt artikel 17.1 ska avslå import till gemenskapen av fiskeriprodukter, utan att behöva begära ytterligare bevis eller begära hjälp från flaggstaten, i de fall
 - a) aktören inte har kunnat uppvisa ett fångstintyg för produkterna i fråga,
 - b) importprodukterna inte är de som anges i fångstintyget,
 - c) fångstintyget inte är godkänt av flaggstatens myndighet enligt artikel 13.3,
 - d) fångstintyget inte innehåller alla obligatoriska uppgifter,
 - e) aktören inte kan bevisa att fiskeriprodukterna uppfyller kraven i artikel 15.1 eller 15.2,
 - f) det fiskefartyg som anges i fångstintyget som det fartyg som har tagit fångsten ingår i en förteckning över IUU-fartyg enligt artiklarna 26 eller 29,
 - g) fångstintyget har godkänts av myndigheterna i en flaggstat som är en icke-samarbetande stat i enlighet med artikel 32.
2. Medlemsstaternas myndigheter enligt artikel 17.1 ska avslå import till gemenskapen av fiskeriprodukter, efter begäran om hjälp enligt artikel 17.4, i de fall
 - a) de har fått ett svar enligt vilket exportören inte hade rätt att begära godkännande av ett fångstintyg,
 - b) de har fått ett svar enligt vilket produkterna inte uppfyller bevarande- och förvaltningskraven eller andra krav enligt det här kapitlet,
 - c) de inte har fått svar inom utsatt tid,
 - d) de har fått ett ofullständigt svar.
3. När importen av fiskeriprodukter avslås enligt punkterna 1 eller 2 får medlemsstaterna konfiskera och göra sig av med produkterna i enlighet med nationella bestämmelser.
4. Varje person ska ha rätt att överklaga beslut som fattas av de behöriga myndigheterna enligt punkterna 1 eller 2 om beslutet berör personen direkt och personligen. Rätten att överklaga ska utövas enligt den berörda medlemsstatens bestämmelser.
5. Medlemsstaternas myndigheter ska meddela importavslag till flaggstaten och, i tillämpliga fall, till den stat vars myndigheter har godkänt ett intyg om återexport enligt artikel 15. En kopia av meddelandet ska sändas till kommissionen.

Artikel 19 – Flaggstaterens anmälningar, revision och samarbete

1. Vid tillämpning av denna förordning förutsätter godtagandet av ett fångstintyg som har godkänts av en flaggstat att den berörda flaggstaten har skickat ett meddelande om att
 - a) flaggstaten har egna förfaranden för genomförande, kontroll och tillsyn av lagar, förordningar och bevarande- och förvaltningsåtgärder som deras fiskefartyg måste följa,
 - b) dess myndigheter har befogenhet att intyga att informationen i fångstintygen är äkta och att kontrollera intygen på begäran av medlemsstaterna. I anmälan ska det också ingå kontaktuppgifter för myndigheterna.
2. Kommissionen ska vid behov ingå avtal med flaggstater om administrativt samarbete för att flaggstaterna lättare ska kunna fullgöra formaliteterna i samband med fiskefartygens hamntillträde, import av fiskeriprodukter till gemenskapen och kontrollkraven i den här förordningen. Kanalerna ska göra det möjligt att utbyta information och stöd mellan parterna, och göra det möjligt för kommissionen att utföra revision; detta ska avse samtliga områden som omfattas av den här förordningen. Inrättandet av samarbetskanaler ska emellertid inte ses som en förutsättning för tillämpningen av detta kapitel på import av produkter från fångster gjorda av fartyg oavsett flagg.
3. De uppgifter som ska anges i anmälan enligt punkt 1 och principerna och beståndsdelarna för det administrativa samarbetet återfinns i bilaga III.
4. Kommissionen ska informera flaggstaten om att det meddelande som sänts enligt punkt 1 har tagits emot. Om flaggstaten inte har lämnat all information enligt punkt 1 till kommissionen ska kommissionen begära att flaggstaten skickar denna återstående information i ett nytt meddelande.

Artikel 20 – Återexport

1. Återexport av produkter som har importerats med ett fångstintyg i enlighet med detta kapitel är tillåten genom att de behöriga myndigheterna i den medlemsstat varifrån återexporten ska ske godkänner ett intyg om återexport på begäran av återexportören.
2. Intyg om återexport ska innehålla alla uppgifter som krävs enligt mallen i bilaga II och ska åtföljas av en kopia på de fångstintyg som har godtagits för import av produkterna.
3. Medlemsstaterna ska meddela kommissionen vilka myndigheter som är behöriga att godkänna och kontrollera intyg om återexport.

Artikel 21 – Register och informationsspridning

1. Kommissionen ska föra ett register över stater och deras behöriga myndigheter som har meddelats i enlighet med detta kapitel; registret ska omfatta följande:
 - a) Medlemsstater som har meddelat vilka behöriga myndigheter som godkänner och kontrollerar fångstintyg och intyg om återexport i enlighet med artiklarna 16.2, 17.6 och 20.3 i den här förordningen.
 - b) Flaggstater för vilka meddelanden har inkommit i enlighet med artikel 19.1, med uppgift om inrättandet av administrativt samarbete enligt artikel 19.2.
2. Kommissionen ska på sin webbplats och i *Europeiska unionens officiella tidning*, C-serien offentliggöra förteckningen över stater och deras berörda nationella myndigheter enligt punkt 1, och regelbundet uppdatera informationen. Kommissionen ska delge myndigheterna i de medlemsstater som ansvarar för kontrollen av fångstintygen kontaktuppgifterna för de myndigheter i flaggstaterna som ansvarar för godkännande och kontroll av fångstintyg.
3. Kommissionen ska på sin webbplats och i *Europeiska unionens officiella tidning*, C-serien offentliggöra förteckningen över de bestämmelser om fångstdokumentation som har erkänts i enlighet med artikel 14 och uppdatera den regelbundet.

Kapitel IV

Gemenskapens varningssystem

Artikel 22 – Utfärdande av varningar

1. När information som erhållits i enlighet med kapitlen II, III, V, VI, VII, VIII, X eller XII leder till rimligt tvivel om att tillämpliga lagar, förordningar eller internationella bevarande- och förvaltningsåtgärder inte följts av fiskefartyg eller för fiskeriprodukter från vissa tredjeländer ska kommissionen på sin webbplats och i *Europeiska unionens officiella tidning*, C-serien offentliggöra ett varningsmeddelande för att varsko akörerna och se till att medlemsstaterna vidtar lämpliga åtgärder när det gäller de berörda tredjeländerna enligt detta kapitel.
2. Kommissionen ska utan dröjsmål delge medlemsstaternas myndigheter, den berörda flaggstaten och, vid behov, återexportstaten denna information.

Artikel 23 – Åtgärder som följer på varningen

1. När medlemsstaterna har mottagit den information som avses i artikel 22.2 ska de
 - a) identifiera de partier fiskeriprodukter som tidigare har importerats och omfattas av meddelandet till aktörerna, för att därefter kontrollera fångstintyget och, i förekommande fall, intyget om återexport, i enlighet med artiklarna 17 och 20,

- b) kontrollera fångstintyget och, i förekommande fall, intyget om återexport i enlighet med artiklarna 17 och 20, för samtliga partier fiskeriprodukter avsedda för import som omfattas av meddelandet,
 - c) kartlägga var fiskefartygen har rört sig under den tid som meddelandet avser och göra lämpliga kontroller, även av tidigare inlämnade fångstintyg,
 - d) i enlighet med internationell lag genomföra nödvändiga utfrågningar, undersökningar eller inspektioner till havs, i hamnar eller andra landningsplatser beträffande de fiskefartyg som omfattas av meddelandet.
2. Medlemsstaterna ska till kommissionen rapportera resultaten av kontrollerna, begäran om kontroller och vidtagna åtgärder i de fall man har kunnat konstatera att tillämpliga lagar, förordningar eller internationella bevarande- och förvaltningsåtgärder inte har följts.
3. Om kommissionen på grundval av slutsatserna av de kontroller som har utförts i enlighet med punkt 1 beslutar att det inte längre finns fog för rimligt tvivel ska den utan dröjsmål vidta följande åtgärder:
- a) Offentliggöra ett meddelande om detta på sin webbplats och i *Europeiska unionens officiella tidning*, C-serien som annullerar det tidigare meddelandet.
 - b) Informera flaggstaten om annulleringen liksom, i förekommande fall, den stat där återexport skett.
 - c) Informera medlemsstaterna genom lämpliga kanaler.
4. Om kommissionen på grundval av slutsatserna av de utfrågningar, undersökningar och kontroller som har genomförts i enlighet med punkt 1 beslutar att det fortfarande finns fog för rimligt tvivel ska den utan dröjsmål vidta följande åtgärder:
- a) Uppdatera meddelandet till aktörerna genom ett nytt offentliggörande på sin webbplats och i *Europeiska unionens officiella tidning*, C-serien.
 - b) Informera flaggstaten och, i förekommande fall, den stat där återexport skett.
 - c) Informera medlemsstaterna genom lämpliga kanaler.
 - d) Om så är lämpligt, hänskjuta frågan till den regionala fiskeriorganisation som har vidtagit de bevarande- och förvaltningsåtgärder som eventuellt inte har följts.
5. Om kommissionen mot bakgrund av slutsatserna från utfrågningar, undersökningar och kontroller i enlighet med punkt 1 beslutar att det finns skäl nog att anse att de fakta som framkommit innebär att tillämpliga lagar, förordningar och internationella bevarande- och förvaltningsåtgärder inte har följts ska den utan dröjsmål vidta följande åtgärder:
- a) Offentliggöra ett nytt meddelande till aktörerna på sin webbplats och i *Europeiska unionens officiella tidning*, C-serien, för att informera dem om utvecklingen.

- b) Informera flaggstaten och vidta lämpliga åtgärder i enlighet med kapitlen V och VI.
- c) I förekommande fall informera den stat där återexport skett.
- d) Informera medlemsstaterna genom lämpliga kanaler.
- e) Om så är lämpligt, hänskjuta frågan till den regionala fiskerierorganisation som har vidtagit de bevarande- och förvaltningsåtgärder som eventuellt inte har följts.

Kapitel V

Identifiering av fartyg som bedriver IUU-fiske

Artikel 24 – Påstått IUU-fiske

1. Kommissionen eller ett organ som har utsetts av den ska sammanställa och analysera all information om IUU-fiske
 - a) som erhållits i enlighet med kapitlen II, III, IV, VIII, X och XII och
 - b) om så är lämpligt, annan information som
 - fångstuppegifter,
 - handelsrelaterad information från nationella statistikmyndigheter och andra tillförlitliga källor,
 - fartygsregister och databaser,
 - fångstdokument eller statistiska dokumentprogram från regionala fiskerierorganisationer,
 - rapporterade iakttagelser eller annan verksamhet rörande misstänkta IUU-fartyg, och förteckningar över IUU-fartyg som rapporterats eller antagits av regionala fiskerierorganisationer,
 - annan relevant information som har samlats in bland annat i hamnar och i fiskeområdena.
2. Medlemsstaterna ska systematiskt till kommissionen översända all eventuell ny information som kan ha betydelse för Europeiska gemenskapens förteckning över IUU-fartyg. Kommissionen, eller ett organ som den har utsett, ska sprida informationen tillsammans med bevisunderlaget, till medlemsstaterna och de berörda flaggstaterna.
3. Kommissionen, eller ett organ som den har utsett, ska föra register över varje fartyg som påstås bedriva åt IUU-fiske och detta register ska uppdateras allteftersom ny information inkommer.

Artikel 25 – Misstänkt IUU-fiske

1. Kommissionen ska identifiera de fartyg som på goda grunder enligt artikel 24 kan misstänkas bedriva IUU-fiske, vilket berättigar att det görs en officiell utredning i den berörda flaggstaten.
2. Kommissionen ska kontakta de flaggstater vars fartyg identifieras enligt punkt 1 med en officiell begäran om utredning av det IUU-fiske som deras fartyg påstås ha bedrivit. Syftet med detta är följande:
 - a) Att utfärda en officiell begäran till flaggstaten om att den vidtar alla nödvändiga åtgärder för att undersöka det påstådda IUU-fisket och i rimlig tid meddela kommissionen vad man kommit fram till.
 - b) Att utfärda en officiell begäran till flaggstaten om att vidta omedelbara åtgärder om påståendena skulle visa sig vara välgrundade, samt informera kommissionen om vilka åtgärder som vidtagits.
 - c) Att meddela ägaren, eller i förekommande fall, fartygens operatörer om följderna av att ett fartyg hamnar på Europeiska gemenskapens förteckning över IUU-fartyg enligt artikel 36. Flaggstaterna ska också uppmanas att lämna information till kommissionen om fartygets ägare eller, i förekommande fall, operatörer så att dessa personer vid behov kan höras i enlighet med artikel 26.3.
3. Kommissionen ska sprida informationen om fartyg som misstänks ha bedrivit IUU-fiske till alla medlemsstater för att underlätta de systematiska hamnkontrollerna av dessa fartyg i enlighet med artikel 9.2 c.

Artikel 26 – Upprättande av Europeiska gemenskapens förteckning över IUU-fartyg

1. Kommissionen ska upprätta Europeiska gemenskapens förteckning över IUU-fartyg. Ett fartyg ska föras upp i förteckningen om det, efter det att åtgärder har vidtagits mot fartyget i enlighet med artiklarna 24 och 25, finns mer information som har samlats in enligt den här förordningen om att fartyget har bedrivit IUU-fiske, utan att dess flaggstat har vidtagit effektiva åtgärder för att stoppa detta.
2. Kommissionen ska uppmana de flaggstater som har fartyg i Europeiska gemenskapens förteckning över IUU-fartyg att
 - a) meddela fartygsägaren om att fartyget finns på Europeiska gemenskapens förteckning över IUU-fartyg, om orsakerna till detta och om följder av det, i enlighet med artikel 36, och
 - b) vidta alla nödvändiga åtgärder för att stoppa detta IUU-fiske, om så krävs genom att dra in fartygets registrering eller fiskelicenser, samt meddela kommissionen vilka åtgärder som har vidtagits.
3. Innan något fartyg införs i förteckningen ska kommissionen underrätta fartygsägaren och i lämpliga fall fartygsoperatörerna om alla skälen till misstanken om att fartyget har bedrivit IUU-fiske samt ge dem möjlighet att lägga fram sina åsikter.

4. Om ett beslut fattas om att ett fartyg ska föras upp på Europeiska gemenskapens förteckning över fartyg som har bedrivit IUU-fiske ska kommissionen meddela beslutet och bakomliggande skäl till ägaren eller i förekommande fall fartygsoperatören.
5. Kommissionens skyldigheter enligt punkterna 3–4 gäller utan att det påverkar flaggstatens huvudansvar för fartyget, och endast under förutsättning att uppgifter om fartygsägare och operatörer står till kommissionens förfogande.

Artikel 27 – Avförande av fartyg från Europeiska gemenskapens förteckning över IUU-fartyg

1. Kommissionen ska avföra ett fartyg från Europeiska gemenskapens förteckning över IUU-fartyg om fartygets flaggstat kan visa
 - a) att fartyget inte har bedrivit det IUU-fiske som var skälet till att det fördes upp på förteckningen, eller
 - b) att effektiva åtgärder har vidtagits rörande IUU-fisket i fråga, bland annat åtal och sanktioner av lämplig grad.
2. Ägaren eller operatören till ett fartyg som är med på Europeiska gemenskapens förteckning över IUU-fartyg kan begära att kommissionen ser över fallet om flaggstaten inte vidtar några åtgärder enligt punkt 1. Kommissionen ska överväga att avföra fartyget från förteckningen endast om följande villkor är uppfyllda:
 - a) Minst två år har förflutit sedan fartyget fördes upp på förteckningen och under denna tid har inga ytterligare rapporter inkommit till kommissionen i enlighet med artikel 24, om påstått IUU-fiske där fartyget har varit inblandat.
 - b) Ägaren överlämnar information om fartygets pågående verksamhet som visar att det verkar i enlighet med alla lagar, regler och bevarandeåtgärder som gäller för det fiske det deltar i.
 - c) Kommissionen anser att fartyget, dess ägare eller operatörer inte har några direkta eller indirekta kontakter med andra fartyg eller operatörer som misstänks eller har bevisats bedriva IUU-fiske.

Artikel 28 – Innehåll i samt offentliggörande och underhåll av Europeiska gemenskapens förteckning över IUU-fartyg

1. Europeiska gemenskapens förteckning över IUU-fartyg ska innehålla följande uppgifter för varje fartyg
 - a) namn och eventuella tidigare namn,
 - b) flagg och eventuella tidigare flagg,
 - c) ägare och eventuella tidigare ägare, även nyttjandeberättigade ägare,
 - d) operatör och eventuella tidigare operatörer,

- e) anropssignal och eventuella tidigare anropssignaler,
 - f) Lloyds/IMO-nummer (om det finns),
 - g) fotografier, om sådana finns,
 - h) dag då fartyget första gångenfördes upp på IUU-förteckningen,
 - i) en sammanfattning över de händelser som ligger till grund för att fartyget fördes upp på förteckningen, tillsammans med hänvisningar till alla skriftliga underlag rörande dessa händelser.
2. Kommissionen ska vidta alla de åtgärder som krävs för att se till att Europeiska gemenskapens förteckning över IUU-fartyg sprids, bland annat genom att lägga den på webbplatsen för generaldirektoratet för fiske.
 3. Förteckningen ska uppdateras regelbundet och fungera i ett system som automatiskt skickar uppdateringarna till medlemsstaterna, de regionala fiskerierorganisationerna och andra medlemmar i det civila samhället som begär det. Kommissionen ska dessutom sända förteckningen till FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO) och till de regionala fiskerierorganisationerna i syfte att öka Europeiska gemenskapens samarbete med dessa organisationer för att förebygga, motverka och undanröja IUU-fiske.

Artikel 29 – Förteckningar över IUU-fartyg som har antagits av regionala fiskerierorganisationer

1. Utöver de fartyg som avses i artikel 26 ska även de fartyg som ingår i förteckningar över IUU-fartyg som antagits av regionala fiskerierorganisationer automatiskt föras upp på Europeiska gemenskapens förteckning över IUU-fartyg. Avförande av sådana fartyg från Europeiska gemenskapens förteckning över IUU-fartyg ska ske efter beslut från den berörda regionala fiskerierorganisationen.
2. Varje år ska kommissionen till medlemsstaterna vidarebefordra de förteckningar den får från de regionala fiskerierorganisationerna över fartyg som misstänks eller har bekräftats delta i IUU-fiske.
3. Kommissionen ska utan dröjsmål meddela medlemsstaterna eventuella tillägg, strykningar eller ändringar i de förteckningar som avses i punkt 2. Artikel 36 ska gälla för fartyg som förts upp på de ändrade IUU-förteckningarna från de regionala fiskerierorganisationerna, från den tidpunkt då de ändrade förteckningarna meddelades medlemsstaterna.

Kapitel VI

Icke-samarbetande tredjestater

Artikel 30 – Identifiering av icke-samarbetande tredjestater

1. Kommissionen ska i enlighet med artikel 52 kartlägga de stater den anser vara icke-samarbetande stater när det gäller bekämpning av IUU-fiske.
2. Kartläggningen ska grunda sig på en översyn av all information som har samlats in enligt kapitlen II, III, IV, V, VIII, X och XII eller eventuell annan information som fångstuppegifter, handelsrelaterade uppgifter från nationella statistikmyndigheter eller andra tillförlitliga källor, fartygsregister och databaser, fångstuppegifter eller statistiska dokumentprogram från regionala fiskeriorganisationer och förteckningar över IUU-fartyg från sådana organisationer liksom annan information som har samlats in i hamnar eller fiskeområden.
3. En stat kan bedömas vara en icke-samarbetande stat om den inte fullgör sina skyldigheter enligt internationell lag som flagg-, hamn-, kust- eller marknadsstat för att vidta åtgärder i syfte att förebygga, motverka och undanröja IUU-fiske.
4. För bedömningen enligt punkt 3 ska kommissionen först och främst granska de åtgärder som staten i fråga har vidtagit när det gäller
 - a) återkommande IUU-fiske som finns dokumenterat på lämpligt sätt och som har bedrivits eller fått stöd av fartyg som för statens flagg eller av dess medborgare, eller av fartyg som verkar i dess vatten eller använder dess hamnar, eller
 - b) fiskeriprodukter som härstammar från IUU-fiske och förekommer på statens marknad.
5. Kommissionen ska för detta ändamål beakta följande:
 - a) Om staten i fråga samarbetar effektivt med gemenskapen, genom att reagera på kommissionens uppmaningar att utreda, komma med synpunkter på eller följa upp IUU-fiske och verksamhet i samband med det.
 - b) Om staten i fråga har vidtagit effektiva tillsynsåtgärder rörande de operatörer som är skyldiga till IUU-fiske, i synnerhet om tillräckligt hårda sanktioner har utdömts för att motverka att lagöverträdarna får någon vinning av sin verksamhet.
 - c) IUU-fiskets bakgrund, art, omständigheter, omfattning och grad.
 - d) För utvecklingsländer, deras behöriga myndigheters befintliga kapacitet.
6. Följande ska också beaktas:

- a) De berörda staternas ratificering av eller anslutning till internationella fiskeriinstrument, särskilt Förenta nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982, FN:s avtal från 1995 om genomförande av bestämmelserna i Förenta nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982 om bevarande och förvaltning av gränsöverskridande och långvandrande fiskbestånd och FAO:s avtal från 1993 om att främja fiskefartygens iakttagande av internationella bevarande- och förvaltningsåtgärder på det fria havet.
 - b) Statens ställning som part eller samarbetande icke-part till regionala fiskerierorganisationer, eller dess åtagande att tillämpa de bevarande- och förvaltningsåtgärder som har fastställts av sådana organisationer.
 - c) Åtgärder eller försummelser från statens sida som kan ha minskat effektiviteten för tillämpliga lagar, förordningar och internationella bevarande- och förvaltningsåtgärder.
7. Om så är lämpligt, ska särskilda begränsningar för utvecklingsländer, särskilt när det gäller övervakning och kontroll av fiskeverksamhet, beaktas vid tillämpning av den här artikeln.

Artikel 31 – Åtgärder rörande stater som kartlagts som icke-samarbetande tredjestater

1. Kommissionen ska utan dröjsmål meddela de stater som kan kartläggas som icke-samarbetande stater i enlighet med artikel 30, och redogöra för följande:
 - a) Skälen för kartläggningen med alla tillgängliga underlag.
 - b) Möjligheten att skriftligen svara kommissionen beträffande kartlägningsbeslutet och annan relevant information som bevis som försvarar staten eller en handlingsplan för förbättringar och åtgärder som vidtagits för att rätta till situationen.
 - c) Följderna för en stat att kartläggas som icke-samarbetande stat, enligt artikel 37.
2. I det meddelande som avses i punkt 1 ska kommissionen också begära att staten i fråga vidtar alla nödvändiga åtgärder för att ses till att IUU-fisket upphör, för att förebygga liknande händelser i framtiden och för att rätta till sådana åtgärder eller försummelser som avses i artikel 30.6 c.
3. Kommissionen ska genom fler än ett kommunikationssätt översända meddelandet och begäran till staten i fråga. Kommissionen ska kontrollera att staten har mottagit meddelandet.

Artikel 32 – Upprättande av en förteckning över icke-samarbetande tredjestater

1. Mot bakgrund av resultaten av de åtgärder som avses i artikel 31 ska kommissionen, i enlighet med förfarandet i artikel 52, anta en förteckning över icke-samarbetande tredjestater.

2. Kommissionen ska utan dröjsmål meddela den berörda staten att den har kartlagts som en icke-samarbetande tredjestat och redogöra för de åtgärder som vidtas i enlighet med artikel 37 samt begära att staten rättar till situationen och ge råd om dessa åtgärder för att säkerställa att fiskefartygen följer bevarande- och förvaltningsåtgärderna.
3. Kommissionen ska utan dröjsmål också meddela medlemsstaterna sitt beslut och uppmana dem att se till att åtgärderna i artikel 37 omedelbart vidtas. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om de åtgärder de vidtagit med anledning av uppmaningen.

Artikel 33 – Avförande från förteckningen över icke-samarbetande tredjestater

1. Kommissionen ska, i enlighet med artikel 52, avföra en stat från förteckningen över icke-samarbetande stater om staten kan visa att den situation som motiverade införandet i förteckningen har rättats till. I samband med ett beslut om avförande ska man också ta hänsyn till om staten i fråga har vidtagit konkreta åtgärder som kan leda till att situationen förbättras på lång sikt.
2. Efter ett beslut enligt punkt 1 ska kommissionen utan dröjsmål meddela medlemsstaterna att de åtgärder som avses i artikel 37 inte längre tillämpas för staten i fråga.

Artikel 34 – Offentliggörande av förteckningen över icke-samarbetande tredjestater

Kommissionen ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att förteckningen över icke-samarbetande stater sprids, utan att bryta mot eventuella sekretessbestämmelser, bland annat genom att lägga den på webbplatsen för generaldirektoratet för fiske. Förteckningen ska uppdateras regelbundet och kommissionen ska upprätta ett system som automatiskt skickar uppdateringarna till medlemsstaterna, de regionala fiskeriorganisationerna och andra medlemmar i det civila samhället som begär det. Kommissionen ska dessutom sända förteckningen över icke-samarbetande stater till FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO) och till de regionala fiskeriorganisationerna i syfte att öka Europeiska gemenskapens samarbete med dessa organisationer för att förebygga, motverka och undanröja IUU-fiske.

Artikel 35 – Nödåtgärder

1. Om det kan bevisas att en stats åtgärder underminerar de bevarande- och förvaltningsåtgärder som en regional fiskeriorganisation har antagit får kommissionen anta nödåtgärder som får gälla i högst sex månader. Kommissionen får fatta ett nytt beslut om att förlänga nödåtgärderna i högst sex månader.
2. Nödåtgärderna får bland annat omfatta följande:
 - a) Fartyg som för den berörda medlemsstatens flagg får inte beviljas tillträde till medlemsstaternas hamnar, utom vid force majeure.
 - b) Fartyg som för en medlemsstats flagg får inte bedriva gemensamt fiske med fartyg som för den berörda statens flagg.

- c) Fartyg som för en medlemsstats flagg får inte fiska i vatten under den berörda statens jurisdiktion.
 - d) Levande fisk får inte levereras till fiskodlingar i vatten under den berörda statens jurisdiktion.
 - e) Levande fisk fångad av fartyg som för den berörda statens flagg får inte användas för fiskodling i vatten under en medlemsstats jurisdiktion.
3. Nödåtgärderna ska börja tillämpas omedelbart. De ska meddelas medlemsstaterna och den berörda staten samt offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Kapitel VII

Åtgärder rörande fartyg och stater som är inblandade i IUU-verksamhet

Artikel 36 – Åtgärder rörande fartyg på Europeiska gemenskapens förteckning över IUU-fartyg

Följande åtgärder ska gälla för de fartyg som avses i artikel 26:

- a) Flaggmедlemsstaterna får inte skicka någon begäran till kommissionen om fisketillstånd för IUU-fartyg.
- b) Gällande fisketillstånd eller särskilda fisketillstånd som har utfärdats av flaggmедlemsstater för IUU-fartyg ska dras in.
- c) IUU-fartyg som för tredjelands flagg får inte fiska i gemenskapens vatten eller chartras.
- d) Fiskefartyg som för en medlemsstats flagg får på intet sätt bistå IUU-fartyg, bereda fisk eller delta i omlastning eller gemensam fiskeinsatser med fartyg som finns med i förteckningen över IUU-fartyg.
- e) IUU-fartyg som för en medlemsstats flagg får ges tillträde endast till sina hemmahamnar och inte till någon annan gemenskapshamn, utom vid force majeure. IUU-fartyg som för tredjelands flagg får inte anlöpa en medlemsstats hamn, utom vid force majeure. Alternativt kan en medlemsstat tillåta ett IUU-fartyg att anlöpa medlemsstatens hamn på villkor att all fångst ombord konfiskeras liksom eventuella fiskeredskap som är förbjudna enligt bevarande- och förvaltningsåtgärder som har antagits av regionala fiskerierorganisationer. Medlemsstaterna ska också konfiskera fångster och eventuella fiskeredskap som är förbjudna enligt bevarande- och förvaltningsåtgärder som har antagits av regionala fiskerierorganisationer ombord på IUU-fartyg som har fått tillåtelse att anlöpa medlemsstaternas hamnar på grund av force majeure eller en nödsituation.
- f) IUU-fartyg som för tredjelands flagg får inte ges förnödenheter, bränsle eller tjänster i hamn, utom vid force majeure.

- g) IUU-fartyg som för tredjelands flagg får inte byta besättning, utom om det är nödvändigt på grund av force majeure.
- h) Medlemsstaterna får inte bevilja sitt flagg åt IUU-fartyg.
- i) Import av fiskeriprodukter fångade av sådana fartyg är förbjuden, och följaktligen ska fångstintyg som åtföljer sådana produkter inte godtas eller godkännas.
- j) Export och återexport av fiskeriprodukter från IUU-fartyg för beredning är förbjuden.

Artikel 37 – Åtgärder rörande icke-samarbetande tredjestater

Följande åtgärder ska gälla för de stater som avses i artikel 32:

- a) Import till gemenskapen av fiskeriprodukter fångade av fartyg som för en sådan stats flagg är förbjuden, och följaktligen ska fångstintyg som åtföljer sådana produkter inte godtas. Om kartläggningen av en icke-samarbetande stat enligt artikel 30 motiveras av att denna stat inte har vidtagit några åtgärder avseende IUU-fiske efter ett visst bestånd eller en viss art får importförbudet avse endast detta bestånd eller denna art.
- b) Gemenskapens operatörer får inte köpa ett fiskefartyg som för en sådan stats flagg.
- c) Omflaggning av ett fiskefartyg från en medlemsstat till en sådan stat är förbjuden.
- d) Medlemsstaterna får inte tillåta att charteravtal sluts med sådana stater för fiskefartyg som för deras flagg.
- e) Export av gemenskapens fiskefartyg till sådana stater är förbjuden.
- f) Privata handelsarrangemang mellan medborgare i en medlemsstat och sådana stater för att låta ett fiskefartyg som för den medlemsstatens flagg använda den andra statens fiskemöjligheter är förbjuden.
- g) Gemensamma fiskeinsatser med fartyg som för en medlemsstats flagg med ett fartyg som för en sådan stats flagg är förbjuden.
- h) Medlemsstaterna ska informera importörer, omlastare, köpare, leverantörer av utrustning, banker och operatörer som tillhandahåller andra tjänster om de risker som är förenade med att göra affärer som rör fiskeriverksamhet med medborgare i sådana stater.
- i) Kommissionen ska föreslå att eventuella gällande bilaterala fiskeavtal eller partnerskapsavtal om fiske med sådana stater sägs upp.
- j) Kommissionen ska inte inleda några förhandlingar om bilaterala fiskeavtal eller partnerskapsavtal om fiske med sådana stater.

Kapitel VIII

Medborgare

Artikel 38 – Medborgare som ägnar sig åt eller stödjer IUU-fiske

1. Medlemsstaterna ska samarbeta inom unionen och med tredjeländer och vidta alla nödvändiga åtgärder i enlighet med den egna lagstiftningen och gemenskapslagstiftningen för att
 - a) se till att medborgare som omfattas av deras jurisdiktion inte bidrar till eller bedriver IUU-fiske, inbegripet verksamhet ombord på fartyg som avses i artikel 26,
 - b) identifiera de medborgare som är operatörer för eller nyttjandeberättigade ägare till fartyg som bedriver IUU-fiske.
2. Utan att det påverkar att flaggstaten har det primära ansvaret ska medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder i enlighet med sina tillämpliga lagar och förordningar för att
 - a) kontrollera om några fysiska eller juridiska personer som omfattas av deras jurisdiktion ägnar sig åt IUU-fiske,
 - b) vidta lämpliga åtgärder i samband med eventuell konstaterad verksamhet enligt led a.
3. I varje medlemsstat ska en enda myndighet ha ansvaret för att samordna insamlingen och kontrollen av uppgifter om medborgarnas fiskeverksamhet enligt den här artikeln samt för att rapportera till och samarbeta med kommissionen.

Artikel 39 – Förebyggande och sanktioner

1. Medlemsstaternas medborgare ska ge sina behöriga myndigheter all information om nyttjanderätt eller juridiska eller finansiella intressen i, eller kontroll av, fiskefartyg som är flaggade i ett tredjeland. Medlemsstaterna ska se till att underlåtelse att göra detta bestraffas på lämpligt sätt enligt nationell lag.
2. Medlemsstaternas medborgare får inte sälja eller exportera fartyg till operatörer som är inblandade i drift, förvaltning eller ägande av sådana fartyg som avses i artikel 26.
3. Importörer, omlastare, köpare, konsumenter, leverantörer ev utrustning, banker, försäkringsbolag och andra tillhandahållare av tjänster får inte göra affärer med sådana fartyg som avses i artikel 26 eller handla med fisk eller fiskeriprodukter som kommer från IUU-fiske.
4. Utan att det påverkar andra bestämmelser i gemenskapslagstiftningen rörande offentliga medel får medlemsstaterna inte bevilja offentligt stöd inom ramen för nationella stödordningar eller gemenskapsanslag till operatörer som är inblandade i drift, förvaltning eller ägande av sådana fiskefartyg som avses i artikel 26.

5. Medlemsstaterna ska skaffa information om huruvida deras medborgare och ett tredjeland har överenskommelser om att flagga om fiskefartyg från medlemsstaten till ett sådant tredjeland. De ska informera kommissionen om detta genom att lämna in en förteckning över berörda fartyg.

Kapitel IX

Omedelbara tillsynsåtgärder, sanktioner och åtföljande åtgärder

Artikel 40 – Tillämpningsområde

Detta kapitel ska tillämpas på

- a) allvarliga överträdelser på ett territorium och i farvatten som lyder under medlemsstaternas överhöghet eller jurisdiktion, och
- b) allvarliga överträdelser som har begåtts av gemenskapens fiskefartyg eller gemenskapens medborgare.

Artikel 41 – Allvarliga överträdelser

I denna förordning avses med allvarlig överträdelse

- a) de verksamheter som anses utgöra IUU-fiske enligt artikel 3,
- b) internationella affärer med fartyg som har ägnat sig åt IUU-fiske enligt artikel 26,
- c) internationell handel med fiskeriprodukter som härstammar från IUU-fiske,
- d) import av fiskeriprodukter till gemenskapen på ett sätt som står i strid med den här förordningen.

Artikel 42 – Omedelbara tillsynsåtgärder

- 1. Om en fysisk eller juridisk person misstänks ha begått eller tas på bar gärning med att begå en allvarlig överträdelse enligt artikel 41 ska medlemsstaten inleda en fullständig utredning av överträdelsen och, i enlighet med sin egen lagstiftning och med beaktande av hur allvarlig överträdelsen är, omedelbart vidta tillsynsåtgärder, främst
 - a) omedelbart upphörande av fiskeriverksamheten,
 - b) omdirigering av fartyget till hamn,
 - c) omdirigering av transportfordonet till en annan plats för inspektion,
 - d) krav på en säkerhet,
 - e) beslagtagande av olagliga fiskeredskap, fångster eller fiskeriprodukter,

- f) tillfälligt förbud mot förflyttning av fartyg eller transportfordon,
 - g) tillfälligt indragande av fisketillstånd.
2. Tillsynsåtgärderna ska vara utformade så att de förebygger fortsatta överträdelser och gör det möjligt för de behöriga myndigheterna att fullfölja utredningen av den allvarliga överträdelsen i fråga.

Artikel 43 – Sanktioner för allvarliga överträdelser

1. Medlemsstaterna ska se till att en fysisk person som har begått en allvarlig överträdelse eller en juridisk person som kan hållas ansvarig för en allvarlig överträdelse bestraffas med effektiva, proportionella och avskräckande sanktioner, som ska innefatta böter på minst 300 000 euro för fysiska personer och minst 500 000 euro för juridiska personer.
2. Medlemsstaterna får tillämpa ett system där bötesbeloppet står i proportion till den skada som tillfogats fiskeriresurserna eller den marina miljön i fråga, till den finansiella fördel som överträdelsen har inneburit eller skulle ha inneburit, eller till något annat värde som rör den fysiska eller juridiska personens finansiella situation, förutsatt att systemet omfattar de högsta böter som avses ovan (minst 300 000 euro för fysiska personer och minst 500 000 euro för juridiska personer).
3. De medlemsstater som inte har antagit euron ska tillämpa den växelkurs mellan euron och deras valutor som offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning* den [...].

Artikel 44 – Genomsnittsnivå för sanktioner och kompletterande sanktioner

Genomsnittsnivån för sanktioner och kompletterande sanktioner ska beräknas på ett sådant sätt att de som är ansvariga för de allvarliga överträdelserna faktiskt blir av med den vinst som överträdelsen innebar. För detta ändamål måste hänsyn tas till de åtgärder som vidtas i enlighet med artikel 42.

Artikel 45 – Kompletterande sanktioner

De sanktioner som föreskrivs i detta kapitel får åtföljas av andra sanktioner eller åtgärder, däribland följande:

- a) Beslagtagande av det fartyg som använts i samband med överträdelsen.
- b) Tillfälligt förbud mot förflyttning av fartyget.
- c) Konfiskering av förbjudna redskap, fångster och produkter.
- d) Tillfällig indragning eller återkallelse av fisketillstånd.
- e) Indragning eller återkallelse av fiskerättigheter.
- f) Tillfälligt eller permanent indragning av rätten att få nya fiskerättigheter.

- g) Tillfälligt eller permanent förbud mot tillträde till offentligt stöd eller bidrag.

Artikel 46 – Juridiska personers ansvar

1. Medlemsstaterna ska se till att juridiska personer kan hållas ansvariga för sådana allvarliga överträdelser som avses i artikel 41, om överträdelserna har begåtts till deras förmån av en person som agerat antingen enskilt eller som en del av den juridiska personens organisation och sitter i beslutsfattande ställning inom den juridiska personens organisation grundad på
 - a) befogenhet att företräda den juridiska personen,
 - b) befogenhet att fatta beslut på den juridiska personens vägnar, eller
 - c) befogenhet att utöva kontroll inom den juridiska personen.
2. Medlemsstaterna ska också se till att juridiska personer kan hållas ansvariga om en person som avses i punkt 1 brustit i tillsyn eller kontroll, och det därigenom blivit möjligt för en person som är underställd den juridiska personen att till dennas förmån begå något av de brott som avses i artikel 41.
3. Den juridiska personens ansvar ska inte utesluta åtgärder mot fysiska personer som har begått, anstiftat eller deltagit i överträdelserna.

Kapitel X

Genomförande av föreskrifter som har antagits inom vissa regionala fiskeriorganisationer avseende iakttagelser av fartyg

Artikel 47 – Iakttagelse till havs

1. Detta kapitel ska tillämpas på fiskeverksamhet som omfattas av de regler om iakttagelser till havs som har antagits av organisationerna Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten (ICCAT), konventionen om bevarande av marina levande tillgångar i Antarktis (CCAMLR) och Tonfiskkommissionen för Indiska oceanen (IOTC). Detta kapitels tillämpningsområde ska ses över senast 2012.
2. Om en medlemsstats fartyg, luftfartyg eller behörig myndighet med ansvar för inspektion till havs iakttar ett fiskefartyg som ägnar sig åt vad som kan anses som IUU-fiske ska den omedelbart rapportera det. Rapporterna och resultaten av utredningar som medlemsstaterna genomför av fiskefartygen ska anses som bevis när kartläggning och tillsyn ska genomföras i enlighet med den här förordningen.
3. Om en befälhavare på ett av gemenskapens fiskefartyg iakttar ett fiskefartyg som ägnar sig åt sådan verksamhet som avses i punkt 2 ska befälhavaren samla in så mycket information om detta som möjligt, främst

- a) fiskefartygets namn och en beskrivning av det,
 - b) fiskefartygets anropssignal,
 - c) registreringsnummer och, om så är lämpligt, fiskefartygets Lloyds/IMO-nummer,
 - d) fiskefartygets flaggstat,
 - e) position (latitud, longitud) vid den tidpunkt fartyget först identifierades,
 - f) dag/UTC-tid då fartyget först identifierades,
 - g) fotografier av fartyget för att understödja iakttagelsen,
 - h) alla andra relevanta upplysningar om det iakttagna fartygets verksamhet.
4. Iakttagelserapporter ska utan dröjsmål sändas till den behöriga myndigheten i det iakttagande fartygets flaggmedlemsstat, och myndigheterna ska utan dröjsmål sända dem till kommissionen eller till ett organ utsett av kommissionen. Kommissionen eller det utsedda organet ska då utan dröjsmål underrätta det iakttagna fartygets flaggstat. Kommissionen eller ett organ utsett av den ska därefter sända iakttagelserapporten till alla medlemsstater och, om så är motiverat, till sekretariatschefen för berörda regionala fiskeriorganisationer för vidare åtgärder i enlighet med de åtgärder som dessa organisationer har antagit.
5. En medlemsstat som får en iakttagelserapport om ett fiskefartyg som för dess flagg tillsänd sig av den behöriga myndigheten tillhörande en avtalsslutande part i en regional fiskeriorganisation ska omedelbart anmäla rapporten med all relevant information till kommissionen eller det organ som den utsett, som ska vidarebefordra informationen till sekretariatschefen för den berörda regionala fiskeriorganisationen för ytterligare, lämpliga åtgärder i enlighet med den organisationens bestämmelser.
6. Denna artikel ska tillämpas utan att det påverkar eventuella strängare föreskrifter som har antagits av regionala fiskeriorganisationer i vilka gemenskapen är avtalsslutande part eller samarbetande icke-avtalsslutande part.

Artikel 48 – Inlämnande av information om iakttagna fiskefartyg

- 1. Medlemsstater som får väldokumenterad information om iakttagna fiskefartyg ska utan dröjsmål sända denna information till kommissionen eller till det utsedda organet.
- 2. Kommissionen eller det utsedda organet ska också granska den väldokumenterade information om iakttagna fartyg som har lämnats in av enskilda medborgare, organisationer i det civila samhället, även miljöorganisationer, och representanter för intressegrupper inom handeln med fisk eller fiskeriprodukter.

Artikel 49 – Undersökning av iakttagna fiskefartyg

1. Medlemsstaterna ska utan dröjsmål grundligt undersöka verksamheten för de fiskefartyg som för deras flagg och som har iakttagits i enlighet med artikel 47.
2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen eller det utsedda organet om eventuella åtgärder som har vidtagits eller planeras vidtas avseende de iakttagna fartyg som för deras flagg, så snart som det är praktiskt möjligt och i vilket fall som helst inom två månader efter medelandet om iakttagelserapport enligt artikel 47.4. Med lämpliga intervaller ska kommissionen eller det utsedda organet tillskickas rapporter om hur utredningarna framskrider i fråga om verksamheten för de iakttagna fartyget. En slutrapport om resultatet efter avslutad utredning ska sändas till kommissionen eller det utsedda organet.
3. Andra medlemsstater än den berörda flaggmedlemsstaten ska kontrollera om de iakttagna fartygen har bedrivit verksamhet i vatten under deras jurisdiktion eller om fiskeriprodukter från dessa fartyg har landats eller importerats till deras territorium, och ska undersöka om de tidigare har följt tillämpliga bevarande- och förvaltningsåtgärder. Medlemsstaterna ska utan dröjsmål underrätta kommissionen eller det utsedda organet samt den berörda flaggmedlemsstaten om resultatet av kontroller och utredningar.
4. Kommissionen eller det utsedda organet ska meddela samtliga medlemsstater den information som de fått i enlighet med punkterna 2 och 3.
5. Denna artikel ska tillämpas utan att det påverkar bestämmelserna i kapitel V i rådets förordning (EG) nr 2371/2002 och föreskrifter som har antagits av regionala fiskerierorganisationer i vilka gemenskapen är avtalsslutande part eller samarbetande icke-avtalsslutande part.

Kapitel XI

Ömsesidigt stöd mellan medlemsstater, med tredjestater, kommissionen och informationssystemet avseende IUU-fiske

Artikel 50

1. De myndigheter som ansvarar för genomförandet av denna förordning i medlemsstaterna ska samarbeta med varandra, med tredjestaters myndigheter och med kommissionen för att efterleva förordningen.
2. För detta ändamål ska ett system för ömsesidigt stöd upprättas, med ett automatiskt informationssystem, informationssystemet avseende IUU-fiske, för att bistå behöriga myndigheter i deras arbete med att förebygga, undersöka och beivra IUU-fiske.
3. Föreskrifter för tillämpning av detta kapitel ska antas enligt förfarandet i artikel 52.

Kapitel XII

Slutbestämmelser

Artikel 51 – Genomförande

De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra denna förordning ska antas i enlighet med förvaltningsförfarandet i artikel 52.

Artikel 52 – Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av den kommitté som inrättats genom artikel 30 i förordning (EG) nr 2371/2002.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artiklarna 4 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas.
3. Den tid som avses i artikel 4.3 i beslut 1999/468/EG ska vara en månad.
4. Kommittén ska själv anta sin arbetsordning.

Artikel 53 – Rapporteringsskyldighet

1. Medlemsstaterna ska senast den 30 april varje år överlämna en rapport till kommissionen om tillämpningen av denna förordning under det föregående kalenderåret.
2. På grundval av medlemsstaternas rapporter och egna observationer ska kommissionen sammanställa en rapport vart tredje år som ska föreläggas rådet och Europaparlamentet.
3. Kommissionen ska utvärdera hur denna förordning har påverkat IUU-fisket fem år efter det att förordningen har trätt i kraft.

Artikel 54 – Upphävande

Artiklarna 28 b.2, 28 e, 28 f och 28 g i rådets förordning (EG) nr 2847/93, rådets förordning (EG) nr 1093/94, rådets förordning (EG) nr 1447/1999, artiklarna 8, 19 a, 19 b, 19 c, 21, 21 b, 21 c i rådets förordning (EG) nr 1936/2001, artiklarna 26 a, 28, 29, 30 och 31 i rådets förordning (EG) nr 601/2004 upphör härmed att gälla.

Hänvisningar till de upphävda förordningarna ska anses som hänvisningar till den här förordningen.

Artikel 55 – Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Kapitel III ska tillämpas i ett år efter förordningens ikraftträdande.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den

*På rådets vägnar
Ordförande*

BILAGA I – Europeiska gemenskapens fångstintyg

EUROPEISKA GEMENSKAPENS FÅNGSTINTYG									
Dokumentnummer									
PRODUKTIONSAVDELNING									
1. Godkännande myndighet									
Namn			Adress				Telefon		
							Fax		
2. Fiskefartygets namn			Flagg - Hemmahamn och registreringsnummer				Anropssignal		Nummer hos IMO/Lloyd's (i förekommande fall)
Fiskelicens nr – Giltig t.o.m.			Inmarsat nr, faxnr, tfnnr, e-postadress (i förekommande fall)						
3. Produktbeskrivning			Typ av beredning godkänd			4. Hänvisningar till tillämpliga bevarande- och förvaltningsåtgärder			
Art	Produktkod	Fångstområde(n) dagar	Beräknad levande vikt (kg)	Beräknad landningsvikt (kg)	Kontrollerad landad vikt (kg)				
5. Deklaration från befälhavare på fiskefartyget: Undertecknad intygar att informationen ovan är fullständig, sann och korrekt och att fångsten har tagits på ett sätt som överensstämmer med tillämpliga bevarande- och förvaltningsåtgärder. Namn - underskrift - sigill:									
6. Deklaration om omlastning till sjöss					Underskrift och datum	Omlastning/Dag/Område/Position	Beräknad vikt (kg)		
Befälhavare på fiskefartyget									
Namn									
Undertecknad intygar att informationen ovan är fullständig, sann och korrekt.									
Befälhavare på fartyget som tar emot fångsten			Underskrift	Fartygets namn	Anropssignal	Nummer hos IMO/Lloyd's (i förekommande fall)			
Namn									
Undertecknad intygar att informationen ovan är fullständig, sann och korrekt.									
7. Omlastningstillstånd inom ett hamnområde:									
Namn			Myndighet		Underskrift			Sigill (Stämpel)	
Undertecknad intygar att informationen ovan är fullständig, sann och korrekt.									
Namn	Myndighet	Underskrift	Adress	Telefon	Landningshamn	Landningsdatum	Sigill (Stämpel)		
8. Transportavdelning: Exportland Hamn/flygplats/annan utgångsplats				7. Exportdeklaration: Undertecknad intygar att informationen ovan är fullständig, sann och korrekt.					
Fartygets namn och flagg				Containernummer:		Namn	Adress	Underskrift	
Flygnummer, flygfraktsedelns nummer				Bifogad lista					
Lastbilens nationalitet och registreringsnummer									
Järnvägsfraktsedelns nummer									
Andra transportdokument:									
9. Godkännande av flaggstatens myndighet:			Namn/Titel	Underskrift	Datum	Sigill (Stämpel)			
Undertecknad intygar att informationen ovan är fullständig, sann och korrekt.									
10. Importdeklaration:				Undertecknad intygar att informationen ovan är fullständig, sann och korrekt.					
Avsändarens/importörens namn			Adress	Ort	Datum	Underskrift	Produkt KN-nr		
Äkthetsintyg			Referenser						

11. Importkontroll				
Myndighet	Ort	Import godkänd*	Import uppskjuten*	Kontroll begärd - datum
Importinförsel (i förecomm. fall)	Nummer	Datum	Ort	

* Kryssa i om tillämpligt.

BILAGA I – Europeiska gemenskapens intyg om återexport

Europeiska gemenskapens intyg om återexport

EUROPEISKA GEMENSKAPENS INTYG OM ÅTEREXPORT						
Intygets nummer		Datum		Medlemsstat		
1. Produktbeskrivning:			Beskrivning eller importerad produkt:			
Art	Produkt KN-nr	Exporterad nettovikt (kg)	Art	Produkt KN-nr	Importerad nettovikt (kg)	Fångstintyg nummer datum
2. Återexportörens intygande Undertecknad intyggar att informationen ovan är fullständig, sann och korrekt och att ovannämnda produkt kommer från produkter som importerats med bifogat fångstintyg.						
Namn		Adress	Underskrift	Datum		
3. Myndighet						
Namn/Titel		Underskrift	Datum	Sigill (Stämpel)		
4. Återexportkontroll						
Ort:						
Återexport godkänd *	Återexport uppskjuten *	Kontroll begärd – datum *			Återexportdeklaration nummer och datum	

BILAGA III – Flaggstaternas meddelanden, revision och samarbetsarrangemang

1. Innehåll i flaggstaternas meddelanden enligt artikel 19

Kommissionen ska anmoda flaggstaterna att meddela namn, adress och officiella sigill eller stämplat för de av deras myndigheter som har befogenhet att

- registrera fartyg som för den medlemsstatens flagg,
- bevilja och tillfälligt eller permanent dra in fartygens fiskelicenser,
- översända prov på fångstintyg enligt mallen i bilaga 1,
- intyga äktheten för informationen i de fångstintyg som avses i artikel 13 och godkänna dessa intyg,
- sköta genomförande, kontroll och tillsyn av de lagar, förordningar och bevarande- och förvaltningsåtgärder som deras fartyg måste följa,
- kontrollera fångstintygen för att bistå medlemsstaternas behöriga myndigheter genom det administrativa samarbete som avses i artikel 19.2, och

uppdatera meddelandena.

2. Bestämmelser om fångstdokumentation antagna av en regional fiskerierorganisation

- Om bestämmelser om fångstdokumentation antagna av en regional fiskerierorganisation har godkänts som bestämmelser om fångstdokumentation för tillämpningen av den här förordningen ska flaggstaternas meddelande inom ramen för dessa bestämmelser anses ha gjorts i enlighet med punkt 1 i den här bilagan, och bilagans bestämmelser anses gälla i tillämpliga delar.

3. Samarbete med flaggstater enligt artikel 19

Kommissionen har rätt att inleda förhandlingar med de flaggstater som avses i artikel 19 för att komma överens om hur denna förordnings bestämmelser om fångstintyg ska genomföras.

Detta ska göras enligt följande principer:

- Samarbete ska upprättas för att säkerställa att fiskeriprodukter som importeras till Europeiska gemenskapen kommer från fångster som har tagits i enlighet med tillämpliga lagar, förordningar eller bevarande- och förvaltningsåtgärder.
- Flaggstaterna ska utan alltför stora svårigheter kunna fullgöra formaliteterna för fiskefartygens tillträde till hamn, import av fiskeriprodukter och kontrollkraven för fångstintygen enligt kapitlen II och III.
- Kommissionen eller ett organ som utsetts av den ska kunna göra kontroller på plats för att undersöka om bestämmelserna verkligen genomförs.
- En ram ska kunna upprättas för informationsutbyte mellan de båda sidorna för att bestämmelserna ska kunna genomföras.

**COUNCIL OF
THE EUROPEAN UNION**

Brussels, 24 October 2007

**14236/07
ADD 1**

**Interinstitutional File:
2007/0223 (CNS)**

PECHE 305

ADDENDUM 1 to PROPOSAL

from:	European Commission
dated:	23 October 2007
Subject:	COMMISSION STAFF WORKING DOCUMENT accompanying document to the Proposal for a Council Regulation establishing a Community system to prevent, deter and eliminate illegal, unreported and unregulated fishing

Delegations will find attached a **Commission Staff Working Document** accompanying the proposal from the Commission.

Encl.: doc. SEC(2007) 1310

COMMISSION OF THE EUROPEAN COMMUNITIES

Brussels, 17.10.2007
SEC(2007) 1310

COMMISSION STAFF WORKING DOCUMENT

Accompanying document to the

Proposal for a

COUNCIL REGULATION

**establishing a Community system to prevent, deter and eliminate
illegal, unreported and unregulated fishing**

{COM(2007) 602 final}
{SEC(2007) 1312}
{SEC(2007) 1336}

ANNEX I

Aims and Proposals for a new strategy of the Community to prevent, deter and eliminate IUU fishing

AIM: CLOSING THE DOORS OF THE COMMUNITY TERRITORY TO IMPORTS OF FISHERIES PRODUCTS CAUGHT ILLEGALLY

The EC legislation lays down the general requirements that foreign-flagged vessels must respect in order to be entitled to land fishing products in Community ports (prior notification, landing in designated ports, transmission of data on the origins of the catches...). This regime is less stringent than the rules applying to landings of Community vessels, and it does not cover imports by transport means other than fishing vessels, which indeed account for most of the trade with third countries. It does not provide national authorities with sufficient tools to make sure that a proper control is performed as to the legality of the millions of tons of fisheries products reaching every year the Community territory. This represents a major loophole and generates important incentives for IUU operators to sell unprocessed and processed products on the Community market. In addition, the deficiencies of the Community system have been used by illegal foreign fishing vessels which were able to benefit from port services within the Community and thereby encouraged to pursue their activities.

Significant progress has been recently achieved at international level and within some Regional Fisheries Management Organisations (RFMOs). The FAO adopted in 2005 a model scheme on port State measures, which lays down standards going beyond the current Community framework. In addition, RFMOs have developed specific measures designed to regulate access to Port (for ex. within the NEAFC) or to monitor the trade of certain fish stocks subject to intense IUU fishing (catch documentation schemes for toothfish within the CCAMLR and statistical document programmes for blue fin tuna, bigeye tuna and swordfish within ICCAT and IOTC). Those measures, implemented at Community level, represent important steps forward, but are by nature specific to some stocks or regional areas and provide for limited control possibilities.

Proposal No 1: a new approach for access of third country fishing vessels to Community ports

The Commission suggests the introduction of a new approach governing the access of third country fishing and assimilated vessels (including transshipment vessels or "reefers") to Community ports. This approach would rely on the principle that Member States would only be authorized to grant access to their ports and to provide port services to vessels whose Flag State certifies that the products on board have been legally caught and commits itself to cooperate for verifications under the provisions of the new certification system applying to all imports of fisheries products into the Community (cf. proposal n°2).

Another element would consist, within Community waters, in prohibiting transshipment outside Community ports. Finally, Port State measures in respect of all IUU-listed vessels would be harmonized within the Community, in order to avoid the current situation within the Community where different rules apply depending on which RFMO listed the vessel. Port State inspections would also be enhanced.

Proposal No 2: establishment of a certification system designed to ensure adequate control of the legality of fisheries products from third countries imported into the Community

The importation of all fisheries products (including processed products) from third countries into the Community should be made conditional upon the certification by the Flag State concerned that they have been legally caught. If no confirmation can be provided, the products should not be authorized to reach the Community. In concrete terms, permission for importation would only be granted upon submission of a catch certificate issued by the Flag State to certify that the products comply with the relevant conservation and management measures and other relevant provisions under international law. In case of doubt, Flag States should cooperate with the Member States concerned for further verifications prior to granting permission for importation.

In order to advise control authorities and importers on situations of possible illegality of products due to the situation of the vessels, suppliers or Flag States, the Commission proposes the setting up of an "alert system", designed to increase the vigilance of the operators and create an obligation for reinforced verifications by Member States. This system would serve prioritizing controls over fishing vessels or products presenting a risk for compliance, thereby assisting public authorities and operators in their dealing with fisheries products.

AIM: DETER FISHING OPERATORS FROM TAKING ADVANTAGES OF THE FAILURES BY SOME STATES TO ENSURE COMPLIANCE WITH RULES BY THEIR FLEETS

The Community promotes at international level the definition of what should be the duties of Flag States in respect of their fishing fleet. In particular, the Commission supports the distinction which should be made between the merchant fleet and the fishing fleet in that regard. International negotiations on this issue are however very difficult due to the reluctance of major shipping nations to engage on such grounds, and progress so far has been very limited.

The Community is also supportive of the measures established within RFMOs, aiming to identify and penalize IUU operators (via the adoption of lists of IUU vessels and of subsequent sanctions) or to encourage States to ensure compliance with rules by their fleets, including by means of trade measures. The "IUU lists" contain however, due to insufficient means to deter IUU practices, a limited number of vessels, which often change flags and names. For the same reasons, trade measures directed towards States have been seldom used by RFMOs and have not proven to be fully efficient as they cannot properly address the issue of how to detect marketing channels for IUU products. As a result, action within RFMOs does not always trigger outcomes which meet the expectations of the Community when it comes to deter States from supporting IUU fishing practices.

The decision-making process of RFMOs relies on consensus among all Contracting Parties and the most important decisions are adopted only during annual meetings. This allows a single Party to obstruct progress against IUU fishing within a RFMO if it considers that a proposal supported by all other Parties would harm its interests. Recent examples have shown the difficulty for some RFMOs to agree on the listing of IUU vessels, despite clear and objective indications as to the reality of the infringements committed, due to the opposition of the Flag State of the vessels concerned. The consensus-based decision-making is at the roots of the functioning of all multilateral organisations and needs to be respected as such. It should

not however prevent those who want to go further than the measures agreed from doing so, if there are sound objective reasons justifying this choice.

Proposal No 3: Entitle the Community to adopt unilateral measures concerning States failing to ensure compliance with management and conservation rules

The Community should have its own mechanisms to identify States which place themselves outside the international legality and thereby encourage IUU practices, and to apply restrictive measures towards them.

The procedure for identifying those States and adopt and implement appropriate measures should be non discriminatory transparent and ensure that the rights of the States concerned to be heard are respected. The identification should be based on clear criteria, including notably the fact that IUU vessels listed in RFMOs stem from certain Flag States, evidence on IUU activities, the non ratification by those States of the international instruments on law of the sea and fisheries matters, their non membership to RFMOs (and the fact that these States do not cooperate with Parties to those instruments), and an assessment of the legislation and practice of the States concerned with respect to the treatment of IUU practices.

The identification of a State would trigger the implementation of an array of actions by the Community, which would include trade measures, prohibition for vessels flying the flag of the State concerned to land, support and tranship with Community vessels and in Community ports, prohibition for Community nationals to engage in or support fishing activities carried out by vessels flying the flag of the State concerned and to sell or export fishing vessels to the IUU operators or those States. Those actions should be proportionate to the degree of non compliance of the State concerned. As far as trade measures (including import ban) are concerned, all necessary steps should be taken in order to guarantee that Community initiatives comply with WTO requirements.

The possibility should be offered to our international partners who so wish to join the Community in the actions described towards those "non-cooperating States".

AIM: REACHING A HIGHER DEGREE OF COMPLIANCE IN COMMUNITY WATERS AND BY COMMUNITY VESSELS AND OPERATORS WITH INTERNATIONAL AND COMMUNITY STANDARDS

Proposal No 4: simplification of the Community framework on control, inspection and enforcement

The Community framework on inspection, control and enforcement dates back to a large extent to the beginning of the 1990's. It needs to be profoundly overhauled in order to meet the evolution of fishing and related activities that took place since then, as well as to ensure a smooth articulation with the provisions agreed within the framework of the 2002 reform of the Common Fisheries Policy and with the international commitments of the Community. To this end, the Commission intends to come forward in 2008 with a proposal revisiting the existing framework and setting the basis for a new regime on the matter.

Notwithstanding this future reform, the Commission intends to propose within the current "IUU package" a simplification and an improvement of the control, inspection and enforcement framework derived from decisions adopted within RFMOs. The Community is member of a dozen of such organisations. Most of them have developed or are in the process

of developing control, inspection and enforcement schemes. Those provisions can vary substantially from one organisation to the other, notably as their degree of comprehensiveness may not be equivalent. Those schemes are currently implemented into Community law via various Council Regulations. This triggers two difficulties. Firstly, the volume of the RFMOs provisions and the frequency of their adoption and revision make it often hard to ensure a timely transposition into Community law. Secondly, the coexistence of diverse rules stemming from different legal orders creates confusion among Community operators and Member States.

The Commission therefore suggests that the incorporation into Community law of the main provisions pertaining to control, inspection and enforcement adopted within RFMOs is ensured via a single Regulation. This Regulation would integrate the most ambitious standards adopted within the RFMOs to which the Community is party, and extend their scope to all waters subject to a RFMO. This would contribute to simplify the framework applying to Community operators and public authorities via a harmonization of rules according to the highest existing control, inspection and enforcement standards.

Proposal No 5: Improve the efficiency of penalties corresponding to serious infringements against fisheries rules

The Commission believes that one of the main weaknesses of the current Community framework pertaining to control and enforcement of CFP rules relates to the insufficient level of penalties pronounced by national authorities against serious infringements to fisheries law.

Sanctions established in the national legal system of Member States corresponding to similar infringements vary to a great extent throughout the European Community. As a result, there is no level playing field within the Community, and illegal operators are encouraged to operate, tranship or land in States where penalties can be assumed as regular operational costs. Besides, the overall level of sanctions within the Community is too low to ensure the loss by violators of the financial benefits gained from their illegal activities, and they are therefore generally viewed as not sufficiently deterrent. Finally, they are not in line with penalties which may be imposed to operators involved in illegal activities triggering similar negative impacts in other areas.

At Community level, progress has been made recently in the definition of infringements and corresponding sanctions in the field of environment crime or ship source pollution. Just like in those two sectors, illegal fishing poses in some instances problems of particular gravity.

In 2002, with the framework of the CFP reform, the Council undertook to adopt future initiatives pertaining to the establishment of "a catalogue of measures to be applied by Member States relating to serious infringements"¹.

In that respect, the Commission suggests that a Community regime is established, whereby serious infringements committed by natural and legal persons against provisions of the Common Fisheries Policy would be subject to sanctions, the maximum levels of which would be approximated throughout the Community. Illegal trade with fisheries products would also be covered. The maximum level of sanctions should be set at a much higher level than what is currently observed in the Member States, to reflect the imperative need to impose strong and

¹ Article 25(4) of Council Regulation (EC) No 2371/2002.

deterrent measures dissuading fishermen from infringing the rules. Given that one primary aim of the Common Fisheries Policy is to manage properly and conserve natural resources, the levels should be comparable to those proposed by the Commission for the protection of environment through criminal law. According to this new regime, the value of the benefits accruing from the infringements should be taken into account in the determination of the level of fines. The financial sanctions could be accompanied by other penalties, like the confiscation of catches or vessels, or the withdrawal of licences.

Proposal No 6: Deterring Community nationals from engaging in or supporting IUU activities

Another shortcoming undermining efforts to curb IUU fishing and harming the image of the Community lies in the fact that Community nationals are engaged in or support IUU activities outside Community waters.

The failure by some States to exercise effective jurisdiction and control over their fishing fleet has allowed the development of illicit fishing practices by non EC-flagged vessels. There is evidence, mostly originating from third countries or RFMOs, that Community nationals are involved in such illicit activities. These are not only crew members, masters and owners of foreign-flagged vessels, but also legal and natural persons trading illegal products or providing support to vessels violating rules on management and conservation of fisheries resources.

Provisions on this issue have been adopted by the Community in the framework of the 2002 CFP reform. They state that Member States shall adopt enforcement measures preventing the involvement of their nationals in fisheries activities that do not respect the applicable conservation and management measures.

Member States have so far not or partially implemented specific and effective enforcement provisions targeting their nationals when involved in illicit fishing practices. The difficulty to prosecute nationals outside their territory is put forward by the majority of Member States as the main reason for the absence of action in that domain.

As a result, nationals involved in illicit fishing outside the Community continue to enjoy a relatively high degree of impunity.

Some RFMOs (CCAMLR and ICCAT) have recently adopted new measures imposing on its Parties to investigate the activities of their nationals in order to verify their conformity with rules on conservation and management of fisheries resources in place. A duty to cooperate with other Parties has been put in place for this purpose, as well as reporting obligations.

New provisions should be introduced into Community law, which would increase transparency as to the activities of Community nationals in relation with vessels flagged to third country, spell out clearly Member States' obligations to verify the legality of those activities and sanction nationals involved in IUU fishing.

AIM: BETTER COOPERATION FOR INVESTIGATING IUU ACTIVITIES

Proposal No 7: Improve the cooperation within Community and with our international partners to improve the Monitoring, Control and Surveillance of IUU activities

Within the Community, national fisheries departments should coordinate, to the maximum of their potential, their efforts to monitor fishing activities, detect IUU practices and exchange information on infringements and tracking of alleged IUU operators and trade channels, and should provide mutual assistance so that infringements can be effectively documented and prosecuted and sanctioned. This will be a major task of the Community Fisheries Control Agency. Without waiting for this Agency to become fully operational however, efforts in boosting cooperation within Member States between authorities in charge of fisheries, customs, sanitary requirements and maritime surveillance are of paramount importance in order to ensure that IUU activities are properly investigated and sanctioned.

Reaching a higher level of cooperation for investigating IUU activities also concerns our relations with third countries, with a view to tracking IUU operators acting along patterns similar to international organised crime networks. The Commission intends to promote better cooperation for Monitoring, Control and Surveillance at international level. In that framework, the Commission is supportive of efforts carried out by the international community, notably within FAO, to put in place a global register of fishing vessels and an international network dedicated to MCS activities and to promote mutual assistance with third countries to combat IUU fishing. The key challenge for those initiatives shall be that they are really operational and clearly focused on improving enforcement practices.

AIM: INTENSIFY EC POLICY AGAINST IUU FISHING ON THE HIGH SEAS AND IN RELATION WITH DEVELOPING STATES

Proposal No 8: Press within RFMOs for further progress against IUU fishing

The Commission wishes to consolidate and reinforce the leading role of the Community in respect to the fight against IUU fishing on the high seas, via its active involvement within RFMOs.

This implies notably supporting the generalization of comprehensive sets of inspection, control and enforcement measures in all RFMOs (including VMS equipment, registration of catches, port state measures, catch documentation schemes, inspection schemes, white and black lists of vessels...). Particular focus should notably be placed on trade-related measures designed to curb IUU fishing. The Commission also wishes to improve the functioning of those organisations to enhance their efficiency in managing and controlling fisheries resources. Finally, The Commission also actively supports better cooperation between RFMOs, and wishes to strengthen the process initiated in the first inter-tuna RFMOs meeting held in Kobe in January 2007.

Proposal No 9: reinforce capacities of coastal developing countries for a better control and management of their maritime waters

The Community has been active at bilateral level via the financing of various measures designed to increase MCS means and practices of ACP countries with which it has concluded Fisheries Partnership agreements. This objective has also been pursued at regional level, via ad hoc schemes with coastal countries and regional organisations, on the model of the regional plan for fisheries surveillance in the southwest Indian Ocean agreed in January 2007. This plan aims at boosting cooperation between coastal States, notably through pooling of control resources and data sharing, and it is being funded by the EC for an amount of 7 millions € for the 3 coming years.

Alongside accompanying measures in the framework of the Common Fisheries Policy, the development policy of the Community may also contribute where appropriate to reinforce the policy and tools of developing countries for better management of their maritime waters.

Development policy instruments, in line with rules and procedures for programming of EC development cooperation funds, may also assist partner countries to comply with the new conditions that the Community may put in place in the future for authorizing imports of fisheries products into its market, and which demonstrate that third countries are able to manage and control their waters and fishing operators according to their international and domestic commitments. Such support could be of great importance for some coastal developing countries for which exports of fisheries products towards the Community represent a considerable source of income.

It is important to put in place a cooperation process with coastal developing countries so that the fight against IUU fishing becomes a priority in their development strategy and technical and financial support from the Community especially to strengthen their Monitoring, Control and Surveillance capacities can be mobilized in a sustainable manner.

ANNEX II

Assessment of the implementation of the 2002 community action plan for the eradication of IUU fishing

This Annex provides for an assessment of the implementation of the Community action plan adopted in 2002 (COM/2002/0180 final) derived from the international plan adopted by the FAO in 2001.

The creation of new RFMOs, whether at the initiative of or with the firm support of the EU, has extended the geographical coverage of high seas fishing grounds subject to international regulation. At the same time, extensive arrays of new measures adopted within existing RFMOs has reinforced control at seas and in ports and made possible better monitoring of trade flows. The adoption of black lists of IUU vessels has resulted in the introduction of dissuasive measures aimed at vessels identified as committing illegal activities. 2004 saw the entry into force of the new Partnership approach guiding the relations of the EU with developing countries with which it has concluded bilateral fisheries agreements. Reinforcing the management and control capacities of these countries is one of the cornerstones of the Partnership approach, and significant EU funding has been specifically allocated to this objective. At EU level, meanwhile, the reform of the Common Fisheries Policy agreed in 2002 has focused attention on the need to improve compliance with the rules which apply to EU fishermen and waters.

1. MEASURES AT COMMUNITY LEVEL

Action 1: State control over nationals

The EC has implemented this action by introducing in the Council Regulation (EC) n° 2371/2002, Articles 1.1, 23.2 and 24 with specific provisions in relation to nationals of Member States and IUU fishing. According to those provisions, Member States shall adopt enforcement measures preventing the involvement of their nationals in fisheries activities that do not respect the applicable conservation and management measures.

However, Member States have so far not or only partially implemented specific and effective enforcement provisions targeting their nationals when involved in illicit fishing practices.

In parallel, some RFMOs (CCAMLR and ICCAT) have recently adopted new measures imposing on its Parties to investigate the activities of their nationals in order to verify their conformity with rules on conservation and management of fisheries resources in place. A duty to cooperate with other Parties has been put in place for this purpose, as well as reporting obligations.

The Commission wishes to address, via the proposal for a Council Regulation attached to this Communication, the current difficulties put forward by Member States to investigate and prosecute their nationals outside the Community territory.

Action 2: Defining procedures for the implementation of arrangements approved at international level relating to the sustainability of fish

Article 22 of Council Regulation (EC) n° 2371/2002 allows the marketing of fishery products as far as they are sold from a fishing vessel to registered buyers or registered auctions.

Decisions of Regional Fisheries Management Organisations (RFMOs) to ban trade in fishery products taken in breach of their conservation and management measures are systematically transposed into Community law. Last examples are the ICCAT prohibitions on imports of migratory species caught by Bolivian and Georgian vessels.

Community Regulations transposing the certification and documentation systems adopted by RFMOs (CCAMLR, ICCAT, IOTC) have been amended in order to extend their scope of implementation to all types of introduction of products into the EC territory, in addition to imports for home consumption, and to prohibit trade with individual consignments of products found to have been taken in breach of conservation and management measures.

The Community Delegations to the RFMOs have systematically insisted that trade related measures and the underlying decision-making processes be designed in such a way that full consistency with WTO requirements on transparency and non discrimination in trade relations is ensured. In this vein, in 2006, the Community Delegation tabled a proposal on trade sanctions for Contracting and Non Contracting Parties to CCAMLR and ICCAT, which was adopted by the latter organisation.

Action 3: Control of activities associated with IUU fishing

The Community has initiated or supported the establishment of lists of IUU vessels in all RFMOs to which it is a Party. The listing entails the adoption of measures in respect of the vessels concerned, including prohibition to tranship with vessels from Parties or cooperating Parties of the RFMO, to import products into those countries, to land in their harbours (in some RFMOs), to receive port services and others.

Those lists are either incorporated into Community law or directly transmitted to Member States in order to guarantee that the measures attached to the vessels are duly implemented by national authorities from all Member States.

In addition, Community rules on serious infringements against fisheries rules and the corresponding measures which Member States should adopt have been enacted within the framework of the reform of the Common Fisheries Policy. Building on those provisions, the Commission wishes to go a step further and propose the establishment of a Community regime on the approximation of the maximum level of those sanctions.

Action 4: Alerting the fishing industry, consumers and the public in general to the need to control IUU fishing

The Commission ensures regular information on IUU fishing, notably via the webpage of its Directorate General for Fisheries and Maritime Affairs, through the release of a leaflet on the European Community external fisheries policy and via numerous meetings with interested stakeholders (notably within the Advisory Committee on Fishery and Aquaculture).

The adoption of the present Communication was preceded by a public consultation based on a "consultation paper" elaborated by the Commission services and posted on the website of the Directorate General for Fisheries and Maritime Affairs. This consultation triggered reaction from various stakeholders, notably from the catching sector, the processing industry, the banking sector, NGOs, third country authorities and the International Oceans Institute. A summary of the consultation has been drawn up by the Commission as part of the Impact assessment conducted in view of the elaboration of the "IUU package".

In order to inform operators and control authorities about possible illegality of fisheries products traded in the Community, the Commission proposes the establishment of an alert system which would allow for the identification of vessels or States which are suspected of failing to respect applicable conservation and management norms. This should raise the awareness of Community operators on the reality of IUU fishing and the risks involved in keeping economic or legal links with firms suspected of carrying out such practices.

2. MEASURES AT THE LEVEL OF REGIONAL FISHERIES MANAGEMENT ORGANISATIONS

Action 5: Development of framework plans for control and inspection within each regional fisheries organisation and

Action 8: Promoting uniform action plans to curb illegal fishing

In all the RFMOs to which the Community is Party, it has strongly promoted and driven the introduction of control and inspection schemes, to the extent that the majority of RFMOs have implemented schemes requiring the introduction of VMS systems on vessels operating within their regulatory area.

For example, the EC has submitted proposals to ICCAT and the IOTC for the adoption of integrated inspection and control schemes comprising VMS, observer schemes, in port and at sea inspections etc. Regrettably, there was considerable resistance to these measures both in ICCAT and in IOTC, by both signatories and non-signatories to the Agreement.

The Community is now pressing for the adoption of complementary control measures, encompassing in particular Port State schemes; this is notably the case in the NEAFC, where the Community has taken a leading role in drawing up port state control measures which entered into force in May 2007, and which are more comprehensive than those set down in the model scheme adopted by the FAO.

Action 6: Regulation of certain fishing activities on the high seas

This action relates to progressively suppressing the unregulated state of various stocks or fisheries. The Community has been instrumental in supporting the establishment of new RFMOs for demersal species. This has been the case for the South East Atlantic, with the setting up of the SEAFO in 2003, the Indian Ocean (with the signature of the SIOFA agreement in July 2006), or the South Pacific (where negotiations are ongoing and should result in the establishment of a new RFMO as well). In addition, the Community has supported the extension of the scope of existing RFMOs to new stocks, notably for deep sea stocks in the North Atlantic waters subject to NEAFC and NAFO competences.

Action 7: Identification and monitoring of IUU vessels

All major RFMOs (CCAMLR, ICCAT, IOTC, IATTC, NEAFC, NAFO) have adopted rules for the identification and monitoring of IUU vessels. In every occasion, these rules have been adopted on the basis of proposals presented by the EC. Such schemes provide for stringent obligations upon RFMO members to take action against identified vessels, including denial of landings and transshipment, refusal of fishing licences, cancellation of catch documents and others. All these schemes have been made mandatory for Member States. The Community also supports better cooperation between RFMOs for the identification and monitoring of IUU vessels, as demonstrated by the recent decision adopted within NEAFC and NAFO for the mutual recognition of their respective lists of IUU vessels.

Action 9: Identifying and quantifying illegal catches

Action 10: Certificates and documents

These two actions are intimately related. The EC is deeply involved in the development and promotion of Catch documentation schemes, from that in place in CCAMLR for toothfish, to the statistical document for tunas now applied in all major tuna RFMOs as a result of EC initiatives. The usefulness of such instruments in helping to assess illegal catches is proven.

In parallel to the follow up of work conducted under the FAO umbrella on the harmonisation of documentation, the Community has undertaken an in-depth analysis of the current RFMO certification and documentation systems, identifying where and how they could be improved so as to better support actions against illegal fishing and related trade activities. As a result of this initiative, ICCAT has agreed to review its documentation systems, which should have an influence on similar systems.

The identification and quantification of illegal catches relies to a significant extent on the gathering of data from trade sources. Thanks to research works on international trade carried out by the Commission, information on quantities imported or exported by countries known for not participating in the implementation of conservation or management rules are being communicated to the RFMOs concerned for action and follow up. As a result of this initiative, countries identified in the course of this research have accepted to implement these rules by joining the relevant RFMOs or by cooperating with them.

To improve the quality of information which can be collected by the compilation of international trade data, the Community has succeeded to that all the products which are submitted to certification and documentation systems be identified by specific codes in the Harmonized Commodity Description and Coding System (HS), which has been implemented by more than 177 countries and economic unions. From the 1 January 2007 onwards, the implementation of the specific HS codes for these products will be compulsory on customs declarations and for trade statistics.

3. MEASURES AT INTERNATIONAL LEVEL

Action 11: Improvement of information concerning fishing vessels

Here the action focused on supporting FAO's efforts to create and maintain an updated and comprehensive global record of fishing vessels. The EC is also communicating the necessary

information to FAO in accordance with the provisions of the FAO Compliance Agreement. It has also promoted the development of regional vessel registries managed by RFMOs. The adoption of various “white listing” schemes (of vessels authorised to operate in the respective RFO areas) contributes to the implementation of this action.

Action 12: Strengthening of international cooperation

The Commission participates in the Monitoring, Control and Surveillance (MCS) network, as foreseen in the EC plan of Action, and is involved in current discussions regarding the possibility of upgrading it from the existing forum format to that of a staffed organisation.

Action 13: Definition of a genuine link between a State and a vessel

The move towards a diplomatic initiative to define the genuine link between a State and a vessel has gathered considerable support, but it is still blocked by major shipping nations for reasons more related to the situation in the merchant shipping sector than in the fisheries sector. The Community continues, however to promote the need for progress in this area, and the language of the 2005 FAO Ministerial Declaration on IUU fishing and that of the UN General Assembly Resolution 61/105 of 2006 reflect the commitment of the EC and other parties to move this issue forward. The Community considers in particular that a distinction should be drawn between the fishing fleet and the merchant fleet in that regard. It is indeed clear that foreign operators who opt for registering their fishing vessels in third States that are unable or unwilling to exert an adequate control over their fishing fleet do so in order to escape any binding obligation to respect fisheries conservation and management norms. This is a major incentive to engage in IUU activities. The problem generated by such "flags of non compliance" therefore deserves a specific treatment and should be treated independently from the question of the genuine link for merchant shipping.

Action 14: Definition of rights and responsibilities of port States

The Community was actively involved in the work led by FAO to establish a model port State scheme, which was adopted by COFI in 2005. The Community also supported the initiative agreed by COFI in 2007 to develop a new legally binding instrument based on the model port State scheme. This model scheme also needs to be promoted for implementation at RFMO level, and initiatives in this respect have been taken by the Community in that respect: this is the case for the NEAFC port scheme which enters into force in 2007, further to a proposal to this end by the Community.

Action 15: Assistance for developing countries to control unlawful fishing

The European Community provides assistance to developing States in various ways to enable them to develop their national capacity to manage and control fisheries resources in a sustainable manner.

In the framework of bilateral fisheries agreements, the European Community finances actions to promote the sustainable development of fisheries in the partner countries and strengthen control and surveillance methods, such as stock assessments, monitoring and control, training, institutional support. When the Community negotiates a new Fisheries Partnership agreement, it makes sure that the agreement includes a protocol on the Vessel Monitoring System. Moreover, whenever possible, bilateral Partnership agreements are integrated into a regional approach. The conclusion of such agreements allows for enhanced regional cooperation. This

is notably the case in the Southwest Indian Ocean, where the Community is supporting the Regional Plan for Surveillance of fishing activities agreed in January 2007, via the financing of MCS actions for an amount of 7 million € over three years.

Through the European Development Fund (EDF), the European Community provides assistance for a range of fisheries initiatives both at national and regional level, in particular with a view to combating IUU fishing. The EC is currently financing about 15 fisheries initiatives in ACP countries, mostly under the 8th and 9th EDF (programming periods 1997-2002 and 2002-2007 resp.), with a total financial envelope of roughly 170 million €. These programmes include specific activities linked to Monitoring, Control and Surveillance. This includes the SADC Monitoring Control and Surveillance of Fishing Activities (8th EDF, 2000-2006, 15 million €) project.

Two other major programmes are still in preparation and will be implemented under the 9th EDF. The first relates to “Strengthening Fisheries Management in ACP Countries” (ACP Fish II – 30 million €) and will aim at improving institutional capacities for sustainable fisheries management in target ACP countries, supporting the elaboration of policies at regional and national level and facilitating regional collaboration by strengthening networks and transfer of skills and knowledge.

A second initiative is planned under the RIP West Africa in support of fisheries management (AGPAO – 5 million €) in the area covered by the Sub-regional Fisheries Commission. The objective would be to reinforce institutional capacities, to contribute to the harmonization of the fisheries policies of the Member States of CSRP and to foster sub-regional cooperation in areas such as research and MCS (combat IUU fishing).

**COUNCIL OF
THE EUROPEAN UNION**

Brussels, 23 October 2007

**14236/07
ADD 2**

PECHE 305

PROPOSAL

from:	European Commission
dated:	23 October 2007
Subject:	COMMISSION STAFF WORKING DOCUMENT accompanying document to the Proposal for a Council Regulation establishing a Community system to prevent, deter and eliminate illegal, unreported and unregulated fishing - IMPACT ASSESSMENT

Delegations will find attached an **Impact Assessment** accompanying the proposal from the Commission.

Encl.: SEC(2007) 1336

COMMISSION OF THE EUROPEAN COMMUNITIES

Brussels, 17.10.2007
SEC(2007) 1336

COMMISSION STAFF WORKING DOCUMENT

Accompanying document to the

Proposal for a

COUNCIL REGULATION

**establishing a Community system to prevent, deter and eliminate
illegal, unreported and unregulated fishing**

IMPACT ASSESSMENT

{COM(2007) 602 final}
{SEC(2007) 1310}
{SEC(2007) 1312}

Table of contents

Glossary.....	6
Executive summary.....	8
Section 1: Procedural issues and consultation	9
Section 2: Problem definition.....	10
1. Background.....	10
1.1. Definition	11
1.2. Impacts of IUU fishing	11
1.2.1. Environmental damages.....	11
1.2.2. Socio-economic consequences.....	12
1.2.3. IUU fishing undermines effort for better oceans governance.....	13
1.3. Scale of IUU fishing	14
1.4. The economics of IUU fishing.....	15
1.4.1. Economic incentives to engage in IUU fishing	15
1.4.2. Fighting IUU: the economics perspective.....	16
1.5. Drivers of IUU fishing	17
1.5.1. IUU fishing remains a profitable activity	17
1.5.2. No substantial hurdles for the IUU operators	18
2. Main challenges faced by the Community in its policy against IUU fishing	19
2.1. What has been achieved by the Community so far?	20
2.2. Examples of specific mechanisms implemented by third States against IUU fishing.....	22
2.3. Current challenges that the Community needs to face to curtail IUU fishing	23
Section 3: Objectives.....	27
Section 4: Policy options.....	28
Option 1: continue current policy and focus on implementation and enforcement of existing framework.....	28
Option 2: Focus on fishing activities outside the EC only.....	29
Option 3: Case by case approach, specific to stocks and areas subject to IUU fishing	31
Option 4: Undertake a new and comprehensive initiative, covering both Community and non Community waters	32
Section 5: Likely environmental, economic and social impacts of the different options	42

1.	Continuation of current policy and focus on implementation and enforcement of existing framework	44
1.1.	Impact on IUU fishing	44
1.2.	Socio-economic impact.....	47
1.3.	Environmental impact.....	47
2.	Focus EC policy on fishing activities outside the Community.....	48
2.1.	Impact on IUU fishing	48
2.2.	Socio-economic impact.....	49
2.3.	Environmental impact.....	49
3.	Case by case approach, specific to species and areas subject to important IUU fishing	49
3.1.	Impact on IUU fishing	49
3.2.	Socio-economic impact.....	51
3.3.	Environmental impact.....	53
4.	Undertake a new and comprehensive initiative, covering both Community and non Community waters	54
4.1.	Impact on IUU fishing	54
4.2.	Socio-economic impacts	58
4.2.1.	Economic impacts of Option 4 in the Community	58
4.2.2.	Overall economic impacts of Option 4 on third countries.....	63
4.2.3.	Specific economic impacts on processors/exporters and on fishermen from developing countries.....	64
4.2.4.	Social impacts of Option 4.....	67
4.3.	Environmental impact.....	68
4.4.	Impact on the Community trade obligations and position.....	68
4.5.	Impact on RFMOs and international position of the Community	69
4.6.	Contribution to a simplification of the Community framework derived from the measures agreed by RFMOs	70
4.7.	Administrative costs.....	70
	Section 6: How do the options compare?.....	72
	Section 7: How could future monitoring and evaluation be organised?	77
1.	Trade measures	77

2.	Measures for identification and sanction of vessels and States involved in IUU activities	77
2.1.	Community action within RFMOs and towards developing States.....	77
2.2.	EC measures.....	78
3.	Compliance within EC waters and by EC nationals	78
4.	overall assessment of the efficiency of the Regulation.....	79
1.	Introduction.....	81
2.	Consultation procedure	81
3.	General observations.....	82
4.	Summary of the responses to the public consultation by issue.....	83
4.1.	Improve control of third country vessels and their catches accessing fishing ports of the European Community	83
4.2.	Improve control of compliance of conservation and management measures by third country fishery products transported by other means than fishing vessels.....	83
4.3.	Close the EU market to IUU fisheries products.....	84
4.4.	Address IUU activities carried out by nationals from the European Community	85
4.5.	Improve the legal means to ascertain IUU fishing activities	85
4.6.	Introduce an efficient regime of penalties aiming to deter serious infringements to fisheries measures	86
4.7.	Improve action against IUU fishing within Regional Fisheries Management Organisations	86
4.8.	Support the policy and means of developing countries against IUU fishing.....	87
4.9.	Increase synergies in the field of Monitoring, Control and Surveillance	88
5.	new measures advanced by the respondents	88
6.	Conclusions.....	89
6.1.	Les coûts administratifs	90
6.1.1.	Incidence des nouvelles tâches induites par la mesure	90
6.1.2.	Etape 1 : identification et classification des obligations d'information.....	91
6.1.3.	Etape 2 : Détermination des actions requises	91
6.1.4.	Etape 3 : Classification en fonction de la source de la réglementation.....	92
6.1.5.	Etape 4 : les groupes cibles	92
6.1.6.	Etape 5 : Fréquence des actions	93
6.1.7.	Etape 6 : Indication de facteurs de coûts pertinents.....	94

7.	Coût de main d'œuvre.....	94
8.	Nombre d'heures de travail rendu nécessaire par la mesure de certification.....	95
8.1.1.	Conclusion : le coût administratif de la mesure.....	96

GLOSSARY

ACP	African, Caribbean and Pacific countries
CCAMLR	Commission for the Conservation of Antarctic Marine Living Resources
CDS	Catch Documentation Scheme
CFP	Common Fisheries Policy
COFI	FAO Committee on Fisheries
EC	European Commission
EEZ	Exclusive Economic Zone
EU	European Union
FAO	Food and Agriculture Organisation of the United Nations
FOC	Flag of Convenience
FPA	Fisheries Partnership Agreements
GATT	General Agreement on Tariffs and Trade
GDP	Gross Domestic Product
GFCM	General Fisheries Council for the Mediterranean
ICCAT	International Commission for the Conservation of Atlantic Tunas
ILO	International Labour Organisation
IOTC	Indian Ocean Tuna Commission
IPOA-IUU	International Plan of Action to prevent, deter and eliminate illegal, unreported and unregulated fishing
IUU	Illegal, Unreported and Unregulated fishing
MCS	Monitoring, Control and Surveillance
NAFO	Northwest Atlantic Fisheries Organisation
NEAFC	North East Atlantic Fisheries Commission
NGO	Non-Governmental Organisation
OECD	Organisation for Economic Co-operation and Development
RFMO	Regional Fisheries Management Organisation

SEAFO	Southeast Atlantic Fisheries Organisation
SIOFA	Southern Indian Ocean Fisheries Arrangement
TAC	Total Allowable Catch
UN	United Nations
UNCLOS	United Nations Convention on the Law of the Sea
UNFSA	UN Fish Stocks (Straddling Stocks and Highly Migratory Species) Agreement
VMS	Vessel Monitoring System

EXECUTIVE SUMMARY

This report presents possible options designed to improve the efficiency of the policy of the Community in order to curb Illegal, Unreported and Unregulated (IUU) fishing and minimise its environmental and socio-economic impacts.

The report highlights the important damages caused by IUU fishing on the marine environment and on the economic situation of the fishing industry (both within and outside the Community). It provides data on the scale of the problem and clarifies which drivers are encouraging operators to carry out IUU fishing.

The report summarizes the main results achieved so far by the Community in its policy against IUU fishing, since the adoption of its Action Plan on the matter in 2002. It sets out which are the current challenges that the Community needs to address to improve the efficiency of its action (prevent the importation into the Community of fisheries products stemming from IUU fishing; discourage fishing operators and States from supporting or engaging in IUU fishing, notably via the use of "Flags of non-compliance"; improve compliance with the rules of the Common Fisheries Policy within Community waters).

The report analyses the efficiency and impacts of four options for future action by the Community:

- (1) Continue the current policy and focus on implementation and enforcement of existing framework only, without tabling new regulatory proposals;
- (2) Focus on fishing activities outside the EC only (through international and RFMOs actions);
- (3) Pursue a case by case approach, specific to stocks and areas subject to important IUU fishing;
- (4) Develop a comprehensive package, comprising both regulatory measures and political principles guiding the EC policy, which would cover both EC and external waters, complete the current framework and ensure better compliance with applicable rules, as well as allow the EC to adopt unilateral ambitious measures when multilateral measures fall short of EC expectations.

The report suggests that the latest option would be the only one able to address effectively the current challenges of the Community to increase the efficiency of its action against IUU fishing. Its comprehensive scope would allow covering the current loopholes which affect the Community system and encourage the continuation of IUU fishing. This options supports far-reaching measures in all areas concerned (certification scheme for imports; possibility for the Community to implement unilateral measures towards States or fishing vessels engaging or supporting IUU fishing; approximation of maximum levels of sanctions in relation to serious infringements to CFP rules). This option would entail important changes and would not be exempt from some costs, notably related to the commercial dimension of the approach promoted. It appears however that the ambitious approach promoted via this option would be the only one commensurate with the scale of the problem.

SECTION 1: PROCEDURAL ISSUES AND CONSULTATION

This impact assessment report lays the ground for the legislative package to be proposed by the Commission to enhance the Community policy to fight against Illegal, Unreported and Unregulated (IUU) fishing. This package, which should comprise a Communication and a proposal for a Council Regulation, is part of the Commission Legislative and Work Programme for 2007.

Work on this impact assessment was kicked-off by setting up an Inter-Service Steering Group (ISG) in November 2006 mandated to carry out the analysis on possible fields of action and their respective measures. The ISG comprised representatives of Directorates General for Fisheries and Maritime Affairs, Trade, Health and Consumer Protection, Taxation and Customs Union, Development, Environment, Energy and Transport, EuropeAid, Justice, Freedom and Security, Legal Service and Secretariat General of the Commission.

The data for this impact assessment was gathered following a diversified consultation process with the stakeholders as well as from external expertise. A wide consultation process was held between January and March 2007, on the basis of a public document tabled by the Commission services. Numerous meetings were organised and several written contributions received by the Commission as a result of this consultation. The issue was debated within an informal Council of Fisheries Ministers on 17 April 2007. In addition, the European Parliament passed a resolution on that matter on 15 February 2007¹. The outcomes of the consultation process have been summarized in a Report annexed to the present document.

The Commission services made use of external expertise to support some of the elements relating to the present report. Two Specific Conventions were concluded within the framework contracts (respectively FISH/2003/02 and FISH/2006/20) in force between the Commission and the external consultancy firm Oceanic Development.

The Specific Convention no.36/2006 had as purpose to analyse the impact of trade measures envisaged in the IUU package under elaboration within the Commission. The specific Contract no.5 /2007 was assigned to provide other necessary external elements and input that could be used by the Commission in the final preparation of the impact assessment pertaining to the measures that might be part of the future proposals of the Commission against IUU fishing.

Certain parts of the present report (notably on the social impact of "option 4", the impact of this option on our trade relationships with third countries and the justification for proposing an approximation at Community level of the maximum levels of sanctions corresponding to serious infringements to the CFP) have been introduced or clarified to take into consideration the opinion delivered by the "Impact assessment Board" of the European Commission.

¹ European Parliament resolution on the implementation of the EU action plan against illegal, unreported and unregulated fishing, adopted on 15 February 2007 (2006/2225(INI)).

SECTION 2: PROBLEM DEFINITION

1. BACKGROUND

Illegal, unreported and unregulated (IUU) fishing is one of the most serious threats worldwide to the sustainability of fish stocks and to marine biodiversity. There is a large consensus within the international community on the recognition of the particular gravity of this problem and the imperious need to adopt appropriate measures to prevent, deter and eliminate it. This consensus has been expressed in various international instruments and most notably in the voluntary International Plan of Action on this matter adopted under the auspices of the FAO in 2001².

Since then, calls for strong actions against IUU fishing have intensified within the international community, be it within international arena (notably via the annual Resolutions by the General Assembly of the United Nations on sustainable fisheries³, the 2005 Rome Declaration on IUU fishing at the Ministerial Meeting on Fisheries within the FAO in 2005, or the Declaration agreed Ministerial level at the St John's Conference on the Governance of High Seas fisheries and the UN Fish Agreement in 2005), or at regional level (notably within all the 13 Regional Fisheries Management Organisations to which the Community is party, or, notably, at the North Atlantic Fisheries Minister Conference in 2006 and within the ACP-EU Joint Parliamentary Assembly in 2006⁴).

The issue has been extensively documented, in particular by the OECD⁵ as well as independent consultancy agencies⁶. Non Governmental Organisations have also produced numerous reports and studies on the various manifestations of IUU fishing in the world.

The international legal regime relating to the conservation and management of marine resources stems from various international binding instruments to which the Community is Party, and most notably the United Convention on the Law of the Sea⁷, the Agreement to promote compliance with international conservation and management measures by fishing vessels on the high seas ("FAO Compliance Agreement")⁸, and the UN fish stocks agreement⁹. Those

² International Plan of Action to prevent, deter and eliminate illegal, unreported and unregulated fishing, Food and Agriculture Organisation (FAO), 2001.

³ Cf. for 2007 the United Nations General Assembly Resolution 61/105 of 6 March 2007 "Sustainable fisheries, including through the 1995 Agreement for the Implementation of the provisions of the United Nations Convention on the Law of the Sea of 10 December 1982 relating to the Conservation and Management of Straddling Fish Stocks and Highly Migratory Fish Stocks, and related Instruments".

⁴ Resolution adopted by the ACP-EU Joint Parliamentary Assembly on fisheries and their social and environmental aspects in developing countries on 22 June 2006 (notably paragraphs K and 17).

⁵ Cf. in particular the OECD publications "Fish Piracy: Combating Illegal, Unreported and Unregulated Fishing" (2004), and "Why Fish Piracy Persists: The Economics of Illegal, Unreported and Unregulated Fishing" (2005), as well as the report of the High Seas Task Force (2006), which was hosted by the OECD: "Closing the net: Stopping illegal fishing on the high seas (Governments of Australia, Canada, Chile, Namibia, New Zealand, and the United Kingdom, WWF, IUCN and the Earth Institute at Columbia University)".

⁶ Cf. notably "Review of Impacts of Illegal, Unreported and Unregulated fishing on developing countries, July 2005", report by Marine Resources Assessment Group (MRAG).

⁷ Council Decision 98/392/EC of 23 March 1998 concerning the conclusion by the European Community of the United Nations Convention of 10 December 1982 on the Law of the Sea and the Agreement of 28 July 1994 relating to the implementation of Part XI thereof (OJ L 179, 23.6.1998, p. 1).

⁸ Council Decision 96/428/EC of 25 June 1996 on acceptance by the Community of the Agreement to promote compliance with international conservation and management measures by fishing vessels on the high seas (O J L 177, 16.7.1996, p. 24).

provisions set out the principle that all States have the duty to adopt appropriate measures to ensure sustainable management of marine resources and to cooperate with each other to this end. They notably spell out which are the obligations of a State towards fishing vessels flying its flag.

The Community adopted its own Plan of Action against IUU fishing in 2002 as part of the Common Fisheries Policy¹⁰. The Commission considers that, more than five years after this adoption, time has come to review the Community policy against IUU fishing and evaluate how it could be improved.

1.1. Definition

The only internationally agreed definition of "IUU fishing" is to be found in the IUU FAO Action Plan. In line with this definition, and for the sake of clarity, the Commission considers that the scope of the Community policy to deter, prevent and eliminate IUU fishing should cover:

- behaviours infringing applicable rules on the management and conservation of fisheries resources, occurring in waters subject or beyond the jurisdiction of a State;
- fishing activities carried out in an high seas area and subject to a Regional Fisheries Management Organisation (RFMO) by fishing vessels without flag or flying the flag of States not party to the RFMO and in a manner contravening with the rules issued by this organisation;
- and fishing activities carried out in an high seas area not subject to any conservation and management measures and conducted in a manner inconsistent with State responsibilities for the conservation of fisheries resources under international law.

1.2. Impacts of IUU fishing

The necessity for a strengthened Community action lies in the multiple detrimental impacts associated with IUU fishing.

1.2.1. Environmental damages

IUU fishing firstly results in disastrous **environmental damages** to marine biodiversity. The General Assembly of the United Nations recognises that *"IUU fishing remains one of the greatest threats to marine ecosystems and continues to have serious and major implications for the conservation and management of ocean resources"*¹¹.

⁹ Council Decision 98/414/EC of 8 June 1998 on the ratification by the European Community of the Agreement for the implementing of the provisions of the United Nations Convention on the Law of the Sea of 10 December 1982 relating to the conservation and management of straddling stocks and highly migratory fish stocks (OJ L 189, 3.7.1998, p. 14).

¹⁰ Communication from the Commission "Community action plan for the eradication of illegal, unreported and unregulated fishing" - COM(2002) 180, 28.5.2002 -, and Council Conclusions of 7.6.2002.

¹¹ United Nations General Assembly, Res. 61/105 of 6 March 2007 "Sustainable fisheries, including through the 1995 Agreement for the Implementation of the provisions of the United Nations Convention on the Law of the Sea of 10 December 1982 relating to the Conservation and Management of Straddling Fish Stocks and Highly Migratory Fish Stocks, and related Instruments", chap IV, p. 9.

It greatly damages **sustainability of fisheries**. This is the case in many fisheries where catches get un-or misreported to public authorities and contribute to overfishing. Those practices have negative short term consequences, but they also distort the scientific assessment of the stocks concerned and thereby undermine their future management, as the catch data used for reference do not reflect the reality of the fishery. Other widespread manifestations of IUU practices include fishing activities targeting juveniles, in contravention with rules on minimum sizes, or fishing during periods or in areas normally closed to let the stocks spawn. They jeopardize the renewal of fish stocks concerned and may put into question their survival.

According to the FAO, 25% of the marine fish stocks are overexploited, depleted or recovering from depletion. This proportion rises to 66% for high-seas and straddling fish stocks, which are particularly vulnerable to IUU fishing. For those stocks, IUU practices trigger dramatic consequences. This is for instance the case for blue fin tuna in the Mediterranean, where IUU fishing is estimated to reach such high levels that a perpetuation of those illegal practices would lead the stock on the brink of extinction. While some stocks are currently subject to particularly high level of IUU fishing, those practices impact the global state of fisheries and should be addressed as such.

The environmental consequences of IUU fishing go beyond damages to fish stocks. Those practices may also endanger **marine ecosystems and habitats**. Fishing with prohibited methods can notably result in a high proportion of unwanted species (fish species, but also seabirds or turtles for example) being discarded. This is the case for example for driftnet fishing. Fishing in protected areas may trigger irreversible damages to vulnerable marine ecosystems, like coral reefs.

1.2.2. Socio-economic consequences

IUU fishing does not only damage the marine environment. It also has serious socio-economic consequences. Estimates on illicit practices are by nature difficult to perform. The value of IUU fishing has been assessed to amount worldwide between 10 billion € a year¹². By comparison, the value of landings by the Community fleet was worth 6,8 billion € in 2004¹³.

This has an important impact on the **Community fishing industry**, which is subject to a comprehensive set of rules and has to face fierce competition from IUU operators disregarding any kind of obligations and active on the same fishing grounds or targeting the same final markets (ex. cod from Barents Sea). Community fishermen operating legally face unfair practices from IUU operators, which notably result in loss of market shares for the Community industry and decrease of market prices due to the sale of cheap products stemming from illegal operators.

The **Community trade, processing and retail industry** is also affected by IUU fishing. They face indeed competition from a limited number of firms deliberately engaged in the trade of IUU products. More generally, the difficulty to guarantee the legality of the fisheries products which they purchase may also harm their image among their trade partners and final consumers, who may see those firms as taking part in the laundering of fisheries products stemming from IUU fishing.

¹² Study "Impact of trade measures envisaged in the IUU package under elaboration within the Commission", Oceanic Development (May 2007), 2003/FISH/02.

¹³ Figures for 2004, from the "Annual Economic report 2005 on the Economic Performance of selected European fishing fleets" (March 2006).

IUU fishing has also dramatic consequences for **coastal communities in developing countries**. Fish resources play a major role in food security and poverty alleviation for many of those populations. They constitute an important source of income for some countries, via the wealth generated through the supply of the local market or through exports (in some cases, income derived from exports of fisheries products constitutes a non negligible share of the total exports and an important source of foreign currencies). Coastal developing countries often lack the means and capacity necessary to manage and control properly maritime waters under their jurisdiction. Unscrupulous illegal operators take advantages of those weaknesses to carry out their activities without authorization from the coastal States and to plunder resources which are vital to local fishermen. This represents theft of fish resources, as well as a financial loss for the public authorities as those operators do not pay the fees which are legally due as a counterpart from the awarding of licences and fishing possibilities by coastal States. This may also result in job losses for legal fishermen facing competition from operators practicing illegal fishing, which has specific detrimental consequences in regions particularly dependent on fishing activities where there are few other employment alternatives.

Beyond the fishing sector itself, it is detrimental to the local processing and marketing sector, and notably to women who represent the largest share of employed persons in this field. The existence of important IUU fishing activities in coastal waters of a given country also dissuades economic actors from investing in its local fishing sector. This is a major problem for Sub Saharan African coastal countries, where losses resulting from IUU fishing have been assessed to reach 800 million € each year. The situation in West Africa is of special concern in that regard.

1.2.3. IUU fishing undermines effort for better oceans governance

Some firms practicing illegal fishing operate substandard vessels flying the flag of States which maintain a very poor level of social standards, or no standards at all, and where crews often coming from poor parts of the world and working far from their home country, must endure unacceptable living and working conditions. This undermines efforts for international progress on social standards for fishermen, notably those reflected in the new consolidated convention on work in the fishing sector adopted within the International Labour Organisation in June 2007.

IUU operators trading fisheries products also tend to circumvent applicable Community rules for imports pertaining to health and hygiene standards or to the origins of fisheries products.

For all those reasons, the continuation of illicit practices undermines the legitimacy among Community fishermen of the rules of the Common Fisheries Policy (CFP). Indeed, fishermen practising their activities legally are tempted to denounce the flaws of a regime which results in multiple obligations imposed on them, but which does not permit to stop illegal operators from developing their activities outside any kind of framework.

All those elements demonstrate that IUU fishing represents a major danger for the sustainability and future of common resources from the oceans and jeopardizes the very foundation of the European Community policy designed to ensure sustainable management of fisheries resources within and beyond Community waters and improve oceans governance.

1.3. Scale of IUU fishing

IUU activities are of a very complex nature and wide-world spread. Estimating the volume and value of catches of vessels infringing conservation and management measures is a very difficult exercise due to the clandestine nature of those activities. Some Regional Fisheries Management Organisations provided some estimation related to their fields of competence but those are empiric and partial estimations based on the occurrences in their specific areas.

Several studies have attempted to evaluate the magnitude of IUU fishing. When considering just high seas and the Exclusive Economic Zones (EEZs) of African countries, it is estimated that the sales from IUU fishing to be roughly 2 billion euros for a volume ranging from 1.5 to 2 million tons per year. **When extrapolated to a global scale, estimated sales from IUU fishing could amount to some 10 billion euros per year or 19% of the worldwide reported value of catches from marine capture fisheries.**

On the high seas, the most important catches from IUU fishing comprise shark species and small pelagic species, along with tuna and tuna-like species (Indian and Pacific Ocean), cod (Barents Sea) and cephalopods. Illegal catches on the high seas totalise a value at first sale of about 1 billion euros and almost 45% of this value stems from catches of tunas and tuna-like species (bigeye, yellowfin, albacore, and swordfish) and 20% from catches of demersal species (cod and redfish) from the North Atlantic.

The Exclusive Economic Zones (EEZs) of Sub-Sahara African countries are also subject to high level of IUU fishing. The main species targeted there, in large majority by foreign-flagged fishing vessels, are crustaceans (40 000 tons), tuna and tuna-like species, in particular on the coast of Atlantic and Indian Ocean (220 000 tons), and other fish species and shellfish (170 000 tons). In some countries (Somalia, Liberia, Guinea Conakry), the value of IUU fishing can represent more than 50% of the value of the total catches. It is assessed that the overall value of IUU fishing in those areas amounts to approximately 800 million €.

Cod and other demersal species form the principal species subject to IUU fishing in the EEZs of the North Atlantic and Baltic Sea (including in Community waters). They are estimated to reach approximately 45 000 tons per year, with an estimated value of 50 millions euros. Within Community waters, other stocks like Northern stock of European hake are considered to be subject to important illegal fishing (misreporting and non respect of minimum landing size).

Other stocks are affected by IUU fishing in other EEZs of coastal countries around the world. Assessments are difficult to perform as to their magnitude, and those activities have a less direct impact on the Community as fishing or trade entity.

Due to its appeal, the EC market attracts a substantial share of many products stemming from IUU fishing. Studies show that species such as tuna and cod are among the most concerned, as are all fish, shellfish and mollusc species with high commercial value fished in coastal zones of developing countries. On the whole, IUU fishing imports are estimated to be the equivalent of 9% of the tonnage imported into the EC (500,000 tons) and 10% of the value of the imports (1.1 billion euros). Seen from another angle, the EC market provides a commercial outlet for 10% of fish caught in violation of conservation and management measures.

1.4. The economics of IUU fishing¹⁴

1.4.1. *Economic incentives to engage in IUU fishing*

Incentives to engage in IUU fishing activities are economic by nature. They can be of two main, complementary, types: to earn higher revenues and/or to incur lower costs than otherwise would be the case if rules were observed.

1.4.1.1. Higher expected revenues

The premise is that everything else being equal, a vessel may engage in IUU fishing to catch more fish than it could have expected when complying with the rules.

This is one fundamental factor influencing IUU. It is normally the result of an imbalance between the vessel's fishing technical capabilities and fishing possibilities. In cases where some countries are committed to developing their own fishing fleets, the imbalance between fishing capacity and fishing possibilities decided within RFMOs may act as a powerful driver for these nations to tolerate IUU activities under their flags.

Two other factors further increase the likelihood that vessels, in particular those flying flags of convenience, will fish more than regular ones: the incompleteness of the international legal framework and the failure of some States to implement international obligations.

A related powerful driver of IUU fishing is the prospect of earning higher revenues than when complying with the rules. This driver is the more powerful the closer are the prices between regular and illegal catches of a given species and the higher the market price of a given species is.

1.4.1.2. Lower costs

As long as the overall costs of IUU fishing remain lower than those of regular fishing activities, there would be a net positive incentive to engage in IUU fishing.

Regarding operating/fixed fishing costs, on the one hand, IUU fishing is associated with poor labour, safety and hygienic conditions on board, with poor repair and maintenance and with deficient insurance coverage. On the other hand, IUU fishing is associated with additional steaming and, hence, fuel consumption. On balance, though, operating fishing costs are in general lower for IUU vessels than from regular vessels. The same applies to fixed (capital) costs of IUU fishing. Many IUU vessels are very old, more often than not transferred from fleets characterised by overcapacity.

Regarding IUU-specific costs, first IUU vessels need to invest in avoidance costs. These costs can take the form of costs associated with the early detection of MCS devices or costs resulting from activities intended to deceive control (manipulating VMS data, changing names, flags or the physical appearance of the vessel). Generally speaking, these costs will be lower for fishing on the high seas than for fishing in EEZs.

¹⁴ This section is largely based on the OECD publication *Why Fish Piracy Persists; the economic of illegal, unreported, unreported and unregulated fishing* and on the final report of the Task-force on IUU fishing on the High Seas, *stopping Illegal Fishing on the High Seas*.

In addition, in order to convert IUU catches into revenues, it is necessary to circumvent reporting, labelling, fiscal or any other regulatory measures. In practice, they can do so by various means (misnaming catches, repackaging and re-labelling), but any of them will involve some extra costs.

Furthermore, IUU fishing can result in some moral/reputation costs. They can take the form of being outlawed from the fishing community or boycotted. These costs could become important as consumers are becoming more aware of conservation issues.

Finally, IUU-fishing vessels continuously face the risk of being caught and sanctioned, which depends on national MCS capabilities and on expected the level of sanctions.

In the EEZ of coastal countries, the probability of being caught depends on the enforcement capacity of the coastal state, the quality of MCS, the size of the fishing ground and whether or not fishing grounds are close to the high seas. Avoidance and circumvent costs are therefore expected to be higher than when engaging in IUU fishing on the high seas. However, IUU vessels will not pay access rights to the coastal state.

On balance, these factors should lead to expected revenues that should be lower than these resulting from engaging in IUU fishing on the high seas. However, the enforcement capabilities of coastal states are a crucial factor in that respect. It is not surprising that IUU fishing concentrates on the EEZ of some countries (in particular in Sub-Saharan Africa) which as a result of their political and/or economic situation or other factors are unable to exercise any meaningful control.

The continuation of IUU fishing supports the view that, on balance, IUU costs are lower.

1.4.2. Fighting IUU: the economics perspective

Curbing economic incentives for engaging into IUU fishing would require taking actions to (a) reduce the expected revenues from IUU fishing and (b) increase the expected costs of IUU fishing. Both actions are necessary to ensure success against IUU.

Other types of actions are also important: first these aim at improving the economic, social situation and prospects of countries where IUU fishing is known to be taking place. This could reduce the incentives to engage in IUU fishing, for instance by increasing the opportunity cost of labour and the fraud costs incurred by IUU operators. Second, actions intended to match fishing capabilities and possibilities. It has to be noted that actions within the latter category are costly (e.g. scrapping programmes) and require time to yield positive effects. Others, such as reducing or eliminating subsidies for vessel construction or modernisation could imply a significant political cost.

1.4.2.1. Reducing IUU revenues

The possible avenues to reduce the revenues of IUU fishing are limiting IUU catches, limiting IUU trade or increasing the value of legal catches.

As regards reducing catches, it is important to reduce the gaps and shortcomings of the current international legal framework, notably via the adhesion by all Flag States to international conventions on conservation and management of fisheries resources, an extension of the coverage of high seas areas by new RFMOs as well as a higher participation by interested States to existing RFMOs.

Further actions could be proposed, in particular those intended to increase MCS capabilities and cooperation between States to address the cross-border dimension of IUU fishing. This is of particular importance in coastal developing countries.

Trade measures intend to prevent IUU catches from entering regular markets. They could take different forms (certification schemes, import restrictions and/or embargoes of fish products from countries the flag of which is used by vessels involved in IUU fishing or where operators dealing with IUU fishing products are located). Regarding ways of increasing the value of regular catches, the central question is whether consumers are willing to pay a higher price for regular fish. Some evidence from the CCAMLR shows that this could be the case. Measures intended to educate and inform customers, such as labelling or certification schemes, are keys for success, although their proliferation could be counterproductive if they confuse customers.

1.4.2.2. Increasing IUU costs

A very important field of action is that of the expected sanctions, which depends on the probability of detection and on the level of sanctions. MCS capabilities have to be enhanced. Enforcement failures (either by insufficient material means, by dispersion of competences or both) favour IUU activities. Enhanced MCS capabilities will add to deterrence. Furthermore, enhanced MCS capabilities are also likely to increase avoidance costs.

Measures intended to (i) widen the risk incurred, in particular the extra-territorial application of domestic sanctions to fishing firms or individuals (in particular skippers or fishing masters working on IUU vessels), and (ii) making the trade of IUU fish illegal, so that processors and distributors are exposed to sanctions, are also important.

Other possible ways of increasing the operating costs of IUU vessels, are:

- Restrictions of the provision of goods and services to IUU vessels or flags;
- Port control measures intended to prohibit transshipments and/or landings;
- The ratification and implementation by flag States of international conventions regarding the working conditions of fishers (notably ILO conventions).

1.5. Drivers of IUU fishing

The most important drivers supporting the continuation of IUU fishing are briefly described below.

1.5.1. *IUU fishing remains a profitable activity*

Incentives to practice IUU fishing persist as long as it remains a profitable activity for the operators concerned.

- As already discussed in the previous section, operators practising IUU activities are able to maintain **low operating costs** and enjoy **substantial benefits**. The operating costs of the firms involved in illegal fishing are generally lower than those of average fishing firms operating legally, although the circumvention of control measures infers costs which should not be neglected. Costs resulting from social and tax charges can be reduced to a minimum or be inexistent for fleets carrying out IUU activities under cover of offshore companies or flags of convenience. Non respect of fisheries rules and trade of catches outside official

channels also result in lower expenses. Finally, IUU operators are rarely penalized, and the sanctions they incur are usually not deterrent and can be perceived as any other operational costs. While operating costs are low, benefits expected from IUU activities are generally high, notably as illegal operators tend to target valuable species which command higher market prices (for example toothfish, blue fin tuna or cod).

- In some fisheries, the **overcapacity of fishing fleets** compared to the fishing possibilities available also generates illicit fishing activities, as some vessels tend to overpass the catch limits to which they are subject in order to maintain a level of catch ensuring their profitability.

In a context of steady increase in the consumption of fisheries products worldwide, the incentives for supplying illegal fisheries products to the final markets will remain high as long as operators are able to gain benefits out of their activities.

1.5.2. No substantial hurdles for the IUU operators

Profitability explains why the IUU fishing phenomenon persists. Another key element in the explanation of IUU fishing is how it persists. The continuation of IUU practices relies to a large extent on the easiness with which illegal operators are able to pursue their activities along the whole supply chain and escape any kinds of obligation or constraint which would hamper them to do so.

IUU operators firstly take advantage of the benefits they can gain from national systems of flag registration.

A large number of fishing vessels, in particular those operating outside Community waters, are registered in States which run open registers and are unwilling or unable to exercise a proper control over their fishing fleet as to the respect of conservation and management measures. Registration in those States hosting "flags of convenience" or "flags of non compliance" proves to be a very simple and inexpensive operation, which can be completed within some hours. Under the law of the sea, the duty to exert control over a vessel is primarily incumbent upon the Flag State. Whenever the Flag State does not discharge this duty, and in the absence of an internationally-agreed understanding of what the "genuine link" between a Flag State and fishing vessels flying its flag should consist of, there are only limited means to remedy illegal harvesting activities committed by such vessels. As a result, most of the vessels identified as committing IUU activities in different parts of the world are registered in States known for the absence of adequate control over their fishing fleet. Registration is often made under cover of offshore companies, often located in the Flag State. The beneficial owners of the operation have no or very limited contact with this State which renders their identification is difficult. Estimations have been provided according to which the number of fishing vessels over 24 meters flying flags of convenience amounts to approximately 1300 vessels, registered in a small number of countries (among them Panama, Sierra Leone, Cambodia, Vanuatu, Marshall Island, Mauritius, Bolivia, Equatorial Guinea, Honduras, Georgia, Bolivia, Belize, Togo...).

These problems are exacerbated by the insufficient cooperation at international level between States and international bodies in charge of control of fishing activities.

IUU fishing is by essence an international activity. IUU operators tend to exert their catching activities in fishing grounds where control activities are difficult to perform (notably remote high seas areas) or where control capacities of the competent public authorities are reduced

(notably in the Exclusive Economic Zones of developing countries). To dissimulate their illegal origin, catches can then be transported along complex routes before reaching their final market, including transshipments at sea, landings in "ports of convenience" and processing in a country which is different from the Flag and the market States. Those activities can be qualified in some instances as cross-border organised crime, where the working methods and patterns are similar to other illegal activities, like drug or arm smuggling. In addition, the small probability of being penalized and the actual sanctions they sometimes incur can be seen as still insufficient to constitute an actual deterrent to engage in IUU fishing.

Cooperation at all levels (international, regional, Community and national) is of paramount importance in order to properly track and investigate those activities. It should encompass control at sea, monitoring of trade flows as well as port State measures. Despite some progress, the coexistence of scattered services in charge of various aspects of maritime surveillance and border control and the absence of sufficient exchange of information between control authorities have not allowed to put in place efficient mechanisms able to deter IUU operators from continuing their activities.

Illegal operators within Community waters also use the weakness of the control, inspection and enforcement system of Member States to develop their activities. The volume of fisheries products which are harvested in contravention of Community rules and then sold outside official channels on the Community market (so-called "black fish") can reach a very high proportion in some fisheries (for example cod in the Baltic Sea).

2. MAIN CHALLENGES FACED BY THE COMMUNITY IN ITS POLICY AGAINST IUU FISHING

The Community has one of the largest fishing fleets in the world, with approximately 90 000 fishing vessels with a global capacity of 6,7 million kW. Its landings amounted to approximately 5,7 million tons of fish worth 6,8 billion €¹⁵ in 2004, which makes of the Community the third catching power in the world.

It is also the biggest market and the first importer for fisheries products. The Community market for fisheries products depends for 60% on imports. In particular, the processing industry within the Community relies heavily on imported products. As a result, the value of fisheries products imported into the Community rose to nearly 14 billion € in 2005¹⁶, representing 40% of the total of importations of fisheries products worldwide. Due to the poor state of many fish stocks in Community waters and the rising demand for fisheries products, this dependency on imported products is deemed to increase in the coming years.

In addition, Community operators are believed to feature among those registering a large number of fishing vessels in States hosting flags of convenience.

Given its status of major fishing, Flag and Market power, and in line with its international commitments and its overall objective to improve management and avoid overexploitation of natural resources (as set out in the EU Sustainable development Strategy agreed at the European

¹⁵ Figures for 2004, from the "Annual Economic report 2005 on the Economic Performance of selected European fishing fleets" (March 2006).

¹⁶ Sources Eurostat.

Council of June 2006), the Community has a specific responsibility in leading international efforts on the fight against IUU fishing.

2.1. What has been achieved by the Community so far?

The fight against IUU fishing has emerged relatively recently as one of the main priorities of the Community in its international fisheries policy.

Building on by its 2002 action plan¹⁷ derived from the international plan of Action adopted by the FAO in 2001, the first objective of the Community policy against IUU fishing has been to establish international and regional norms designed to curtail those practices.

It is also fair to say that the fight against IUU fishing has been seen over the past years as an international problem rather than as an internal issue for the Community.

The main measures and initiatives adopted by the European Community against IUU fishing are briefly presented below.

At international level, the European Community has been fostering progress against IUU fishing in bodies in charge of fisheries and law of the sea (FAO, UN).

The European Community notably supports international discussions to define the genuine link between Flag States and their fishing fleets.

The EC was also actively involved in the work led by FAO to establish a model port State scheme endorsed in 2005, and has supported the initiative agreed by the Fisheries Committee ("COFI") of the FAO in 2007 to develop a new legally binding instrument based on this model port State scheme.

Fighting IUU fishing occurring on the high seas requires the development of a strategy at regional level. This has triggered important changes in the mandate of Regional Fisheries Management Organisations: while their initial purpose was mainly to determine and allocate in a fair and sustainable manner fishing possibilities in a given high sea area among their Parties, those RFMOs have been engaged for some years in the elaboration of a policy for control and inspection, which constitutes nowadays a growing part of their activities. In addition, the Community has actively contributed in the recent years to the setting up of new RFMOs in high seas areas which were not subject to any multilateral regulation (cf. SIOFA, SEAFO, South Pacific...). Here again, the willingness to prevent IUU fishing has been instrumental in the policy carried out by the Community.

Most measures in place to combat IUU fishing within RFMOs have been introduced at the initiative of the Community, or with its active support. Most RFMOs have now developed sets of rules against IUU fishing. They include inter alia:

- the establishment of control and inspection schemes,
- the obligation for vessels to be equipped with VMS,

¹⁷ Communication from the Commission "Community action plan for the eradication of illegal, unreported and unregulated fishing" - COM(2002) 180, 28.5.2002 -, and Council Conclusions of 7.6.2002.

- the registration of catches,
- the regulation of fishing gear,
- specific measures targeting non-Parties vessels present in the RFMO areas,
- the imposition of accompanying documents for certain species to certify compliance with conservation and management measures, without which no commercialization is possible,
- lists of vessels authorised to fish;
- lists of vessels identified as having engaged in IUU activities ("IUU vessels"), and which are subject to a large array of penalties (notably prohibition to land and be provided with services in the ports of the Parties to the Organisation),
- the adoption of port state control measures,
- trade measures towards States non complying with relevant measures,
- regulation of transshipments at sea....

These rules have been progressively been put in place over the past years or are in the process of establishment.

In relation to coastal developing countries, Fisheries Partnership Agreements provide an adequate framework to undertake actions to control unlawful fishing. An important part of the assistance for developing countries provided under those agreements is devoted to combating IUU fishing and strengthening control and surveillance methods. Joint initiatives with the countries concerned are under way, particularly in West Africa, East Africa, Southern Africa and the Pacific, to improve infrastructure, means of control and the legislative framework. These initiatives may also move forward on a regional basis, as reflected in the recent launching of a regional plan of action for the Indian Ocean.

Through the European Development Fund (EDF), the European Community provides assistance for a range of fisheries initiatives both at national and regional levels, notably with a view to combating IUU fishing. The EC is currently financing about 15 fisheries initiatives in ACP countries, mostly under the 8th and 9th EDF (programming periods 1997-2002 and 2002-2007 respectively), with a total financial envelope of roughly 170 million €. Monitoring, Control and Surveillance features as one of the key theme under this program.

At EU level, an important set of rules has been established since 1993 already, instituting a system of control, inspection and enforcement of fisheries rules¹⁸. Its scope extends to Community waters as well as to Community operators and it aims at ensuring compliance with the rules of the Common Fishery Policy. Implementing those provisions fall within the competence of Member States. The duties of Member States in respect of fishing vessels flying their flags, as well as in respect of other fishing vessels acting within Community waters, are clearly spelt out within this regulatory framework.

¹⁸ Cf. Council Regulation (EEC) No 2847/93 of 12 October 1993 establishing a control system applicable to the common fisheries policy.

Insofar as this system is designed to deter and sanction illegal fishing activities, it should be seen as participating to the efforts of the Community to curtail IUU fishing, despite the fact that this terminology has often been used in the past to qualify "external" fishing practices. Over the past years, the policy of the Community in this field has notably consisted in pressing Member States to fulfil their obligations for implementing international and European Community law provisions¹⁹. The European Community legislation has also been reinforced to establish the responsibility of the beneficiaries of infringements (responsibility of nationals, regardless of the flag under which the vessels concerned operate).

2.2. Examples of specific mechanisms implemented by third States against IUU fishing

In addition to their contribution to international solutions against IUU fishing, some of the most important fisheries partners of the Community have developed their own tools to prevent those activities. This section provides for a brief description of some of those tools, as they might constitute useful precedents for the Community.

In the **United States**, the domestic legislation entitles the authorities to take severe sanctions against operators importing into the US territory fisheries products harvested in violation to the rules of a foreign country. According to the Lacey Act²⁰, *"it is unlawful for any person (...) to import, export, transport, sell, receive, acquire, or purchase (...) any fish or wildlife taken, possessed, transported, or sold in violation of any law or regulation of any State or in violation of any foreign law"*. On this basis, operators importing fisheries products caught in violation of rules of third countries or RFMOs have been sentenced to very heavy fines and imprisonment terms.

The new US legislative framework on the conservation and management of fisheries²¹ requires that the US authorities identify those fishing nations whose vessels are engaged in IUU fishing and put in place adequate procedures to certify whether those nations have taken adequate corrective actions to address the problem. On the basis of this certification exercise, the US authorities are entitled to adopt import prohibitions and other measures towards those nations which are not positively certified.

In **Canada**, specific rules are in place with regard to the access of foreign fishing vessels to Canadian waters and ports²². Access is authorized only for those vessels which have been awarded licences to this end by the Canadian authorities. The licences are granted to foreign fishing vessels (1) flying the Flag of States which are considered as fulfilling their general obligations as Flag State under international law and (2) which, among other criteria, carry out their activities in accordance with the relevant norms on conservation and management of fisheries resources. If those conditions are not met, no licence is granted, and the vessels considered shall not be entitled to access Canadian waters and ports.

In **Norway**, on the basis of a domestic legislation, the authorities operate their own "black list" and "IUU list" of fishing vessels. Fishing vessels are listed when it has been demonstrated that they have been carrying out IUU fishing or have been alleged to do so. Depending on the kind of listing, the vessels concerned are subject to a set of measures designed to restrict their action

¹⁹ Cf. for example the judgment of the European Court of Justice of 12 July 2005 in Case C-304/02: Commission of the European Communities v French Republic.

²⁰ The Lacey Act Amendments of 1981. 16 United States Code § 3371.

²¹ Magnuson-Stevens fishery conservation and management reauthorization act (p. l. 109-479) amending the High seas Driftnet Fishing Moratorium Protection Act (new Section 609), 2007.

²² Cf. the Coastal Fisheries Protection Act and its implementing Regulations.

(prohibition to sail in Norwegian waters, to access Norwegian ports, to be registered under Norwegian flag...) or increase scrutiny over their activities (systematic inspection in ports).

2.3. Current challenges that the Community needs to face to curtail IUU fishing

During the last decade, the main focus of the Community action against IUU fishing has been the setting up and consolidation of norms and bodies mainly dedicated to the monitoring, control and surveillance of activities occurring at sea. At this stage, such action was necessary in order to establish the first mechanisms designed to address IUU fishing at international level.

A screening of the current situation has shown that it is now necessary to develop a new approach to the IUU problem.

This assessment is notably based on the following considerations:

- The international commitments of the Community against IUU fishing require the adoption of additional measures in different fields (notably to implement the instruments agreed within the FAO and the UN);
- Various events have demonstrated the deficiencies of the current system in some areas, notably the difficulty to exert an adequate control over the legality of fisheries products imported into the Community;
- The outcome of the consultation launched by the Commission in January 2007 shows a general support for the idea that the Community should step up its action against IUU fishing. Most of the contributions also encourage the Commission to initiate new proposals in all the fields of action identified in the "consultation paper";
- Numerous measures against IUU fishing have been adopted within RFMOs; such measures vary from one organisation to the other, notably with respect to their scope and their degree of sophistication. As a result, different measures are incorporated into the Community legislation, whose application depends on the areas and species covered. This is source of confusion for Community operators and control authorities, and reflects a lack of consistency and efficiency. To remedy this situation, a generalization throughout the Community of the most advanced measures adopted within RFMOs could be envisaged;
- External studies commissioned by the Commission have also confirmed that serious weaknesses undermine some aspects of the current approach of the Community against IUU fishing.

On the substance, there is a widespread recognition that a new approach should aim to complete the existing framework, improve its efficiency and place the focus on the need for better enforcement and compliance with the measures agreed at international and Community levels to deter, prevent and eliminate IUU fishing.

More precisely, this assessment relies on the following findings:

- **the vulnerability of the Community market to the importation of fisheries products which have been illegally caught** has been illustrated at several occasions. The current Community legislation lays down the requirements that foreign-flagged vessels must follow in order to be entitled to land fishing products in Community ports (prior notification, data on the origins of the catches...). Its scope is however limited to direct landings of fisheries

products in fishing ports, which represent only about 2% of the total amounts of fishing products imported into the Community²³. Various examples have also shown that this legislation contains loopholes, including the cases of foreign-flagged fishing vessels landing their products into Community ports without being subject to a proper control as to their legality. Suspicions have arisen that those products may stem from illegal fishing, but the current legal framework does not allow performing adequate checks in that regard. A recent report by the inspection services from the Commission has concluded that the current framework is not even implemented in a satisfactory manner by national authorities. It should be underlined that the legislation applying to landings of catches by Community fishing vessels is much more complete than the legislation covering landings and imports into the Community of fisheries products caught by foreign-flagged vessels. Under the relevant legislation applying to Community fishing vessels²⁴, information on the quantity of catches, the location of the fishing grounds, the gear used and the period considered are collected by the master and transmitted to the control authorities, through various documents (log book during operation at sea, landing declaration handed over to the Port authorities, and sales note transmitted to the buyer of the catches). All Community fishing vessels over 15 meters also have an obligation to have a VMS system on board, which provides information on their location. This system allows national authorities to check if catches from Community fishing vessels have been harvested in conformity with the rules in place. Under the current regime, this can not be said for landing and imports of fisheries products caught by foreign-flagged vessels. Taking account of all modes of transport, it is being assessed that approximately 500000 tons worth 1,1 billion € fisheries products caught illegally by foreign-flagged fishing vessels end up on the Community market every year. This easiness to use the Community market as outlet for fisheries products caught illegally represents a clear incentive for the operators concerned to continue their practices. This issue has been recognised widely in the consultation process. The Community fishing industry complains about the massive arrival on the Community market of imported products stemming from IUU fishing which drives prices down. The Community processing and retail sectors depend to a large extent for their supply on imported products; they are not satisfied with the current situation, under which they suffer from a lack of clear rules which would guarantee that imported products have been harvested legally, and they are sometimes blamed for allegedly laundering illegal products. Problems have also arisen due to the presence in Community ports of foreign vessels listed as IUU by RFMOs, as well as to the fact that the status for those vessels depends on the regime put in place in the various RFMOs, and is not regulated in a consistent way all over the EU territory. As a Market and Port public entity, the Community needs to adopt the necessary measures to avoid that IUU fishing is encouraged via the arrival of illegal products into its territory.

- **Despite improvements in the international legislation, the situation is still worrying in high seas areas and in waters of developing countries** where IUU fishing remains a very serious problem. As explained above in section 2, one of the main reasons for this continuation lies in the fact that a large number of fishing vessels carrying out IUU fishing are registered in States which do not exert an adequate control over their fishing fleet. Operators opt for those registers in order to disregard rules for the conservation and

²³ On an annual basis, direct landings of fisheries products from countries flying the flag of third countries into Community ports amount to 75 000 tons, while the overall volume of importations of fisheries products is 4,5 million tons.

²⁴ Council Regulation (EEC) No 2847/93 of 12 October 1993 establishing a control system applicable to the common fisheries policy.

management of fisheries resources without being subject to prosecution or sanction by their Flag State. They are qualified as "Flags of non compliance". A limited number of measures have been enacted at regional level, within RFMOs, to counteract this problem. Black lists of vessels have been adopted in most RFMOs. The possibility to implement specific trade measures against States identified as non-cooperative by the Parties is also foreseen in some of those bodies. Such measures represent valuable steps in the right direction, but they have been only seldom used, notably because of the decision-making process of RFMOs, which rely on consensus and annual meeting. In addition, in waters under the jurisdiction of developing States, operators responsible for IUU fishing benefit from the lack of appropriate control capacities from the competent national authorities. Devising solutions which would be efficient enough to curb the activities of those vessels and address the complacency of those States towards IUU fishing is a major challenge for the Community policy against IUU fishing.

- The problems set out above result from the activities of foreign-flagged fleets committed outside community waters, and IUU fishing is often assimilated to those practices. The definition of IUU fishing agreed by the FAO encompasses however also illegal activities occurring in the EEZ of coastal States. This requires that the state of the implementation of the rules of the CFP within the Community is also taken into account as part of the assessment of the impact of IUU fishing on the Community. The current Community framework provides for a comprehensive system of control, inspection and enforcement of fisheries rules applying within Community waters and to Community operators. **The Community is however deeply affected by illegal fishing taking place within Community waters and/or carried out by Community operators.** This has been acknowledged again recently by the Commission which has stated that "*compliance with key rules of the CFP remains poor in many fisheries*"²⁵. Noticeable examples include the cod fishery in the Baltic Sea, with important levels of catches going underreported, or the fishery for the Northern stock of European hake, where landing of undersized fish is still a considerable problem in many Member States. Reaching a higher degree of compliance within Community waters and by Community operators shall constitute a major task for the Community in its efforts to step up its policy against IUU fishing. This is a necessity to avoid that the rules and principles of the CFP designed to conserve and manage fish stocks are put in jeopardy, as well as for the credibility of the international action of the Community against IUU fishing.

From the elements described above, it results that the main challenges which the Community has to face in its policy against IUU fishing are the following:

- How to prevent the importation of IUU products from 3rd countries into the Community market? This should be considered as the main challenge for the Community, given the shortcomings of the current Community system against IUU fishing in that respect.
- How to enact more efficient measures for identification and sanction of vessels and States engaged in or supporting IUU activities in the high seas or in waters of developing countries?
- How to improve the level of compliance with the rules of the Common Fishery Policy within

²⁵

Report from the Commission to the Council and the European Parliament on the monitoring of the Member States' implementation of the Common Fisheries Policy 2003-2005 - COM(2007) 167.

EC waters and/or by EC operators?

Those three challenges can be considered as constituting the main problems caused by IUU fishing to the Community, and for which an adequate strategy needs to be devised.

SECTION 3: OBJECTIVES

General Objective

The general objective of the Community is to review and enhance its contribution to the fight against IUU fishing in order to increase the efficiency of action against this international plague and its environmental, economic and social consequences.

This objective should result in improved management of fisheries resources, and should be seen within the general aim of the Common Fisheries Policy to "*ensure exploitation of living aquatic resources that provides sustainable economic, environmental and social conditions*"²⁶ and, more generally, as contributing to the Sustainable Development Strategy agreed by the European Council in June 2006 via its focus on the protection of natural resources. It is also in line with the objectives set out at the World Summit on Sustainable Development in 2002 regarding fisheries management²⁷.

Striving for better ocean governance is also one of the main principles guiding the current reflections on a future Maritime Policy for the Community.

Specific objectives

In line with section 2, pursuing this general objective implies that the following specific goals are attained:

- Reduce the vulnerability of the Community market to imports of fisheries products stemming from IUU fishing so that only products legally harvested are imported into the Community;
- Improve mechanisms designed to identify and sanction vessels and States engaged in or supporting IUU fishing in the high seas and/or in the waters of developing countries;
- Increase compliance with the rules of the Common Fisheries Policy with a view to adequately sanctioning illegal fishing carried by Community operators within or beyond Community waters.

It is critical that the strategy by the Community is comprehensive and cover all the facets of the IUU problem and all activities along the supply chain (from the net to the plate). Against this background, the Community policy should aim to fulfil all the specific objectives identified

²⁶ Article 2 of Regulation (EC) No 2371/2002 on the conservation and sustainable exploitation of fisheries resources under the Common Fisheries Policy (OJ L 358, 31.12.2002, p. 59).

²⁷ Report of the World Summit on Sustainable Development, Johannesburg, South Africa, 26 August - 4 September 2002 (United Nations publication), cf. in particular paragraph 31" To achieve sustainable fisheries, the following actions are required at all levels: (...) Urgently develop and implement national and, where appropriate, regional plans of action, to put into effect the international plans of action of the Food and Agriculture Organization of the United Nations, in particular the International Plan of Action for the Management of Fishing Capacity by 2005 and the International Plan of Action to Prevent, Deter and Eliminate Illegal, Unreported and Unregulated Fishing by 2004. Establish effective monitoring, reporting and enforcement, and control of fishing vessels, including by flag States, to further the international plan of action to prevent, deter and eliminate illegal, unreported and unregulated fishing".

below according to a coherent approach, as leaving aside one of them would result in major gaps remaining in place and jeopardizing the whole approach.

For all those three specific objectives, the Community should be guided by its overarching approach consisting in a full implementation of its existing international commitments against IUU fishing and a consolidation of its action at international, regional and Community levels on this matter.

SECTION 4: POLICY OPTIONS

The policy options which should underpin the future Community policy against IUU fishing should be assessed against their relevance in respect of achieving the objectives identified in section 3.

The following different policy options will be considered:

- *Continue current policy and focus on implementation and enforcement of existing framework only, without tabling new regulatory proposals;*
- *Focus on fishing activities outside the EC only, through action at international level and within Regional Fisheries Management Organisations;*
- *Develop a policy based on a case by case approach, which would be adapted to the specific features of the various fish species and areas subject to important levels of IUU fishing;*
- *Undertake a new and comprehensive initiative, covering both Community and non Community waters, relying on clear political principles and regulatory measures, which would complete the current framework and ensure better compliance with applicable rules, as well as allow the EC to adopt unilateral ambitious measures when multilateral measures fall short of EC expectations.*

OPTION 1: CONTINUE CURRENT POLICY AND FOCUS ON IMPLEMENTATION AND ENFORCEMENT OF EXISTING FRAMEWORK

The starting point for this option lies in the observation that the continuation of illegal fishing by Community operators depends to a large extent to the deficient application of the current Community system for control, inspection and enforcement of the rules of the CFP.

Within the Community regime, the implementation of those rules falls within the competence of Member States. They have to establish appropriate mechanisms and adopt action guaranteeing that operators from the fishing sector abide by the rules agreed at Community level. In numerous occasions, the Commission has raised serious concerns as to the lack of sufficient measures by Member States for this purpose and the low priority given to improving the situation²⁸.

²⁸ Cf. report by the Commission on the implementation of the CFP, footnote n° 8, and the annual "compliance scoreboard" published under the following link:
http://ec.europa.eu/fisheries/cfp/control_enforcement/scoreboard_en.htm.

While situations differ from one Member State to another, a global assessment denotes the persistence of major shortcomings. The resulting need for action has been highlighted by the European Parliament in its Resolution adopted on 15 February 2007, which states that the EP *"reiterates its conviction that a crucial and obvious first step for the European Union to take is, first, to fully implement the existing provisions of the CFP and other relevant Community legislation in an effective, fair and rigorous manner, in order to reduce unreported and illegal fishing by Community vessels and in Community waters"*²⁹.

Instead of launching new regulatory initiatives, which might just face the same implementation deficit as previous regulations and not be properly applied, the Community should give priority to an improvement of the implementation of the current framework.

The Commission could make a better and more frequent use of its own powers under its responsibility to ensure that Member States control, inspect and enforce adequately the rules in place.

Better regulation and good governance in the CFP decision-making process should also help improving the culture of compliance among fishing operators with regard to the implementation of measures affecting their activities.

Finally, this option could also rely on the best practices developed by the sector itself to contribute to the combat against IUU fishing, notably by Community operators involved in the importation of fisheries products investing in the establishment of their own certification schemes designed to avoid purchasing and selling fisheries products stemming from IUU fishing.

Technical aspects could be solved via a minimalist regulatory initiative. This would allow updating elements pertaining to control, inspection and enforcement in Community waters which for their majority date back from 1993.

Under this option, the Community should in the first place enhance the implementation of the current framework designed to address illegal fishing and use all existing means to this end.

OPTION 2: FOCUS ON FISHING ACTIVITIES OUTSIDE THE EC ONLY

IUU fishing affects all oceans and many stocks.

Important fish stocks (notably tuna species) subject to high level of IUU fishing are composed of migratory species which spend a large part of their life on the high seas.

The accession to high sea fishing grounds by new fleets and the development of new technology for fishing practices have contributed to increase fishing effort in all parts of the oceans. International fish trade has also considerably increased over the past decades. It is not uncommon for catches from a fishing vessel flying the flag of a State A to be transhipped to another vessel with the flag of a State B, landed and processed in country C, re-embarked on a container ship flying the flag of a State D, before eventually reaching its final destination on the market of a State E.

²⁹ European Parliament resolution on the implementation of the EU action plan against illegal, unreported and unregulated fishing, adopted on 15 February 2007 (2006/2225(INI)), paragraph 8.

Operators carrying out IUU fishing are taking advantage of this increased globalisation of fishing activities.

There is general consensus on the international dimension of IUU fishing, and on the fact that an effective response to the problem must be given at international level.

On its own, the Community is unable to address all the features of IUU fishing, notably when it comes to fishing activities occurring outside Member State's jurisdiction (non Community fishing vessels on the high seas or in waters of developing countries). The only way to regulate those areas and deter IUU practices there is via multilateral efforts.

Multilateral instruments dedicated to ensure sustainable management of fisheries resources are in place, both at global (FAO in particular) and regional (various RFMOs) levels. They have developed over the past decade policies and instruments designed to combat IUU fishing. Together with some of its international partners, the Community was a pioneer in prompting those bodies to make of the fight against IUU fishing one of their main fields of activity.

Discussions at global level within FAO focus currently on the need to improve and generalize the instruments and practices of Port State to tackle IUU fishing. To this end, Parties to this body have agreed to work on the text of a future international binding convention covering Port State control.

Other negotiations have been engaged as to the content of what should the "genuine link" between a vessel and its Flag State consist of. This is instrumental with a view to deterring the practices of some States to register fishing vessels over which they do not exert any control, and which are carrying out IUU fishing in total impunity.

Multilateral cooperation and exchange of information are also of particular importance to enhance Monitoring, Control and Surveillance (MCS) capabilities and efficiency of national administrations in charge of the fight against IUU fishing. To this end, projects are under development within the international MCS Network.

The Community is an important actor in those international negotiations, and should intensify its efforts to reach multilateral solutions to the problems caused by IUU fishing.

The same can be said at regional level within RFMOs. Those organisations are the best able to regulate fishing activities in high seas areas, which escape any national jurisdiction. Bringing together coastal States and long distant fishing nations with an interest in the area, their decisions constitute the single binding framework applying to the area considered. While their first purpose was mainly to allocate fishing possibilities between its members, RFMOs now devote an increasing amount of efforts to the establishment of an array of measures designed to combat IUU fishing. As a member of the vast majority of RFMOs, the Community should continue to push for the implementation of ambitious schemes against IUU fishing in those bodies.

Under this option, the priority should be for the Community to continue and strengthen its action to promote multilateral effective answers to the damages generated by IUU fishing.

OPTION 3: CASE BY CASE APPROACH, SPECIFIC TO STOCKS AND AREAS SUBJECT TO IUU FISHING

IUU fishing is a world-wide problem. Yet it does not have the same intensity everywhere. It is clear that some fish stocks are subject to illegal harvesting at a larger scale and intensity than others. Current indications point out that, for example, blue fin tuna in the Mediterranean, cod in the Barents Sea or in the Baltic Sea, red fish outside the Icelandic EEZ, toothfish in the Antarctic feature as some of the stocks particularly hit by IUU fishing.

Against this background, it would seem appropriate for the Community to promote measures targeting the most important manifestations of IUU fishing. For each fishery, a specific analysis of the characteristics of IUU fishing would be performed, and tailor-made solutions would have then to be devised.

It should not result in uniform application of similar rules which may be excessively burdensome for fishing industry and administrations.

This variety would be reflected in the different manners according to which the Community is affected via the various manifestations of IUU fishing. IUU fishing does not call for the same Community action in all circumstances; this depends notably on whether the Community is directly affected when illegal fishing occurs within Member State's waters or indirectly affected as a market for fisheries products caught illegally beyond those waters. It also depends on which degree the Community is concerned by those practices.

Different approaches should be devised depending on whether the Community has direct jurisdiction over the offenders or if the Community intends to act against IUU fishing occurring outside areas under its jurisdiction. In both situations, focus should be placed on the identification of fisheries subject to particularly high levels of IUU fishing and the implementation of specific measures to remedy their problems. The nature and types of action to be promoted would however have to be different.

As far as **illegal fishing occurring within Community waters or by Community operators** outside those waters is concerned, the Community has direct means to act for a better enforcement of rules in place. Those activities fall under the respective competences of the Community or Member States as Flag States or coastal States. For those stocks identified as being subject to important illegal activities, specific monitoring and control measures could be put in place by the Community (for example more stringent catch reporting procedures than within the normal Community framework, increased inspection rate for vessels involved in the fisheries concerned...).

Member States should monitor in priority the implementation of those rules using all legal instruments at their disposal to this end, and the Commission would also pay particular attention to their correct enforcement by national authorities. Under the current situation, stocks concerned by this approach should include cod in the Baltic Sea or the Northern hake stock. Depending on the evolution of illegal fishing practices, new stocks could become subject to this particular scrutiny.

The Community on its own is not in a position to directly halt **illegal fishing activities occurring outside its jurisdiction**.

The Community acts within RFMOs to achieve that aim. As outlined in paragraph 2, this is necessary but insufficient. The main difficulty would still be the impossibility to adopt and implement stringent measures towards vessels flying flags of non compliance.

As a complement to its policy within RFMOs, the Community, acting as Market State, may also use various instruments to prevent products stemming from IUU fishing from reaching its territory. One of them is the establishment of certification systems which would apply to stocks subject to intense IUU fishing, on the model of the one covering toothfish under the CCAMLR, as well as those existing and under development in RFMOs competent for regulating tuna stocks (notably ICCAT). Under such schemes, all consignments of fisheries products from a given stock should be accompanied by a certificate guaranteeing their legality; without such certificates, trade of such products is prohibited. Building upon those precedents, the Community could decide on the establishment of certification schemes covering imports of fisheries products stemming from certain stocks. The stocks should be selected according to a combination of two criteria: the importance of the volume of importation of products from this stock for the Community, and the suspected high degree of IUU fishing affecting it. This could for instance be applied to cod from the Barents Sea or tuna stocks (insofar as they are not covered by existing schemes developed under the auspices of RFMOs). Such schemes could be extended to new stocks if their situation warrants it.

OPTION 4: UNDERTAKE A NEW AND COMPREHENSIVE INITIATIVE, COVERING BOTH COMMUNITY AND NON COMMUNITY WATERS

This option relies on the fundamental principle that an efficient strategy against IUU fishing should cover all the facets of the problem, along the whole supply chain, at international, regional and Community levels. If one link of the chain is not covered, this loophole is used by illegal operators and the whole system is undermined.

All the objectives identified in section 3 of this report should be addressed via adequate measures, and according to a coherent approach.

The first objective relates to the need to reduce the vulnerability of the Community market to imports of fisheries products stemming from IUU fishing so that only products legally harvested are imported into the Community.

To this end, the Community should use instruments at its disposal as trade entity. They should allow prohibiting or at least discouraging the importation into the Community of fisheries products caught in contravention of applicable norms. The compatibility of such measures with WTO requirements would have to be ensured.

Two alternative approaches could theoretically be followed in that respect:

- (1) the bilateral trade agreements of the Community with its international partners could include a clause allowing preferential market access for imports of fisheries products subject to the compliance of the third country with agreed conservation measures. This approach would however raise substantial difficulties. It could be read as establishing a preferential treatment to the benefits of countries respecting international conservation and management rules, while other countries would not be granted this advantage but still continue to be entitled to export their products into the Community. This would actually not solve the problem of the Community linked to the arrival on its territory of

fisheries products stemming from IUU fishing. Moreover, most of the major partners of the Community for fisheries trade, as well as many developing countries, already enjoy preferential treatments for access to the Community market. The impact of the measure would then be limited to a small number of third States, and not be comprehensive. Finally, the procedure would require a change in existing agreements or an inclusion of a specific clause in forthcoming trade agreements, which would take a long time. It would also imply that illegal fishing activities will contribute to the EC budget through the payment of the customs duties. For those reasons, this approach does not seem suitable to reach the objective of the Community to close its doors to the importation of fisheries products stemming from IUU fishing, and will not be analysed further in the present report;

- (2) another approach would consist in **declaring illegal under Community law the importation of fisheries products stemming from IUU fishing, and, as a complement, making the imports of fisheries products into the Community conditional upon the certification by the Flag State of the vessel which caught the products that they stem from non-IUU fishing**. Fishing vessels are indeed placed under the primary jurisdiction of their Flag State. It is therefore incumbent on Flag States to ensure that their fishing fleet carries out its activities in accordance with the relevant rules on conservations and management of fisheries resources.

Approaches based on the certification of the legality of catches have been developed by some RFMOs. The scope of such measures is however limited to some stocks (for example toothfish in the CCAMLR, or tuna species for tuna RFMOs, where such schemes are under development). Within the NEAFC, new measures have entered into force on 1st May 2007, which oblige fishing vessels wishing to land in the port of another Party to obtain a guarantee by its Flag State that catches on board are legal. The scope of those measures covers a delimited area (North East Atlantic), certain types of products (frozen products) and transport means (fishing vessels and vessels used for processing or transshipment operations).

The Community has been initiating or supporting those measures within RFMOs, and will continue to promote their adoption and generalisation. This will however not be achievable on a short term basis. In addition, this multilateral approach will not be suitable for stocks under the jurisdiction of third States, which are sometimes heavily exploited by foreign vessels practicing IUU fishing (for example in some Sub-Saharan African coastal States).

Against this background, the Community could consider the establishment of its own certification scheme, applying to all imports of fisheries products into its territory. Under this scheme, each consignment of fisheries products imported into the Community would have to be accompanied by such certificates. Those documents, based on the model existing for some stocks in some RFMOs, would gather all information relevant for defining the legality of the fisheries products concerned. The presence and exactitude of the certificate would be checked by the authorities of the Member States at the moment of the entry into the Community of the products concerned. If there are no certificates or if they are not complete or found to be invalid, the entry would be refused.

To be efficient and comprehensive, the certification scheme should encompass all importations of products stemming from marine capture fisheries, including processing products. This notably implies that third countries where fish is processed before being exported into the Community are able to guarantee that the products processed stem from legal fishing, even when the vessel which harvested the catches flies the flag of another country. All means of

transportation should be covered (fishing ports, but also maritime ports and airports notably). To a certain extent, this certification scheme would rely on an approach similar to the system on health requirements which apply to all products imported into the Community³⁰.

In case of doubts on the validity of catch documents, the third countries concerned (flag states countries of processing or transit) would be requested to cooperate in their verifications.

To assist control authorities from Member States in their tasks, an alert system could be set up, designed to inform them about the doubts pertaining to the compliance with conservation measures by products which could be exported to the EC. Similar mechanisms applying to imports currently exist in the sanitary field as well as within the context of preferential tariff arrangements³¹.

To complete those trade measures, specific provisions could apply to transshipments at sea and access to Community ports.

When operated at sea (in particular on the high seas), transshipment operations generally escape any kind of proper control by public authorities as to the legality of the catches and the activities of the vessels concerned. Transshipments at seas therefore constitute a privileged manner for operators involved in IUU fishing to dissimulate their catches and render their tracking difficult. With a view to ensuring a better monitoring of the supply chain and closing such loopholes, the Community should continue to press for the adoption of tighter regulation of transshipments at sea, which could include a total ban of those practices. To show its commitments to adopt stringent measures in that respect, the Community could already, in parallel to international progress on the issue, propose initiative on that matter which would apply to Community fishing vessels wherever they operate.

A generalization of stringent measures prohibiting access by vessels listed as IUU by RFMOs to Community ports, or authorizing access on the condition that their catches are confiscated should also be put in place in an harmonized manner across the Community.

The second objective consists in improving mechanisms designed to identify and sanction vessels and States engaged in or supporting IUU fishing on the high seas and/or in the waters of developing countries.

Increase monitoring and surveillance of those areas and sanction adequately vessels responsible for IUU fishing and States hosting their flags should be the two pillars of Community action to attain this objective.

- **The first step in that direction consists in a consolidation and intensification of the Community policy against IUU fishing at multilateral and bilateral levels.**

At multilateral level, the Community should pursue its action for the development and implementation of control and inspection schemes covering high seas areas subject to the

³⁰ Cf. Council Directive 91/493/EEC of 22 July 1991 laying down the health conditions for the production and placing on the market of fishery products (OJ L 268, 24.9.1991, p. 15).

³¹ Cf. Communication from the Commission to the Council and the European Parliament setting out conditions, in the context of preferential tariff arrangements, for informing economic operators and Member State administrations of cases of reasonable doubt as to the origin of goods (OJ C 348, 5.12.2000, p. 4).

competence of RFMOs. In addition, the recent approach by those bodies consisting in identifying and listing vessels carrying out IUU fishing should also be intensified. The same logic should apply to the identification of States supporting IUU fishing, which has resulted in the application of trade sanctions against some of them in only one RFMO (ICCAT) so far.

The Community should also support international progress towards better social standards on board all fishing vessels. More specifically, it should promote a rapid and large ratification of the new consolidated international labour convention on work in the fishing sector adopted by the International Labour Organisation in June 2007. The Convention establishes minimum standards for working and living conditions on board ships and introduces enforcement and inspection mechanisms. In line with the communication on the contribution of the EU on promoting decent work for all in the world of 24 Mai 2006 and the Council Conclusions of 1 December 2006 on decent work, the Commission intends to explore ways to facilitate the speedy ratification and implementation of this Convention by EU Member states.

A similar approach should be promoted in relation to international instruments on safety for fishermen and fishing vessels. This is in particular the case for the 1993 Torremolinos Protocol of the International Convention for the safety of fishing vessels, which has so far been ratified by an insufficient number of countries to enter into force.

In relation with coastal developing States, the Community should also make use of all instruments at its disposal to contribute to improve management and control of their maritime waters. In that context, at bilateral level, the mutation from purely fisheries access agreements to Fisheries Partnership Agreements (FPAs), initiated in 2004, should be confirmed. An important part of those FPAs is dedicated to the support and financing by the Community of measures precisely designed to ameliorate the management and control of fishing activities accruing in the Economic Exclusive Zones of our Partner countries.

Within its development policy, the Community also attaches a great importance to this aspect. To render this strategy more efficient, the Community has recently engaged a shift towards a regional approach, implying all coastal States concerned to put in place a coherent strategy in areas known for their vulnerability to IUU fishing. A first step has been recently achieved in the South-West Indian Ocean, where a Regional Plan for Surveillance of fishing activities has been agreed in January 2007 gathering the Community and five coastal and island States, supported by Community financing of MCS actions for an amount of 7 Million € over three years. An extension of such regional schemes to new areas should be promoted in the future. The future Economic Partnership Agreements under negotiation between the Community and different ACP regions could also be used as a framework for developing and funding action against IUU fishing.

- **The second step would be based on a generalisation, at Community level, of the most advanced measures adopted within RFMOs against IUU fishing. RFMOs have all developed policy and instruments dedicated to the combat IUU fishing.** Yet, this has been according to the proper agenda and priorities of each of those bodies. Being Party to a large number of those organisations, the Community is bound to implement all their decisions (which cover different areas), but is also able to assess their different degree of efficiency and ambition on the various items covered. As far as possible, the Community should continue to press for a harmonized approach amongst RFMOs in their fight against IUU fishing. Without waiting for such convergence to be achieved, the Community should generalize the implementation of the most advanced action agreed within RFMOs on control, inspection and enforcement as far as Community operators are concerned. This

would provide for simpler rules for them and for national administrations as there would only be a single set of measures to consider. This should also provide for better efficiency in action against IUU fishing.

Measures concerned by such generalisation could notably include provisions adopted within CCAMLR on prosecution and sanction of "nationals" of Parties supporting or engaged in IUU fishing outside the territory of their Flag States, or provisions adopted within ICCAT on the sightings of vessels infringing the rules by vessels from Parties to the organisation.

- **Finally, the Community should consider the adoption of unilateral action to overcome the problems faced by the international community in identifying and sanctioning properly vessels and States engaged in or supporting IUU fishing.** While progress realised within RFMOs to list IUU vessels and adopt measures against their Flag States should be supported, the Community also considers that it is under its responsibility to enact unilateral measures when there are clear and objectives elements demonstrating that those efforts fall short of effectively addressing the problem created by Flag States unwilling or unable to exert an adequate control over their fishing fleet. The behaviour of such States is a major reason for the persistence of IUU fishing, and the decision-making process within RFMOs, relying on consensus by all Parties and annual meeting, sometimes hinder them to enact efficient measures targeting those States or vessels flying their flag. The diplomatic demarches engaged by the Community in respect of States hosting flags of fishing vessels suspected or confirmed to have carried out IUU fishing usually result in limited outcomes.

Under the current situation, the number of vessels listed as IUU by RFMOs is rather limited compared to the overall activity of vessels suspected of carrying out IUU fishing. In 2007, it amounted to 121 vessels within the main RFMOs³² to which the Community is a Party, less than 10% of the estimated overall number of fishing vessels flying a flag of convenience. In addition, those vessels-based lists established by RFMOs by nature do not cover vessels active outside areas covered by those Organisations (for example in the EEZ of third countries off the West African coast). On the model of what is being done by some of our international partners (notably Norway), the Community should put in place mechanisms for the identification and subsequent application of penalty **measures in respect of "IUU vessels"**, which would complement lists drawn up by RFMOs. The rights of the operators should be guaranteed through a contradictory procedure with its Flag State, the criteria for the listing should be clear, objective and transparent, and the de-listing process when the criteria are not met any longer should also be foreseen.

As to **measures directed towards States hosting "flags of non compliance"**, their adoption is only foreseen in very few RFMOs, and they have been under-used so far anyway. Addressing those shortcomings, the Community should build itself a transparent and fair mechanism to identify those States which place themselves outside the international legality and thereby facilitate IUU practices, and to apply appropriate measures to encourage them to ensure compliance by their vessels with management and conservation rules. The procedure for adopting those measures should comply with all the requirements laid down under the GATT agreement, notably prior hearing of the authorities of the third State concerned and full motivation.

³² ICCAT, IATTC, IOTC, CCAMLR, NAFO, NEAFC.

The listing by the Community should be based on a combination of criteria, including:

- the status of a State as Party or not to the international instruments dedicated to the conservation and management of fisheries resources,
- its participation to RFMOs and its willingness to apply the rules agreed by those organisations
- its track record and current practices in relation to manifestations of IUU fishing, and notably its cooperation with the Community in the investigation and follow up given to such activities, as well as whether effective enforcement measures have been adopted against operators responsible for IUU fishing activities,
- the history, nature, circumstances, extent and gravity of IUU fishing activities carried out by vessels flying the Flag of the State considered, by its nationals or by vessels operating in its waters or using its ports, or involving the importation into its market of fisheries products stemming from IUU fishing .

The measures should also be proportionate and not introduce arbitrary or unjustifiable discrimination between countries or disguised restrictions on international trade. Such measures should include trade measures (including import bans) as well as restrictions for Community operators to engage in commercial relations pertaining to fishing activities with operators from the third State concerned. A procedure for the de-listing of the States concerned should also be put in place, once they are able to demonstrate that they are fulfilling their international obligations with respect to IUU fishing.

The relevance of using trade-related measures towards States failing to comply with their international obligations for the conservation and management of fisheries resources has been highlighted, albeit usually within a multilateral context, by the UN General Assembly, notably in its latest Resolution on sustainable fisheries, which *"requests States and relevant international bodies to develop, in accordance with international law, more effective measures to trace fish and fishery products to enable importing States to identify fish or fishery products caught in a manner that undermines international conservation and management measures agreed in accordance with international law (...)"*. This should also be considered against point 10 of the declaration drawn up at a Ministerial Conference held in 2005 in St John's (Canada): *"We recognize that States, REIOs or entities that are neither members of RFMO/As nor have agreed to apply their conservation and management measures shall not have access to the fisheries resources to which those measures apply and any catches of such fishery resources should be denied market access in accordance with international law"*.

The European Parliament also *"considers that the Commission should include the following actions in its proposal to be adopted in EU law: the legal origin of fish must be demonstrated before it is allowed to be offloaded in EU ports or imported into the EU; such proof must include, for both landings from fishing vessels and transshipments:*

- *in the case of fish products from waters regulated by an RFMO, documents establishing that the fish products to be landed have been caught in accordance with the rules of that RFMO and that the quotas allocated to the contracting party under whose flag the vessel is sailing have been respected;*

- *in the case of fish products caught in the exclusive economic zones of third countries, documentation establishing that the vessel is authorised to fish or is in possession of a fishing licence for those waters and for the species to be landed³³*"

The third objective would aim at addressing the lack of compliance with the rules of the CFP by Community operators within or beyond Community waters.

- **As outlined in option 1, one key aspect is the improvement of the policy carried out by the Community and the strengthening of the means devoted by Member States to the enforcement of Community rules.** This should be the first step to improve compliance by Community operators within or beyond Community waters.
- **A second, complementary step would be to promote at Community level the approximation of sanctions corresponding to serious infringements against the rules of the CFP perpetrated by Community operators.**

Sanctions in place within the Community vary to a great extent across Member States. Furthermore their levels are often too low to ensure the loss by violators of the financial benefits gained from their illegal activities.

This can be deduced from the various provisions on penalties corresponding to serious infringements in force in the Member States. An examination of the **existing legislation** in 10 Member States³⁴ (Belgium, Denmark, Spain, France, Ireland, Italy, Netherlands, Portugal, United Kingdom) reveals that the maximum levels for such penalties vary between 6000€ and 300 000€ (bearing in mind the fact that, in some countries, judges are free to decide on fines exceeding maximum levels in the most serious cases, and there may be no maximum set out in the legislation in some other Member States).

Accompanying sanctions may also be pronounced in addition to fines (essentially confiscation of the catches or gear, and withdrawal of fishing licences). In the legislation of some Member States, the level of fines may be linked to the value of illegal catches. In some others, the maximum levels of sanctions vary depending on the size of the vessels (notably in Ireland). Jail sentences are foreseen in two Member States (Netherlands and Italy). In most Member States, various administrative penalties are also in place (suspension or withdrawal of fishing licence, deduction of quotas, confiscation of catches or gear, prohibition to carry out fishing activities for a certain period of time, interdiction to receive public aid for a certain period of time following the conviction, written warnings, fines...).

The **application of the national systems** on sanctions has been documented by the Commission since 2000 in yearly reports, drawn up on the basis of reporting by Member States³⁵. Data show notably that the number of serious infringements recorded by Member

³³ European Parliament resolution on the implementation of the EU action plan against illegal, unreported and unregulated fishing, adopted on 15 February 2007 (2006/2225(INI)), paragraph 18.

³⁴ Cf. Study by Océanic Développement (FISH/2006/20) on the definition of a new list of serious infringements against the rules of the CFP, and introduction a maximum level for sanctions corresponding to serious infringements and offences (2007).

³⁵ Council Regulation (EC) No 1447/1999 of 24 June 1999 establishing a list of types of behaviour which seriously infringe the rules of the common fisheries policy (OJ L 167, 2.7.1999, p. 5), and yearly reports by the Commission on that basis (cf. for the latest edition covering 2004: Communication from the Commission to the Council and the European Parliament - Reports from Member States on behaviours which seriously infringed the rules of the Common Fisheries Policy in 2004 - COM(2006) 387).

States has been steadily growing since 2000, while no tangible increase in the amount of the penalties imposed can be noticed. The average amount for the sanctions pronounced in relation to the most serious infringements (fishing without authorisation or without licence, misreporting of catches, non respect of minimum landing sizes) amounts to approximately 2000€. In average, this is equivalent to the value of the turnover generated by a vessel for between one to four fishing days (depending on the fisheries concerned).

The confiscation of catches coming as a complement to fines is used only in relation to one third of the serious infringements detected, while the suspension of the fishing licence is even less common (less than 20% of the cases). There are considerable variations in the manner according to which similar infringements are penalized across the Community. As an example, the average level of fines pronounced in relation with serious infringements to fisheries law amounts to approximately 50€ in Estonia, while reaching a level of approximately 13000€ in the United Kingdom. Moreover, the use of accompanying measures coming in addition to fines is widespread in some Member States and less common in others. The same difference prevails with respect to the use of administrative measures.

Fisheries policy falls within the exclusive competence of the Community. As a result, all rules pertaining to this activity are adopted at Community level. Those rules feature in Regulations and are directly binding on all Community fishermen. It is vital for the credibility of the Common Fisheries Policy that those rules are applied evenly in all Member States. This is currently not the case: the same breach of the same rule is punished very differently depending on the Member State concerned. As a result, IUU firms are encouraged to operate, tranship or land in States where penalties can be assumed as regular operational costs, and the overall level of sanctions within the Community is generally viewed as not sufficiently dissuasive.

An effective sanctioning system is considered essential to deter illegal operators to perpetuate their activities. This in line with the FAO Plan of Action³⁶, according to which "*States should ensure that sanctions for IUU fishing by vessels and, to the greatest extent possible, nationals under its jurisdiction are of sufficient severity to effectively prevent, deter and eliminate IUU fishing and to deprive offenders of the benefits accruing from such fishing*". And the European Parliament "*considers that the Commission should include the following actions in its proposal to be adopted in EU law: (...) common minimum penalties for serious infringements must be applicable in all Member States, and must be sufficiently dissuasive*³⁷".

At Community level, progress has been made recently towards the definition of infringements and corresponding sanctions in the field of environmental crime³⁸ or ship source pollution³⁹. Just like in those two sectors, illegal fishing can be in some instances qualified as a criminal activity. Nothing can be done by a single Member State to remedy the current problem of inconsistent and insufficient levels of sanctions across the Community. It is therefore legitimate for the Community to act in that domain. In 2002, within the framework of the CFP reform, the

³⁶ International Plan of Action to prevent, deter and eliminate illegal, unreported and unregulated fishing, Food and Agriculture Organisation (FAO), 2001, paragraph 21.

³⁷ European Parliament resolution on the implementation of the EU action plan against illegal, unreported and unregulated fishing, adopted on 15 February 2007 (2006/2225(INI)), point 18.

³⁸ Proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on the protection of the environment through criminal law - COM(2007) 51, 9.2.2007.

³⁹ Directive 2005/35/EC of 7 September 2005 on ship-source pollution and on the introduction of penalties for infringements and Council Framework Decision 2005/667/JHA of 12 July 2005 to strengthen the criminal-law framework for the enforcement of the law against ship-source pollution.

Council undertook to adopt future initiatives pertaining to the establishment of "*a catalogue of measures to be applied by Member States relating to serious infringements*"⁴⁰.

Along this line, a system to approximate the maximum levels of sanctions that Member States must impose in respect of serious infringements to fisheries laws could be defined at Community level. In line with the case law of the Court of Justice⁴¹, the Community shall not be prevented from taking measures which relate to the criminal law of the Member States which it considers necessary in order to ensure that the rules which it lays down are fully effective and when the application of effective, proportionate and dissuasive criminal penalties by the competent national authorities is an essential measure for combating serious offences in the area covered.

The definition of serious infringements would rely on lists of such infringements adopted under Community law (cf. Council Regulation 1447/1999) and by some RFMOs (notably NAFO or NEAFC). The maximum level of sanctions should be set at a much higher level than what is currently observed in the Member States, to reflect the imperative need to impose strong and deterrent measures dissuading fishermen from infringing the rules. Given that one primary aim of the Common Fisheries Policy is to manage properly and conserve natural resources, the levels should be comparable to those proposed by the Commission for the protection of environment through criminal law. This would notably imply that prison sentences are foreseen for the most serious offences.

It could be accompanied by a regime of immediate enforcement measures, applying to persons found in flagrante delicto while committing serious infringements, and designed to prevent the continuation of those infringements. Those measures would include the immediate cessation of fishing activities, the rerouting to port of the vessel, the ordering of a bond, the temporary seizure of illegal fishing gear, catches or fisheries products, and the temporary immobilisation of the vessel or the suspension of the fishing licence. In addition, the Community could encourage the adoption by Member States of accompanying sanctions to fines (such as the confiscation of catches or gear, suspension or withdrawal of fishing licences...) as they often constitute more deterrent penalties than "traditional" financial penalties.

Finally, in line with the objective to prohibit the importation into the Community of fisheries products stemming from IUU fishing, the infringement against this prohibition should be subject to the regime of sanctions defined at Community level. The scope of such regime would extend to Community waters, to persons on board Community vessels, as well as to Community legal and natural persons wherever they exercise their activities.

Such system would create a level playing field within the Community in terms of sanctions of fisheries offences, and address the problem caused by infringements from Community nationals involved in international IUU activities.

- **Specific provisions on Community nationals would also have to be devised, with a view to forcing Member States to prosecute and sanction effectively those who carry out IUU fishing outside the Community.** Transparency should be increased as to the legal and financial links maintained by Community nationals with fishing vessels flagged in third

⁴⁰ Article 25(4) of Council Regulation (EC) No 2371/2002.

⁴¹ Cf. ruling of the Court of 13 September 2005 (Case C-176/03 Commission v Council) and the Communication by the Commission on the implications of the Court's judgment of 13 September 2005 (COM(2005) 583 final/2, 24.11.2005).

countries. The recent progress made by some RFMOs regarding rules to improve the investigation, prosecution and sanction of Community nationals should also be generalized within the Community.

- **Finally, the Community should contemplate the setting up of a black list of fishing vessels flying the flag of Member States.** Such lists have been established so far only within RFMOs.

The list could be directed towards those Community vessels seriously suspected to have committed serious infringements, pending their sanction by their Flag States. In the absence of sanction by this Flag State, and if elements demonstrate that the infringement effectively occurred, the vessels in question would be subject to a set of penalties decided by the Commission, on the model of the measures in place in RFMOs targeting vessels placed on an IUU list. The main impact of this list would be to address the situation of Flag States within the Community which do not properly sanction vessels flying their flag despite their involvement in illegal fishing.

Alternatively, the black list of Community vessels could gather those vessels which have been repeatedly sanctioned by their Flag State (or coastal States in the waters of which they infringed applicable rules). The list would be maintained by the Commission or the Community Fisheries Control Agency. All vessels listed would be subject to particular attention by their Flag State as well as by Port or coastal States where the vessels carry out their activities or wish to land. In particular, they would be subject to a systematic inspection when halting in Community ports.

SECTION 5: LIKELY ENVIRONMENTAL, ECONOMIC AND SOCIAL IMPACTS OF THE DIFFERENT OPTIONS

The **different actors which may be affected** by the future policy of the Community are the following:

The Community fishing sector. It suffers from competition by operators responsible for IUU fishing on fishing grounds as well as on the final market (notably for species subject to important international trade like tuna, swordfish, cod, shrimps or cephalopods). It is composed of approximately 70 000 SMEs, for a total of fishing vessels registered in the Community reaching some 90 000 units. The number of Community fishermen working on board those vessels is assessed to amount to 210 000 persons. The overall turnover of this sector has been estimated at amounting to around 8,8 billion €.

The Community industry active in the processing and marketing of fisheries products. This sector relies heavily on the supply of imported products (which represent 60% of the fisheries products market within the Community) for raw material and semi-processed products. The majority of the 6 000 firms concerned generate a turnover of approximately 18 billion € and employ some 150000 workers. An important feature of this sector is its high degree of internalisation: in order to benefit from reduced labour costs and preferential tariffs, important firms from this sector have invested in third countries and delocalized part of their production. This is notably the case in the tuna sector, where Community firms have created subsidiary companies processing raw material on the spot (canning or filleting).

The tables below present a repartition of employment in those sectors broken down by Member States, as well the regions within the Community where employment linked to the fisheries sector has the highest proportion⁴².

⁴² Cf. European Commission "*Employment in the fisheries sector*" Luxembourg: Office for Official Publications of the European Communities, 2006.

Table 1. EU overview – employment by country and fisheries sub-sector, 2002-2003

Member State	Total employment (*1000)	Total fisheries sector	Fisheries sector as % of total employment	Fishing	Processing	Aquaculture
Austria a)	3,736	734	0.0%		234	500
Belgium a)	4,070	1,743	0.0%	666	993	84
Cyprus	327	1,175	0.4%	926	122	127
Czech Rep.	4,701	2,267	0.0%		100	2,167
Denmark	2,707	14,060	0.5%	4,258	8,948	854
Estonia	594	6,700	0.0%	2,500	4,100	100
Finland	2,365	2,740	0.5%	900	1,339	501
France b)	24,584	64,712	0.3%	21,436	21,676	21,600
Germany a)	35,927	16,409	0.1%	1,972	11,404	3,033
Greece	4,042	37,701	0.9%	30,196	3,360	4,145
Hungary a)	3,922	1,680	0.0%		150	1,530
Ireland	1,797	10,584	0.6%	5,147	3,439	1,998
Italy	22,054	47,957	0.2%	38,157	6,708	3,092
Latvia a)	1,007	10,580	1.1%	3,670	6,484	426
Lithuania	1,433	6,565	0.4%	2,550	3,700	315
Luxemburg						
Malta a)	148	1,441	1.0%	1,303	33	105
Netherlands	8,121	9,049	0.1%	2,547	6,382	120
Poland	13,617	19,923	0.1%	4,500	13,423	2,000
Portugal	5,118	33,229	0.6%	20,457	6,300	6,472
Slovak Rep.	2,162	1,180	0.1%		947	233
Slovenia	897	623	0.1%	132	237	254
Spain a)	16,695	92,777	0.5%	53,849	27,000	11,928
Sweden a)	4,314	3,955	0.1%	1,912	1,843	200
United Kingdom	28,696	33,534	0.1%	11,774	18,180	3,580
Total	193,034	421,318		208,852	147,102	65,365
- male		310,152		200,231	64,944	44,978
- female		111,165		8,621	82,158	20,386

a) 2004-2005; b) incl. Drom.

Table 2. Classification of the NUTS-2 regions according to the role of the total fisheries sector, 2002-2004

Number of employed persons in the fisheries sector				
Fisheries sector as % of total employment	> 10,000	7,500-10,000	5,000-7,500	2,500-5,000
> 2.0%	Es: Galicia	Pt: Algarve	UK: NE Scotland	Gr: Sterea Ellada, Voreio Aigaio, Notio Aigaio Pt: Açores
1.0-2.0%	Fr: Bretagne Lv: Latvia	Fr: Poitou-Charent.	Pl: Pomorskie Ee: Estonia Fr: Basse-Normandie	UK: Highl. and Islands; E. Riding, N. Lincoln. Ie: Border, Midl., West. Es: Cantabria; De: Bremen Gr: Peloponnisos, An. Maked., Thraki
0.5-1.0%	Dk Denmark Es: Andalucia It: Sicilia		It: Puglia Es: Pais Vasco Gr: Kentriki Makedonia	Pl: Zach. Pomorskie Es: Canarias, Murcia Fr: Lang.-Roussillon It: Sardegna, Calabria

For the **retail industry and consumers**, which are at the end of the supply chain, the policy of the Community should also have some impact.

The **authorities of Member States** in charge of control of fishing activities and customs will also be impacted by the proposals by the Commission, which may entail some additional tasks and a more active role in their practices against IUU fishing.

The **fishing sector from third countries** will be affected by the future strategy of the Community. This is in particular true for trade measures which might be adopted by the Community to avoid the importation of IUU fisheries products into its market.

The **fishing trade and processing sector from third countries** should also be considered in the context of those possible trade measures decided by the Community.

Public authorities from third States will also be affected in so far as Community measures may imply a strengthening of their policy with regard to fishing vessels flying their flags, with regard to the monitoring of their maritime waters and in respect of the monitoring of products which are processed in or transit via their territory. Specific attention should be paid to developing countries exporting fisheries products into the Community;

Regional Fisheries Management Organisations might also be affected by the measures envisaged by the Commission

Finally, **operators carrying out IUU fishing** should be the main target of the strategy by the Community.

As outlined in section 2, **IUU fishing has multiple negative environmental, economic and social consequences. The impacts of the four policy options identified in section 4 will be assessed against their efficiency to curtail IUU fishing and thereby reduce those negative consequences.** In addition, the impacts of those options which are not directly linked to the fight against IUU fishing needs also to be considered.

Due to the clandestine nature of IUU fishing, reliable data on IUU catches and trade do not exist or are not publicly available. As described in the preceding sections, there are rough estimations of IUU catches, value of landings and imports into the Community, but even the authors of such estimations warn against the accuracy and usefulness of their own estimations.

As a consequence the measurement of economic impacts will largely be of a qualitative nature. It is expected that some of the measures advocated in the different policy options (increased cooperation for Monitoring, Control and Surveillance of fishing activities, certification scheme applying to imports of fisheries products) will significantly enhance the quantity and quality of data relevant for measuring IUU catches and trade. However, any positive effect in this respect will only arise in the medium to long term. Potentially measurable or at least tangible socio-economic and environmental impacts will result mainly from some of the measures included in the different options, which will be discussed in the present section.

1. CONTINUATION OF CURRENT POLICY AND FOCUS ON IMPLEMENTATION AND ENFORCEMENT OF EXISTING FRAMEWORK

1.1. Impact on IUU fishing

The development of an approach focused on a better implementation of the current framework and aiming to increase compliance by Community operators could contribute to a certain reduction of illegal practices.

One key aspect in that regard should be for Member States to substantially step up their control and enforcement policies and practices. In many Member States, the efforts devoted to the control of fishing activities are too limited, notably when carried out by services responsible for

multiple tasks and for which fisheries control is a low priority. Prosecutions and sanctions of offenders seldom result in deterrent penalties.

The Commission has at its disposal several instruments which could be used to remedy some of those weaknesses. The main tool is the possibility to launch infringement procedures under Article 226 of the EC Treaty against those Member States which do not comply with their duties to implement correctly the provisions on control, inspection and enforcement laid down in Regulations 2847/93 and 2371/2002. Those procedures could rely to some extent on the findings by Commission inspectors whose missions are precisely to investigate the state of the implementation of the CFP by public authorities from Member States.

Various examples have shown that the launching of comprehensive infringement procedures pertaining to the main shortcomings of the national system of control and sanction of a Member State has been able to prompt significant changes in its enforcement policy and practices. In some cases, those changes occurred at an early stage of the procedure, even before the submission of the case by the Commission to the Court.

Cases brought before the Court also produced important impacts, compelling for example one Member State (France) to improve considerably its control system in order to implement the Court ruling C-304/02 delivered on 12 July 2005. This ruling resulted in a fine to France of a total amount of 78 Million € for failing to comply with its obligation to monitor the landing of undersize fish and sanction offenders. The consequences included notably for the French administration a substantial increase in control means and staff dedicated to fishing activities and an amendment to its sanctioning system to fix higher levels of fines corresponding to infringements to fisheries rules.

Infringement procedures by the Commission can therefore produce significant improvements in the national control systems of Member States. Other instruments could also be used by the Commission against failure by Member States to implement correctly their duties under the CFP. Early fishery closures for a given Member State or preventive measures decided by the Commission on its own constitute very efficient and immediate measures⁴³. The logic is that the Commission should be entitled to adopt decisions impacting fishing activities and potentially suspending those when it is clear that Member states have not acted according to CFP rules.

Going beyond the simple "repressive" side of the question of illegal fishing, it seems also essential to develop a culture of compliance among fishing operators. In some cases, fishermen infringe the rules because they do not perceive them as legitimate or justified. In that regard, it is of high importance to associate the fishing sector to the decision-making process leading to the adoption of the rules governing their professional activities.

In that context, a key element for Community institutions is an early consultation of representatives of the fishing sector and due consideration given to their advice before the tabling of new policy or regulatory proposals pertaining to the management of fisheries. Interesting work has been engaged since the reform of the CFP in 2002 with the setting up of the Regional Advisory Councils, and it should be intensified to raise fishing operators' ownership of Community rules.

⁴³ Cf. in particular the measures foreseen in Article 23(4) and 26(2), (3) and (4) of Council Regulation (EC) No 2371/2002; for an example of the use of those measures, cf. Commission Regulation (EC) No 804/2007 of 9 July 2007 establishing a prohibition of fishing for cod in the Baltic Sea (Subdivisions 25-32, EC Waters) by vessels flying the flag of Poland (OJ L 180, 10.7.2007, p. 3).

Pursuing this option could trigger some important improvement in reducing illegal fishing carried out by Community operators within and beyond Community waters, as they would be subject to more frequent and adequate control and sanctions by their national administrations. On a longer term, better ownership of the rules should lead to better respect of legality by operators, dissuading those who infringe the law to continue to do so.

Increasing effort towards better compliance within the existing framework is an absolute necessity, but it will not on its own allow to address all the facets of the IUU problem and its implications for the Community.

The first reason is that the means to ameliorate the situation remain quite limited compared to the scope of the problem. The efficiency of the powers of the Commission is restrained due to the lengthiness of the infringement procedure under Article 226 (it takes several years for a case to be brought before the Court) or the punctual effect of some of its autonomous decisions, which are usually linked to a precise issue (for example overfishing of a specific stock for a given year).

The second major shortcoming of this approach is that it does not tackle the international dimension of IUU fishing, and notably the weakness of the Community with respect to the importation of fisheries products stemming from IUU fishing.

On this point, it could be envisaged to rely on and encourage private initiatives from the fishing, processing and retail sectors to ensure full traceability of the products along the supply chain. Some schemes are already being developed under the initiative of the European processing and retail industry, most notably the one applying to cod from the Barents Sea under the auspices of the European Fish Processors and Traders Association (AIPCE/CEP). Reference is also often made to the certification schemes developed by the Marine Stewardship Council, aiming to guarantee the sustainability of fisheries.

It is however difficult to envisage that such privately-run mechanisms will effectively result in a comprehensive protection of the Community market against all importations of IUU products. The first reason is that their scope remains focused on a limited number of stocks so far, and that the adherence to the various schemes in place remains voluntary. The second reason lies in the fact that the private sector is generally not in a position to determine fully the legality of catches; the processing industry has at its disposal well developed means to ensure the traceability of the raw material which is used in their plants. This allows tracing back the origins of the products, and notably the different steps which have been followed from the point where the fish was caught until its arrival in the processing facility.

However, the fact that the catches have been harvested legally is very difficult to ascertain without guarantee provided by public authorities which are in charge of controlling this aspect. This point has been outlined by the European Fish Processors and Traders Association (AIPCE/CEP) in their contribution to the consultation process: *"As processors and purchasers of fishery products, we are able to put traceability processes in place back to the fishing vessels and original purchase, but would find it difficult to validate legality of catch. This is the authorities' responsibility"*⁴⁴.

⁴⁴

Cf. AIPCE- CEP, 8 March 2007.

http://ec.europa.eu/fisheries/cfp/governance/consultations/contributions150107/aipce_cep.pdf

This option would therefore contribute to a certain extent to a reduction of illegal fishing within Community waters, but would not be sufficient to address the major problem caused by the continuation of IUU fishing on the high seas and in waters of third countries, and the subsequent importation of products stemming from those practices into the Community.

1.2. Socio-economic impact

The economic and social impact of this option would remain quite limited, due to its moderate consequences on the overall IUU fishing problem. In particular, there would be no impact on the socio-economic difficulties encountered by third States as a consequence to the continuation of IUU fishing in their waters or on the high seas.

For illegal operators carrying out their activities within Community waters, increased control and sanction would reduce incentives to pursue their practices. This would indeed entail higher costs for them, as they would need to invest in additional means to avoid being controlled and would be more severely sanctioned when arrested. This should also reduce their possibility to sell their catches due to tighter controls.

Illegal operators acting outside the Community, however, would not see their activities affected by this policy.

For the Community fishing sector, this option would yield some reduced economic advantages. Legitimate operators who suffer from direct competition with illegal operators fishing within Community waters are likely to benefit from an improved situation. Prices of some fish species may rise as a consequence from this option. Given the high degree of international competition on the fisheries market and the dependence of the Community over imported products, this impact will however be of limited importance.

For national administrations in charge of control of fishing activities, the option would require a significant effort over the medium term to improve and intensify their activities. This will in the first place affect those Member States which have not so far implemented comprehensive and efficient strategies to control, inspect and sanction illegal fishing activities occurring in their waters and by their vessels.

1.3. Environmental impact

A reduction of illegal fishing within Community waters would entail positive environmental impact.

This would be in particular tangible for fish stocks which are subject to heavy exploitation. For those stocks indeed, overfishing via under or misreporting of catches might lead to very serious threat as to their sustainability. A reduction of illegal practices implies a direct release of fishing effort which is of particular importance. The example of cod in the Baltic illustrates this situation.

Eradication of illegal practices within Community waters should also trigger the complete disappearance of prohibited fishing gear or techniques, which are particularly detrimental to the marine environment. Example includes the use of driftnet which is widely recognised as entailing a significant amount of bycatches (notably mammals).

This option would however not entail any reduction of the environmental damages created by IUU fishing occurring outside Community waters.

2. FOCUS EC POLICY ON FISHING ACTIVITIES OUTSIDE THE COMMUNITY

2.1. Impact on IUU fishing

A multilateral approach to IUU fishing is undoubtedly the most appropriate in order to solve what is in essence an international problem. Due to the features of the international governance system, the most tangible outcomes of a strategy which would solely be based on a multilateral approach risk however to be felt only on a medium or long term basis. This would be clearly insufficient given the urgency to reduce rapidly IUU practices.

The main advantage of the multilateral approach consists in bringing a maximum number of actors together. This has triggered a clear recognition by the international community of the seriousness of the IUU phenomenon and a consensus for call for action to address it.

On this basis, international principles and Plan of Actions have been agreed, and the tools for implementing them have been elaborated at regional level within RFMOs.

At international level however, moving from words to action often proves difficult or lengthy. As an example, international negotiations on the definition of the "genuine link" between a Flag State and its fishing vessels have been going on for a certain number of years and seem currently stalled. Due notably to the link with maritime shipping, there does not seem to be a wide consensus to see them reach a conclusive outcome.

At regional level, at the initiative or with the support of the Community, the creation of new RFMOs has extended the scope of fishing grounds subject to international regulation. Within existing RFMOs, the Community has been and still is supportive of the measures aiming to identify and penalize IUU operators (via the adoption of lists of IUU vessels and of subsequent sanctions) or to encourage States to ensure compliance with conservation and management rules for their fishing fleets, including by means of trade measures.

The "IUU lists" contain however a limited number of vessels, which often change flags and names. The efficiency of the listing procedure may sometimes can be questioned in cases when, despite clear indications as to their implication in IUU fishing, fishing vessels escape any black listing due to the opposition of their Flag State to support a proposal in that sense within the RFMO to which it is a Party. Trade measures directed towards States have been seldom used by RFMOs and have not proven to be fully efficient as they cannot properly address the issue of how to detect marketing channels for IUU products.

One of the main shortcoming of action within RFMOs and at international level is that it has not been sufficiently efficient so far to target the behaviours of States qualified as hosting "Flags of non compliance", which support IUU fishing practices and act as free riders on the international arena.

An international action which would be purely directed towards IUU fishing on the high seas and promote multilateral solutions to this end would not either provide an answer to IUU fishing occurring in the EEZs of third countries (and notably developing countries) or within Community waters.

Pursuing and enhancing the policy of the Community against IUU fishing within multilateral bodies is a necessity to provide for a consistent approach within the international community against this plague and develop a better governance of the high seas.

Those efforts alone would however not bring the expected results which are urgently required to curtail IUU fishing, in particular with the need to implement more stringent measures towards fishing fleets carrying out IUU fishing on the high seas and States which are not acting under their international obligations to put an end to those practices.

2.2. Socio-economic impact

The overall socio-economic impact of this option is quite limited. This is due to the fact that it does not provide solutions which are commensurate to the IUU problem as a whole, and that its effects on IUU fishing will probably be felt by economic operators in the medium rather than in the short term.

The option might entail a certain decrease of IUU fishing on the high seas, and therefore benefit legal operators from the Community as well as from third countries who abide by the rules and target high seas stocks (essentially tuna species), via a reduction of competition from unfair practices.

It may also impact some parts of the processing industry, which could see certain sources of supply for its facilities reduced due to the difficulties encountered by operators to continue their illegal activities.

For the rest of the actors involved in the fishing sector within and outside the Community, the socio-economic consequences would be negligible.

2.3. Environmental impact

The most tangible environmental impact will concern fish stocks which are subject to the regulation of RFMOs and targeted IUU fishing. An intensification of the anti-IUU measures in those bodies should lead to a reduction of fishing pressure and yield positive consequences for those stocks. Those stocks which are currently known as being overfished due to IUU fishing should normally be the main beneficiaries of this policy (for example blue fin tuna in the Mediterranean).

The slowness of the decision-making process within RFMOs notably in respect of IUU-condoning States might however limit those positive impacts, notably for stocks which require urgent recovery measures. The current limited system for sanctioning those vessels and States which act outside the rules agreed by RFMOs could also undermine the positive effects of those measures for the marine environment.

The main limitation for this option lies obviously in the fact that it would not cover fish stocks falling outside the competence of RFMOs (present in Community or third countries waters), and which are also subject to IUU fishing.

3. CASE BY CASE APPROACH, SPECIFIC TO SPECIES AND AREAS SUBJECT TO IMPORTANT IUU FISHING

3.1. Impact on IUU fishing

The case-by-case strategy should theoretically entail significant progress in the fight against IUU fishing in Community waters and on the high seas and be able to effectively curtail some IUU practices. With the definition of clear priorities associated with targeted and strong actions,

it would allow to concentrate control measures towards the stocks which are the most threatened by IUU fishing. For those selected stocks, this approach is likely to entail a real decrease in IUU practices.

Within the Community, such focus on better control of designated stocks has produced encouraging results, as illustrated by the considerable improvement observed for the situation of pelagic fisheries: while important underreporting of catches used to be a major problem for these fisheries, the introduction since 2004 of new Community measures (such as prior notification of landing at designated ports and compulsory weighing of landings), coupled with active scrutiny by the Commission on the control policy of Member States, has led to solve the problem of 'black fish' landings.

The specific measures in place within CCAMLR with respect to the monitoring and control of toothfish (notably with trade measures through a certification scheme) have also been assessed as yielding positive consequences on the reduction of illegal fishing.

In practice, however, the adoption of this case-by-case approach is likely to face substantial difficulties. Essentially, it may be very difficult to ensure that such a system is watertight enough to prevent IUU activities and products from escaping targeted controls and seep through the system's loopholes. IUU fishing is a fast evolving activity and fisheries which are currently exempt of IUU practices could be hit in the future. Such evolution is difficult to anticipate. The regime would need to be intrinsically adaptive and even so it would be difficult to ensure a timely response to evolving practices.

Operators responsible for IUU fishing easily change fishing grounds or species which they target; they are used to adapting their practices in order to escape specific constraints. Misreporting of catches is notably a current practice. Submitting trade of a given stock to a certification scheme could be circumvented by illegal operators who would report the catches under the name of another species or as stemming from fishing areas not covered by the scheme. Such misreporting has already been observed for toothfish caught in the CCAMLR zone, and which were reported as stemming from areas adjacent to this zone. This could also occur if the approach relies on stocks (i.e. a species in a given area) rather on species: while some stocks of cod for example are known to suffer from high IUU pressure, this is not the case for other stocks from this species. Introducing measures covering one cod stock could be undermined by the possibility for illegal operators to declare their cod catches as stemming from those stocks which are healthy and not subject to the specific anti-IUU provisions.

Moreover, a specific approach relying on stocks on the high seas or in Community waters would not produce tangible results in the fight against illegal fishing occurring in waters of developing countries. In those areas, IUU fishing generally affects various species caught in mixed fisheries more than single stocks (with the exception of tuna which is a highly migratory species and can be harvested both in EEZs and in the high seas, and the catches of which are considered to represent around one third of the overall value of IUU fishing affecting African countries). Selecting some stocks particularly hit by IUU fishing in those waters would constitute a very difficult task.

Fisheries products caught in the coastal waters of third countries are estimated to represent approximately two thirds of the importation of IUU products into the Community, with an

overall value of more than 700 million €⁴⁵. The main products concerned are cephalopods, crustaceans and frozen fish from various species. If those products are not covered, other measures should be devised to counteract this problem. Otherwise, developing countries will continue to be particularly vulnerable to IUU fishing. There is even a probability that the fishing effort by illegal operators on those coastal species rises as a consequence of the entry into force of the measures covering other species, as they would tend to transfer their activities towards those stocks which are exempt of specific trade measures. Failing to address this major problem would represent a considerable shortcoming for the future Community policy against IUU fishing.

Another problem lies in the absence of efficient measures which would result in the sanctioning of vessels and States which would not abide by those new rules.

This selective approach would therefore leave an important number of gaps.

3.2. Socio-economic impact

Operators responsible for IUU fishing which currently target and supply the Community market with products from the stocks which would be covered by this specific approach would be the first actors affected. It would result for them in a rise in their operating costs in case they would try to escape the new rules and develop fraudulent techniques to this end (for example via the forging of certification documents or the tampering with VMS). It could also entail a change in their organisation if they decide to stop marketing their products in the Community and shift for new outlets, or in the case where they would decide to focus their activities on new stocks and abandon those which are covered by the new policy of the Community.

Within the Community market, this approach would entail a certain reduction of supply of fisheries products subject to the targeted measures and a subsequent increase in prices for those products (for example cod and tuna species). This would be the case both for fisheries products from stocks within Community waters and those outside those waters. This would benefit in the first place legitimate Community and foreign operators who target those stocks. They would indeed see a reduction of competition from unfair practices and consequently a drop in the supply which stemmed from illegal operators. The tendency by illegal operators to circumvent the rules may however undermine their effectiveness and therefore reduce those benefits.

This approach would not produce any significant change in the harvesting and supply of fisheries products which are not covered by the specific measures. Legitimate Community and foreign operators targeting those species would still continue to face unfair competitive practices. This option would therefore not be efficient to halt the importation into the Community of a substantial amount of fisheries products stemming from IUU fishing.

For the **Community processing and retail sectors**, this approach would have various impacts. It should firstly guarantee that products covered by the specific measures do not originate from IUU fishing. This would bring certainty for those important buyers of fisheries products and reduce their exposure to the risk of being involved in the trade of products from IUU fishing, as well as to the criticisms from the civil society on this point. It would also probably trigger some increase in costs for those products, further to the reduction of the volume of fisheries products proposed on the market as a consequence of the introduction of the measures. Soaring prices

⁴⁵ Study "Impact of trade measures envisaged in the IUU package under elaboration within the Commission", Oceanic Development (May 2007), 2003/FISH/02, p. 18.

would concern all products subject to the measures and thus the entire processing and retail sector; it should therefore not result in any competitive advantages for one or the other firms. Obviously, firms which deliberately or by negligence currently rely on the supply of fisheries products illegally caught would face significant problems with the entry into force of this approach.

For all those operators, this option will in addition create non negligible administrative costs. They will have indeed to check if the products which are proposed for sale to them are covered or not by the specific measures (notably if they should be subject to certification or not). This would mean that they would have to follow different procedures in their purchase policy depending on whether a given fishing product comes from a certain species or a certain area. They would in particular have to refuse the purchase of products for which a required certificate is lacking or not providing sufficient information. This implies that they should have a perfect knowledge of the different stocks affected by the certification schemes and of the data which should be attached to them.

For **national administrations** in charge of customs and control of the entry of fisheries products into the Community, this option will also trigger important additional administrative tasks. They will need to check whether the products imported into the Community should be accompanied or not by a specific certificate. The current certification systems in place within some RFMOs encompass a very limited number of stocks (essentially toothfish from the CCAMLR area and, to a lesser extent, some tuna species from the ICCAT area). The products concerned by those existing schemes represent a very limited amount of the importations of fisheries products into the Community. In actual fact, the quasi-totality of those products is directed towards Asian markets. As a consequence, many customs and fisheries services within Member States have little experience in the management of those certification regimes. The introduction of new certification schemes which would only cover certain well defined stocks would imply that a change in the practices of customs services, notably as it would only makes sense if they are able to differentiate the products subject to the certificate from those which are exempt from it.

For **third countries**, this option seems to create a cost-effective approach for addressing the problem of halting imports of some products derived from IUU fishing into the Community. Requiring that those countries guarantee the legality of the products caught by their fishing fleet corresponds to their obligation as Flag State to manage and conserve fisheries resources in a sustainable manner. Limiting this scheme to the stocks which are particularly hit by IUU fishing would seem to be proportionate to the goals pursued and not entail over prescriptive burden on the side of those third States.

This option presents the weakness that it would not allow to alleviate substantially the considerable losses suffered by **developing countries** as a consequence of IUU fishing. As outlined above, given the limitation of the scope of this approach to some stocks, and the subsequent difficulty to extrapolate this policy to the diverse local stocks present in national waters from those countries, developing countries would only gain limited benefits from it.

Beyond this important problem, the impact will also differ depending on the extent with which third States are involved in fishing activities, and on their capacities to monitor the activities of fishing vessels flying their flag.

For all commercial partners of the Community involved in the trade of fisheries products targeted by the specific approach, this option will create administrative burdens which should

not be underestimated. This will indeed require that they establish a system for certification for the exportation of those fisheries products. This will also entail the obligation to invest time and resources to make this system run. The limitation of the scope of the certification scheme to some stocks will generate important additional burden. Indeed, this would require that in depth controls are carried out by national administrations in order to check before all exportations of fisheries products towards the Community whether or not they should be subject to the certificate. In operational terms, the additional workload would be considerable.

Developed countries should not face substantial difficulties in showing how their national system is managed in view of guaranteeing the legality of the catches by their fishing vessels. Developing countries with a long distant fishing fleet under their flag, as well as those which have developed a significant processing industry would have to face the most important administrative impacts. As the products from stocks likely to be covered by the specific trade measures would be either targeted by their fleet or processed in their facility, they would have to demonstrate that they have been harvested legally or that the processed products stemmed from legal fishing activities. This may in particular affect South-East Asian countries which have an important long distant fishing fleet as well as other developing countries which are specialised in the processing industry and exportation into the Community (for ex. Thailand, Seychelles, Mauritius, Ivory Coast, Ghana, Senegal...). For developing countries without long distant fishing fleet and limited or no processing industry, the impact of the option will be negligible as they would probably not be concerned by the products subject to the certification schemes.

3.3. Environmental impact

For those stocks covered by the specific approach, the environmental impact should be globally positive. It should indeed result in a lower fishing effort towards the stocks concerned. As stocks subject to important IUU fishing are often those which are also affected by a very high fishing pressure, or even fished beyond sustainable level (for ex. cod in the Baltic Sea, blue fin tuna), a decrease in fishing activity would provide a real relief necessary to ensure the survival of the stocks concerned. Fraud against the measures in place could reduce those positive impacts.

Here again however, the main shortcoming of this approach is its lack of comprehensiveness. While some stocks would be subject to stringent anti-IUU measures, other would face a continuation of the current situation. As already explained, fish stocks in developing countries waters risk being among the less protected through this approach. This would just compound the state of fisheries resources in those areas, which are usually subject to limited or inexistent management regime.

Another important negative side effect of this option would be the incentives created in favour of a transfer of fishing activities from the stocks identified as warranting specific attention towards new stocks which are not covered by those measures. The temptation would be considerable for operators engaged in IUU fishing to leave a fishery subject to strict anti-IUU measures in order to carry on their activities elsewhere, this time targeting other stocks which fall outside this selective regime.

4. UNDERTAKE A NEW AND COMPREHENSIVE INITIATIVE, COVERING BOTH COMMUNITY AND NON COMMUNITY WATERS

4.1. Impact on IUU fishing

This option would allow the Community to have at its disposal strong and efficient instruments against IUU fishing; it should result in a reduction of those practices and place the Community at the forefront on the international arena in the fight against this plague.

The option is structured around three objectives, and should bring tangible outcome for each of them.

The first objective is to remedy the vulnerability of the Community market to importations of fisheries products stemming from IUU fishing. The approach pursued by this option should result in a much stricter control of the legality of those importations, and constitute an important step towards closing the doors of the Community to fisheries products stemming from IUU fishing by foreign-flagged vessels. The Community represents the first market for fisheries products in the world, which absorbs yearly about 1,1 billion € of fisheries products stemming from IUU fishing: this option would therefore directly reduce economic incentives for illegal operators, which are the main drivers of IUU fishing

Making the importation of fisheries products coming from IUU fishing illegal under Community law and requiring that all importations of fisheries products be accompanied by a certificate under which the Flag State guarantees the legality of the catches should have direct impact on the operators involved in IUU fishing and trading their products into the Community.

The **certification requirement applying to all consignments of fisheries products to be imported into the Community** should provide border control authorities with new means to avoid the arrival of IUU products into the Community market. They would have at their disposal a sound legal basis and a simple way to exercise a first and systematic control over the legality of all fisheries products imported into the Community. The wide scope of the measure, which would cover all fisheries products for importation notwithstanding their origin (high seas or waters under the jurisdiction or sovereignty of a State) or mode of transportation, ensures that the approach followed encompasses the problem in its entire and global dimension.

Operators responsible for IUU fishing would probably face substantial difficulties in getting their catches certified as legal by their Flag State. In the case of fishing vessels flying a Flag of Non Compliance, the State concerned may not be in a position to deliver any certificate or to guarantee the validity of the certificate at all.

The operators would then be barred from accessing the Community market. Those States usually run open registers and lack the willingness or operational means to exert a control as to legality of the activities of their fishing fleet. They may well be tempted to issue certificates without effectively checking the reality of the operations performed by their fishing fleet. They would however in such situation be faced with the prospect of being the subject of verifications under the alert system, of being placed by the Community on its lists of States which do not act according to their international obligations as Flag States and be subject to a set of sanctions directly targeted against them (cf. below). This should be seen by many of those States as sufficiently deterrent to avoid a generalized practice of producing fake certificates. Fishing vessels which would have carried out IUU fishing but which fly the Flag of States exercising a

proper control over their fishing fleet would not be in a position to receive the required certification, as this should logically be refused by the Flag State.

The penalisation of the importation of such products would imply that the continuation of the activities of operators carrying out IUU fishing would become more risky. They would indeed be liable to sanctions which could reach a potentially quite high level, and this would represent an important stiffening compared to the current situation.

The establishment of the certification scheme would represent a major change compared to the current situation, and address the key problem of the vulnerability of the Community market to importation of fisheries products stemming from IUU fishing, which is the principal weakness undermining the existing framework.

There may be a risk that illegal operators continue their activities, but divert their exportations from the Community to other markets (mainly Japan and the United States, which represent the other largest fisheries importation States in the world, with characteristics similar to the Community market). In such cases, the reduction of IUU fishing could be less important than expected. It should however be noticed that those countries work in close collaboration to combat IUU fishing. This includes notably exchange of trade data on fisheries products, which would allow to detect any suspect shift in trade flows resulting from the establishment of the certification scheme by the Community. Those exchanges of information take place within the framework of RFMOs and on more informal basis. They should be improved via the reinforcement of the international MCS Network and the setting up of the Community alert system. Once our trade partners receive information on the arrival on their market of suspect products, they should be able to take appropriate action to prevent their importation and/or sanction the operators concerned. In addition, the trade measures by the Community only represent one element of the global approach advocated under this option. The intensification of the Community multilateral efforts via RFMOs (for high seas areas) and the Community policy with respect to coastal States with a view to improving management and conservation of fisheries resources in their waters should also be taken into consideration. They should entail a reduction of IUU fishing even when the catches are not traded into the Community. Moreover, it is not excluded that the trade policy promoted by the Community could inspire other international partners which could develop similar schemes in order to protect their market from imports of fisheries products stemming from IUU fishing.

Together with the certification scheme, a tightening of the rules on **transhipments at sea** would prove a useful complementary action. Regulate or even forbid those practices would improve the control of the supply chain and render more difficult or even deprive illegal operators of techniques widely used as part of clandestine channels to trade and launder their catches.

Finally, generalizing and harmonizing within the Community the various measures derived from recommendations adopted by RFMOs and pertaining to **access to ports** and to the supply of port services to vessels listed as IUU by those organisations would also help the Community to reach a robust protection against the activities of operators engaged in IUU fishing. This would remove the inconsistencies between the various regimes applying throughout the Community, which have been a source of a certain confusion benefiting illegal operators over the past years. Such initiative would simplify the regulatory framework and provide a sound basis for national port authorities to adopt efficient measures towards vessels placed on the IUU lists of RFMOs.

This option would also bring an appropriate answer from the Community to the second main challenge in its policy against IUU fishing, which is related to the identification and sanction of vessels and States engaged in or supporting IUU fishing on the high seas and/or in the waters of developing countries.

In relation to IUU fishing occurring within the waters of coastal developing countries, the action by the Community would rely on two pillars; strengthen its contribution to enhance the capacities of local authorities to manage and control fishing activities in their EEZs, and reduce the opportunities for illegal operators active in those areas to trade their products into the Community market (via the certification scheme applying to all imports). Both measures should result in the establishment of new hurdles hampering the continuation of IUU fishing in those vulnerable areas.

Via the **possibility for the Community to produce its own lists of vessels and States engaged in or supporting IUU fishing, and apply its own set of sanctions**, the Community would overcome the difficulties experienced in RFMOs, place illegal operators and unscrupulous States in front of their responsibilities and reduce their scope of action. The link with IUU fishing and the multiple problems caused by vessels flying the Flag of States unwilling or unable to exert appropriate control over their fishing fleet has been regularly condemned by the international community. Despite some progress on the international arena for better governance on the high seas and positive evolution in some regions, such vessels continue to operate and nothing demonstrates that their activities have decreased on a global scale. Given the urgency of the situation and its status as a major fishing power, the Community's most effective policy against those vessels and their supporting States would be to foresee the possibility to enact specific measures targeting them. The Community would then send a clear signal to those operators and authorities, as well as to the rest of the international community, showing its determination to effectively tackle the problem of Flags of non compliance.

Targeting **illegal operators** via the listing of their vessels used for these activities represents *prima facie* the most adequate solution. This would allow to concentrate on the actual culprits and, through the sanctions to be applied by the Community (notably prohibition to land, import and access into the Community), substantially hamper the continuation of their activities, notably through an increase in their operational costs. The possibility for the Community to decide unilaterally on the listing and subsequent sanctioning of private operators is not a complete novelty: it is already being used in other fields, like aviation safety (listing of airlines⁴⁶).

Beyond the listing of vessels, the **listing by the Community of irresponsible States** also seems an adequate means. In accordance with the international legal order, it is primarily for States to make sure that international rules on management and conservation of fisheries resources are properly implemented. Their failure to do so is at the roots of the choice by illegal operators to opt for such flags. The Community approach aims to emphasise that States which place themselves outside the international legality should face the consequences of their behaviours. It is not uncommon that the Flag State of fishing vessels black-listed by RFMOs

⁴⁶ Regulation (EC) No 2111/2005 of the European Parliament and of the Council of 14 December 2005 on the establishment of a Community list of air carriers subject to an operating ban within the Community and on informing air transport passengers of the identity of the operating air carrier, and repealing Article 9 of Directive 2004/36/EC (OJ L 344, 27.12.2005, p. 15).

does not really feel concerned by the problem and does not react very swiftly to the listing. This might be different if the country itself is placed on a black list by the Community. This "name and shame" policy would probably result in much more attraction towards the State concerned and encourage it to adopt the measures necessary to be de-listed. The simple prospect of being listed could actually be viewed as sufficiently dissuasive to impose a change of policy and practices. It should be recalled that, in the shipping sector, Community law⁴⁷ foresees that, for safety reasons, port access should be denied to vessels flying the flag of certain States and having being subject to detention in another port in a previous period.

The need for a dual approach targeting both fishing vessels and irresponsible States is in actual fact a necessity in order to address the problem of flag-hopping which would result in fishing vessels flying the flag of a State featuring on a black list leaving the register of this Flag in order to opt for a new one.

Finally, this option should considerably help improving compliance with the rules of the Common Fisheries Policy within Community waters and among Community operators.

As set out below (section 5, paragraph 1.1), enhancing control means and turning the fight against IUU fishing into a priority within Member States are a prerequisite in order to reduce illegal practices occurring in Community waters or perpetuated by Community operators outside the Community.

The efficiency of this approach would greatly improve if it is completed with a Community initiative addressing the problem caused by the absence of a deterrent system for sanctioning infringements to the rules of the CFP within the Community and the large variations observed between penalties in that area across Member States.

The fixation at Community level of maximum levels of sanctions corresponding to serious infringements against the rules of the Common Fisheries Policy means that national judicial authorities would be in a position to pronounce much higher fines than what is currently the case, while keeping their discretion as to the sanction effectively issued, which would depend on the particular circumstances of each case. The fixation of each penal sanction would obviously remain within the remits of the judge, and there would be no guarantee that he would opt for going up to the maximum levels set by Community law. The probability for illegal operators to be subject to very high fines and even jail sentence is however a key element for deterring them to pursue their activities.

In addition, the Community initiative would be completed by specific provisions on administrative enforcement measures which should be adopted by Member States with regard to fishing operators found in flagrante delicto while committing serious infringements. Those measures are issued by national enforcement authorities and have an immediate effect on the operators concerned. They are generally considered as very efficient and usually entail important operating costs for the operators affected. A generalization of such practices within the Community would increase the chances for illegal operators to be rapidly penalized and constitutes another step towards the establishment of a real level playing field within the Community in terms of sanctions against IUU fishing.

47 Cf. Article 7(b) of Directive 95/21/EC on port State control of shipping, the objective of which is to reduce substandard shipping in EU waters and promote compliance with safety, environment protection and decent working conditions on board ships of all flags.

Finally, the establishment of a black list of Community vessels would reinforce the scrutiny of public authorities towards those vessels infringing the rules of the CFP and encourage the adoption of strict measures towards them. This would highlight the need to effectively tackle the problem of Community fishing vessels in situation of serious infringements and provide a clear tool to publicize the names of the offenders and call for a reaction by public authorities.

4.2. Socio-economic impacts

4.2.1. Economic impacts of Option 4 in the Community

The basic result of the IUU package as described in option 4-if successful- is expected to be a significant reduction of the imports of IUU fish into the Community and to dissuade illegal operators to target the EU market in the future. This will be basically the result of the combination of the general certification scheme, the black lists of countries and vessels and the alert system.

It is to be expected that a significant reduction of IUU imports into the Community will result on a sudden reduction of products placed on the market and, consequently, on short term first sale price increases for fish, in particular for these species most affected by IUU such as cod, tuna and sword fish, but maybe also for species which are substitutes to them.

The above trend is supported by the fact that fishermen firmly believe that imports of IUU fish into the Community are currently putting a downward pressure on sale prices of legal fish. Furthermore, evidence from CCAMLR shows that fish certified under the CCAMLR catch document scheme commands a premium of 20-30% over uncertified fish.

Furthermore, significant price increases were also the result of commercial actions (import bans) imposed in the context of ICCAT against countries non respecting management measures for tuna and associated species (swordfish in particular).

Other pieces included in the package are required either to reduce further the expected revenues of IUU, in particular the measures which would generalise RFMOs measures within the Community and the consolidation and intensification of actions in RFMOs, or to increase further the costs of IUU, in particular the provisions on nationals and the approximation of sanctions.

As indicated before, both types of elements are required to change in a significant manner the incentives to engage in IUU fishing by private operators. Without them, the package will be incomplete and its effectiveness will be severely hampered. Individual pieces of the package can be bypassed by means of forged documents, misnaming catches or changing the appearance of vessels. As the relatively successful experience of CCAMLR against IUU has shown the key for success is the combination of elements and in particular actions at government level combined with actions against traders and individuals, so that all fronts are covered

4.2.1.1. Economic impacts on the EU fishermen

The decrease in quantities will result on first sale price increases. This will benefit legal Community fishermen. It is very difficult to provide an accurate extra figure of what the additional income would be, as doing it will require a level of data desegregation much higher than what is available.

According to the very rough estimation done by Oceanic⁴⁸, 8% of the total EU imports of fish in total weight will come from IUU fishing; i.e., 500000tonnes a year.

Species	IUU - Weight equivalent (K Tonnes)	Value (€ million)
High Sea Species		
Tuna	150 - 220	210
Deep water red fish	11.5	23
Cod	100	200
Third countries EEZ's		
Crustaceans	68	378
White fish (fillets)	42	91
Molluscs	105	269
Total	500	1100

As seen in the above table, the yearly market value of Community IUU imports will be around €740 million or 10% of the total value of Community imports per year. It can be assumed then that if IUU imports into the Community would be totally blocked, the income of Community fishermen will be increased by a figure corresponding to that amount. Most of this additional income will be received by Community fishermen catching species most affected by IUU fishing and imports into the Community.

Furthermore, the use of data about price flexibilities (i.e. the percentage of price increase resulting from a quantity decrease of 10%) could allow to come to a rough estimation of the price increase that could be expected following a reduction of IUU imports into the Community. The price flexibilities in the table below have been estimated on the basis of data on quantities and prices available from Eurostat.

For the sake of the analysis, it is assumed that the entry into force of the package referred to Option 4 will result on a decrease of IUU imports and hence of imported quantities into the Community equivalent to the estimation of these imports made by Oceanic in his study of IUU⁴⁹ for individual species.

Species	Estimation of IUU imports (in % of total) ⁵⁰	Estimation of Price Increase if IUU disappears	Estimation of average price flexibility ⁵¹
---------	---	--	---

⁴⁸ Étude d'impact des mesures commerciales considérées dans le paquet INN en cours d'élaboration par la Commission, p. 13-19.

⁴⁹ Study "Impact of trade measures envisaged in the IUU package under elaboration within the Commission", Oceanic Development (May 2007), 2003/FISH/02, p. 13-19.

⁵⁰ Estimations by Oceanic Development 2003/FISH/02,(May 2007).

⁵¹ Price flexibilities are different for every point of the demand curve. Values in the table are averages of point price flexibilities.

Cod	10%	+11.66%	+1.27
Tuna	10%	+7%	+0.35
Frozen hake	19%	+7.33%	+0.37
Frozen lobster	19%	+63.3%	+3.1

Even if they can not be taken at face value, the above results show a significant potential for price increases, in particular for cod and frozen lobster. The lower values for tuna and frozen hake can be explained by the much globalised nature of trade of these species, with many suppliers and buyers.

It is further expected that prices increases of a magnitude close to some of these above, would attract more imports, this time of legal products, which could attenuate the increase in prices until a new equilibrium is reached. However, end prices will still be higher than at the present time, because of the elimination of the very negative effect on prices resulting from IUU imports.

Further benefits are to be expected for legal Community fishermen: the elimination or reduction of IUU fishing will alleviate pressure on fishing resources. This could reduce some operating costs of catching (fuel consumption travelling distance, fishing time). Crew share will also increase, accordingly.

Higher prices and reduced costs could have a positive effect on profitability, in particular of these fleets specialised in species currently affected by IUU. These profitability increases could be attenuated if additional imports of legal fish occur. However, the mid to long term effect would still be positive.

Compliance costs would normally be the same, although they could get somewhat reduced if Community IUU operators would start abiding by the rules.

However, it is quite impossible to quantify these figures and, in any event, any effect will only materialize in the medium to long term

4.2.1.2. Specific economic impacts resulting from concrete measures included in the Community package

To the extent that the intended measures will only apply to imports into the Community, the specific economic impact of the proposed certification scheme and alert system will be neutral for the majority of the Community fleet. It could however be positive if, as expected, first sales prices of the species more affected by IUU fishing increase. If so, the positive effect will be felt on fleets, mainly long distance and industrial fleets specialised in these species.

Part of the fleet, however, will be affected by the obligation to obtain a certification of origin from their flag States. These are Community vessels landing in developing countries and selling to local processing facilities before the fish is exported to the Community. Oceanic estimates that around 500 Community vessels will be affected; most of them long distance vessels from

Spain, Portugal, France, the UK, the Netherlands and Denmark⁵². Getting the certificate would imply some costs for them, but they are difficult to quantify. It is worth noting that the implementation of RFMOs certification schemes did not entail negative comments by operators in relation with their costs.

The impacts of the rest of measures foreseen in option 4 will depend on the current behaviour pattern of Community fishermen or groups of fishermen.

For legal Community fishermen, the economic impacts of all these measures will be neutral.

It is to be expected that for Community fishermen currently involved in or considering engaging in IUU activities either in the high seas, in the EEZs of third countries or in Community waters, the combination of measures taken at the RFMO level and, in particular, the approximation of sanctions and the provisions on nationals should reduce their incentives to carry out IUU fishing.

These effects will take some time to materialize. Hence their main effect will only be felt in the medium to long term. However, they could have some positive effects in the short term, following the announcement of the new policy.

4.2.1.3. Economic impacts on the Community processing and distribution sectors

A distinction has to be made between likely economic impacts on fish processors and the distribution sector, in particular big retailers.

Regarding **Community processors**, they will be forced to concentrate supplies on secure, certified-sources of supply, irrespective of pure market considerations (quality or price). This could alter their market behaviour and expose them to costs increases, resulting from possible price increases of fish and to some additional cost increases resulting from the necessity to ensure compliance with the certification requirement, and to security of supply issues. This is likely to affect more severely small firms operating with different traders purchasing fisheries products from various sources, and which may not be in a position to receive a regular supply of certified products.

Generally speaking, costs increases are not expected to have a significant negative economic impact on Community processors, given the strong internal demand for fish products, as they will normally be able to pass at least part of the cost increases further down the distribution chain.

Security of supply could be more delicate, in particular if alternative, certified sources of supply do not have the same production capacity or are less efficient than current suppliers. This potential negative effect will get attenuated overtime as developing countries improve their own internal capabilities and procedures to deal with the certification requirement. However, it is not to be excluded that the same countries decide that it not worth for them to comply with the certification scheme for perfectly legitimate reasons, either because fish exports are not very important for them or because the Community is not an important destination of their fish

⁵² Study "Impact of trade measures envisaged in the IUU package under elaboration within the Commission", Oceanic Development (May 2007), 2003/FISH/02, p. 64.

exports. The economic impact on Community processors dependent on supplies from these countries could then be quite severe⁵³.

It is not expected that the certification requirement will force Community processors to delocalise as delocalising will not avoid that the Flag State certifies the legality of the fish.

On the other hand, they could benefit from the positive image of certified fish.

The effects on **big retailers** are expected to be similar but less severe, because, as they are further down the distribution chain, they have better chances of passing on to consumers any cost increases and are more flexible than processors to deal with security of supply issues.

Being closer to the consumer also means that they could get more significant benefits from any image issue favouring fisheries, although they are also more sensitive to the proliferation of brands/logos. One of the means they are developing to fight that proliferation is to develop their own certification programs.

Other measures included in this Option have some potential impacts on Community processors and distributors. This is in particular the case of sanctions.

The fact that trading IUU fish would be made a serious infringement would make Community processors and distributors liable for sanctions if they deal with fisheries products stemming from IUU fishing. By doing so, imports of IUU products will be more difficult, as processors and distributors control the many channels through which IUU products get into the Community. Furthermore, exposure of processors and distributors to sanctions would also decrease the income of IUU fishers or processors from third countries in proportion with the risk of being sanctioned run by processors/distributors in the Community.

The impact of the certification scheme on the various **labels or certification procedures developed by the private sector** (above all in the processing and distribution sectors) should also be assessed. The establishment of a general certification scheme for all imported products might be seen as adding to the confusion created by the current proliferation of brands and labels. It could be argued that consumers might find it misleading to be confronted with yet another certificate. This risk remains moderate though, as the certification scheme envisaged under option 4 should normally be primarily used by operators trading fish products and should not serve to inform consumers. Its purpose is also different as it would demonstrate the legality of the imported products and apply to all of them, while the current private labels usually refer to the sustainability of a given fishery and cover a very limited number of stocks.

For the retail and processing operators which have developed their own certification schemes, the establishment of new public and general certification scheme would also have consequences. Those actors acknowledge that their own certification procedures do not fully guarantee the legality of the products covered but provide useful information as to their origins and the supply chain which they followed. The existence of a certification scheme guaranteed by public authorities would remove the uncertainty pertaining to the legality of the products. The information gathered by the operators through their own arrangements on the traceability of the products should actually ease their adaptation to the new certification scheme, as they already have steady relations with their suppliers based on a good knowledge of the trade

⁵³ From information in the Oceanic study, Chile, Argentina and India could be countries not interested in taking the necessary steps to comply with certification scheme.

channels used. Thanks to their investments in this area, they should be able to ensure that they only deal with responsible operators, and those operators should normally not meet substantial difficulties in getting their products certified under the new scheme.

4.2.1.4. Economic impacts on providers of port services

The prohibition to provide goods and services to blacklisted IUU vessels or vessels flying a flag of convenience was referred to before as one possible means to increase operating costs of IUU vessels. In fact, these prohibitions are already part of the NEAFC, NAFO and CCAMLR regulatory measures and hence they are applicable in the Community. As part of Option 4, these measures will be generalised.

The general prohibition to deal will have some negative economic impacts on providers of port services. However, these impacts are not expected to be significant when compared to what is already the case and will concentrate on a handful of Community ports.

4.2.2. *Overall economic impacts of Option 4 on third countries*

For developing countries, the disappearance of the Community as a market for IUU products taken in their waters would reduce their losses both in terms of catch and value. Figures indicate that for sub-Saharan region, the elimination of IUU in EEZs would mean an increase of 19% of total value of catch and 23% of declared value of the catch. Losses from the Sub-Saharan Africa waters amount to 800 million € per year, roughly equivalent to a quarter of Africa's total annual fisheries exports.

To the extent that IUU activities are replaced by legal ones, income from landing fees, licence fees taxes and other levies would increase. Significant positive impacts on other economic activities upstream/downstream are to be expected. This would then positively contribute to GNP, both to private operators and to Government income. Furthermore, it will contribute to sustainable livelihoods (in terms of contribution to food security and per capita consumption of fish proteins).

These positive economic impacts are expected to be particularly important for developing countries for which export of fish products to the EU account are an important component of their balance of payments. Examples of these countries are Senegal, Mauritania, Tanzania, Kenya, Maldives or Seychelles⁵⁴.

In the end, compliance with the certification scheme and other measures proposed in Option 4 could be a source of significant competitive advantage between nations and could result in additional price increases for certified fish.

This of course presumes that IUU activities are effectively reduced. If instead, IUU products are simply derived to other markets, the net, positive effect on developing countries of action by the EU will be small.

As will be explained below, positive effects depend crucially on whether governments will take the necessary actions to comply with the new EU requirements, in particular by increasing their own MCS activities, as required in particular by the certification scheme. Enforcement is very

⁵⁴ See Study "Impact of trade measures envisaged in the IUU package under elaboration within the Commission", Oceanic Development (May 2007), 2003/FISH/02, p. 62.

expensive and will compete with other pressing needs for the attribution of resources from the national budgets.

On the positive side, this fact, combined with specific measures that could be taken against flags of non compliance, would mean that the attractiveness of those flags would in general be severely reduced from the point of view of IUU operators. Maybe some of them (or their representatives) would further engage in criminal activities to put in place fake certification schemes. However, if they do so, the costs for IUU operators will likely increase, in accordance with the perceived value of the certification scheme as a guarantee of access to the lucrative Community market.

There would be cases, however, where even if Governments would like to put in place the necessary means and procedures to comply with the certification scheme, they will not be able to do so.

It would be then necessary to provide assistance to them. In that respect, the measure of Option 4 which proposes to use all available instruments (FPAs, development, regional approach) to contribute to better control and management of maritime waters under jurisdiction of those States, should necessarily be part of the anti-IUU package.

As indicated above, for (more) developed countries, complying with the certification scheme could be cost-ineffective. If they are not truly interested in making the necessary effort to abide by the certification scheme, exports of fish products from the fishing sector of those countries into the Community will be penalised.

Finally, the certification scheme creates a potential for commercial conflict with third countries. Many people and governments in these countries could consider the certification scheme as a classic non-tariff trade barrier unilaterally imposed by the Community to protect its market from third country imports.

It is difficult to anticipate the risk of a serious commercial incident. However, it is important to have a package which is as complete as possible to cover all possible angles of attack to the IUU problem, also including measures that apply to Community nationals and mechanisms which could mitigate the impact of the certification scheme. In this respect, the alert system could be very important. There are already similar procedures in place dealing with food safety hazards⁵⁵ or rules of origin.

4.2.3. Specific economic impacts on processors/exporters and on fishermen from developing countries

Developing countries have a 51 % share of the global fish export destined for human consumption (2004). ACP countries represent nowadays the most important supplier of fisheries products to the Community: the value of the importations from those countries amounted to nearly 2 billion € in 2005, worth 14% of all imports into the Community. Other countries like China, Morocco, Thailand, Ecuador, India or Brazil featured in 2005 in the list of the top ten suppliers of the Community market for fisheries products.

Fishermen and processors/exporters in developing nations could be the main beneficiaries of a situation in which IUU activities get significantly reduced. Compliance with the Community

⁵⁵ Rapid Alert System for Food and Feed (RASFF).

future scheme as described in Option 4 will give their products an easier access to the Community and could also put them in a position to get better prices for their certified products.

However, the materialisation of these benefits crucially depends on whether the relevant governments will put in place the means to ensure continued compliance with the package in Option 4, in particular with the certification scheme. If they do not, either because of lack of resources or of willingness, the expected benefits could turn into significant negative effects for their domestic fishermen, processors and exporters.

In that case, the certification scheme could have severe economic impacts on some third countries.

As it will apply to all species – even to those for which there are not suspicions of significant IUU catches – and countries, its effects risk being negatively significant for exporters in some developing nations for which the Community market is very important. Not only for those exporting to the Community directly, but also for those which do that indirectly, through processing in intermediate countries. This will affect particularly exporters from African countries suffering from significant IUU activities by foreign fleets in their respective EEZs. The persistence of IUU activities can be seen as an indicator that Governments in these countries do not have the means to eradicate IUU fishing and hence, are unlikely to be able to comply properly with the certification system.

The certification will be an additional requirement fish products will need to comply with to enter the Community market. It will need to be added to existing phyto-sanitary and quality requirements. In cases where the flag state is not able to certify the origin, products exported from that country will be unable to access the Community markets. As a result, local exporters will be forced to find alternative markets. However, the Community, Japan and the US account for two thirds of all fish consumed in the world. Exports of fish products by African countries to the US are negligible and Japan does not seem to be as significant a destination as the Community for these products.

Hence, exclusion from the Community market would severely impact some of these countries. These negative economic impacts will affect not only processing, marketing and distribution activities. Auxiliary services driven by fish trade would also be very negatively affected and risk having significant social consequences. Access to foreign currency will also be reduced. In summary, they run the risk of getting progressively disconnected from the global market.

Being at the end of the chain, the negative effects described above for processors/exporters would get amplified as regards fishermen in developing countries, in particular for artisanal fishermen. In order to survive, it is not to be excluded that they would engage on further IUU activities and/or over fishing. This is, however, more theoretical than practical as artisanal fisheries play a negligible role on exports markets.

It is to be expected that the impact of the option 4 for developing countries may vary sensibly depending on the States concerned.

Developing countries which have already developed policies and means of control over their waters and fishing vessels flying their flags and are committed to pursue those efforts should not face substantial difficulties in demonstrating their ability to fight against IUU fishing and getting their products certified. This should be particularly true for those States whose exports mostly stem from their local fishing fleet (the activities of which are easier to monitor). This

would also be the case for countries specialised in the processing of fisheries products which are able to trace back their origins. New compliance costs may have to be covered in the short term. Those costs should be outweighed in the long run by the advantages resulting from their compliance with the Community rules, which would ensure a reduction of IUU fishing in their waters and a sound access to the Community market for their local fleet; this could even encourage foreign fleets operating legally to register their vessels in States which have made the necessary efforts to comply with the Community obligations.

The measures under consideration by the Commission would have a more negative impact on third States exporting fish products to the Community which do not maintain any kind of control over their fishing fleets and run open registers to attract foreign vessels, or which attract fish products for processing purposes without any control as to their legality. This represents a fairly limited number of developing countries. In most cases, those States can be qualified as hosting "Flags of non compliance". Vessels able to export their products to the Community and flying those flags are often owned by foreign companies with limited or no contact with the Flag State. The economic advantages generated to the benefit of the local economy from those vessels are often restricted to a few thousands Euros, representing the fees paid for the registration of the vessels.

The Community measures may lead long distant fishing vessels to de-register and try to find another shelter to pursue their activities. This would generally not represent a significant loss for the Flag State concerned, insofar as those vessels are operated by foreign companies. In most cases, the local fleets in such countries do not export fisheries products into the Community. If this were the case, they would indeed be penalized due to the poor performance of their Flag States against illegal fishing. The Community measures may then result in pressure from the local fishing sector against public authorities, asking them to effectively enact measures to address the IUU fishing problem. In many cases, the continuation of IUU fishing in developing countries is closely linked to poor governance and such pressure may contribute to put this problem on the front scene.

It should be underlined that a large number of developing countries are Parties to international conventions on conservation and management of fisheries resources, as well as to some RFMOs. There is nothing more in the provisions under the certification scheme than a requirement that those international standards are effectively implemented. In addition, the assistance granted to those countries by the Community under its fisheries and development policies will be confirmed and will contribute to mitigate the costs resulting from the new certification scheme. Finally, the assessment by the Community will take the situation of the various States concerned into consideration when deciding on its trade policy towards each of them.

To a certain extent, the measures proposed bear similarities with the regime put in place at the beginning of the 1990's by the Community with respect to the health requirements applying to fishery products imported into the Community⁵⁶. Nearly 90 countries are currently considered by the Commission as fulfilling those health requirements, which are set out by the Community⁵⁷. This demonstrates that the vast majority of our international trade partners,

⁵⁶ Cf. Council Directive 91/493/EEC of 22 July 1991 laying down the health conditions for the production and placing on the market of fishery products (OJ L 268, 24.9.1991, p. 15).

⁵⁷ Cf. Commission Decision 97/296/EC of 22 April 1997 drawing up the list of third countries from which the import of fishery products is authorized for human consumption (OJ L 122, 14.5.1997, p. 21), as lastly amended via Commission Decision 2006/200/EC of 22 February 2006.

including many developing countries, have been able to put in place the necessary means and structures to comply with Community health standards for fisheries products in view of their exportation into the Community. A similar outcome could be expected as to the respect by the same countries of Community requirements relating to international norms on conservation and management of fisheries resources.

As regards suspected IUU vessels, the prohibition to land and obtain products and services will certainly increase their operating costs and probably will also reduce their expected revenues. As any landings will be illegal, operators involved in such landings will pay less for the fish, according to their perceived risk of being caught.

4.2.4. *Social impacts of Option 4*

The elimination or significant reduction of IUU activities resulting from Option 4 will destroy employments on board vessels carrying out IUU fishing and probably on other IUU-related activities down the production and distribution chain. IUU is often associated with very poor labour, social and safety conditions, and it is expected that at least part of the losses will be replaced by additional employments created in legal activities in particular in third countries.

Regarding, **EU fishermen**, as indicated above, some IUU-related employments will be lost, but they are impossible to quantify. Generally speaking, to the extent that crew share will increase, the income of legal fishermen will also increase, in particular for fishermen working in fleets catching species affected by IUU. It is not expected that significant numbers of new employments will be created because quotas and effort limitations will put a limit to such increases. The measures will help safeguard employments on board EU fleets which target species particularly hit by IUU fishing (notably tuna and cod), via the elimination of competitors using illegal and unfair practices. The attractiveness of the sector for new generations of workers may also increase. It should be underlined that, to an extent which can be very important in some segments of the Community fleet (notably the long distant fleet), people employed on board Community fishing vessels are not Community nationals but come from developing countries.

Some employment losses could be felt also to the extent that small, vulnerable **EU processors** would leave the industry. However, it is not expected that such losses would be very significant and could at least partially be compensated by job creation in other processors. The Community processing industries depending on the supply by Community fleets of species like tuna or cod should also benefit from the measure, which should have a positive effect on employees of the facilities concerned.

The population in the Community dependent on tuna activity is estimated to amount to approximately 85 000 persons (direct and indirect jobs), and 55 000 in Spain alone⁵⁸.

As indicated above, **port services** in some very concrete EU ports could be negatively affected. Some job losses could then be expected, but most likely they would be negligible.

As regards **third countries**, the net effect of the elimination or significant reduction of IUU activities in their waters will be very positive in terms of direct employment in fisheries and in indirect employment in related activities.

⁵⁸ Océanic Développement, Poséidon Aquatic Resources Management Ltd and Megapesca Lda (2005) "Study on the European tuna sector", p. 261.

However, for countries which do not have the willingness or the means to put in place the mechanisms required to comply with the package in Option 4 severe job losses could happen all along the national production and distribution chain. The second category of countries is particularly worrying as many of them are significantly dependent from fishing. As indicated above, all available instruments should be used to help them put in place the required mechanisms and so compensate or at least attenuate these potential negative impacts.

4.3. Environmental impact

Through the combination of measures at international, regional and Community levels, this option is the most efficient one for addressing the different components of IUU fishing. It would indeed cover all stocks, whether in Community waters, on the high seas or in the EEZs of third States. It will therefore be able to mitigate the negative impacts of IUU fishing on fisheries resources and on the marine environment. This should result in a reduction of fishing pressure benefiting especially fish stocks in need of recovery. The damages caused to fragile marine ecosystems as well as to species caught as by catches through prohibited techniques should also be reduced.

This approach should strengthen the management and conservation regime in place or under development in all areas (under the auspices of RFMOs for high seas zones, or by coastal States for EEZs). A reduction of IUU fishing would indeed reinforce the effectiveness of those measures, as this is usually a major cause for undermining their proper functioning. Moreover, the data collected via the fishing sector (for example on levels of catches for a given fishery) for the purpose of devising fisheries management measures should be more accurate with the end of illegal fishing, and should provide sounder a basis for the long-term sustainability of the stocks.

This option should entail real progress in the reduction of the important damages caused by illegal operators in the waters of developing countries. The combination of Community bilateral or sub regional efforts to contribute to the establishment of regimes designed to improve MCS capacities in those countries with the certification scheme should result in decrease of IUU fishing there. It should in the first place benefit Sub-Saharan African States, where a large part of IUU fishing is used to supply the Community market.

4.4. Impact on the Community trade obligations and position

Some of the measures promoted under this option (in particular the certification scheme applying to importation of fisheries products; trade measures like import bans targeting fisheries products from given States or vessels, or prohibition for Community operators to maintain trade relations with those identified States or vessels; provisions on access to ports) should be assessed against the international trade obligations agreed by the Community within the WTO.

Similar measures have already been adopted within RFMOs. They have never been challenged before the WTO. One important difference is that those measures were enacted within a multilateral context (RFMOs) while the Community would envisage, under option 4, to adopt unilateral measures.

In order for such measures to be deemed compatible with WTO requirements, the Community would need in the first place to follow a fair and transparent procedure in respect of the authorities or operators targeted. This would in particular require that the relevant authorities of

the third countries are given the possibility to be heard on the facts incriminated before any measure could be tabled by the Community. As to the content of the measures, the Community would have to demonstrate that they are not discriminatory against imported products or foreign services suppliers, are justified by legitimate policy objectives (like the conservation of exhaustible natural resources), are necessary and are not disguised restriction on trade.

A possible legal basis for the adoption by the Community of such trade measures would be Article XX(g) of the GATT agreement, which provides that:

"Subject to the requirement that such measures are not applied in a manner which would constitute a means of arbitrary or unjustifiable discrimination between countries where the same conditions prevail, or a disguised restriction on international trade, nothing in this Agreement shall be construed to prevent the adoption or enforcement by any contracting party of measures (...) relating to the conservation of exhaustible natural resources if such measures are made effective in conjunction with restrictions on domestic production or consumption".

The case law of the WTO relating to those provisions should be considered by the Community, in particular the decisions on the two so-called "Tuna-Dolphin" (1991 and 1994) and "Shrimp-Turtle" (1998 and 2000) cases.

Against this background, one key element relates notably to the fact that the Community should be able to show that the regime applying to Community fishing operators is at least as strict as the conditions which would be applied to operators from third countries. In that regard, the question of the level of compliance of Community operators with the rules of the CFP is of crucial importance. Another important prerequisite to justify a unilateral Community initiative would be to clearly base it on the international commitments of the Community.

Any measure by the Community would therefore have to be duly motivated in order to fulfil all those criteria.

Beyond the question of the WTO-compatibility of unilateral trade measures by the Community, it can not be completely excluded that they give rise to the adoption of trade counter measures by the public authorities of a third State affected. Such action might harm the commercial relations of the Community.

4.5. Impact on RFMOs and international position of the Community

Posing the principle that the Community could act unilaterally might also be perceived as a departure from the traditional multilateral approach defended by the Community, undermining global efforts to improve the regulation of fishing activities and combat IUU fishing. The rationale underpinning option 4 is however that the Community should rely in the first place on multilateral action (in particular within RFMOs); unilateral measures are not intended to replace this principle but should only be used in case multilateral solutions prove insufficient to address serious manifestations of IUU fishing. The Community measures might actually serve as useful precedents and be taken up by other international partners or organisations.

In addition, the certification schemes established by RFMOs in relation to the trade of certain fish species should normally be considered as equivalent to the Community general certification scheme.

4.6. Contribution to a simplification of the Community framework derived from the measures agreed by RFMOs

Beyond the creation of new possibilities for action by the Community, this option also intends to render more coherent and efficient the implementation within the Community of measures against IUU fishing decided by RFMOs. After their adoption, those provisions need to be implemented into the Community. In the current system, those measures are transposed into EC law by the Council on a case-by-case basis, via regular amendments to existing regulations specific for each RFMO or each type of RFMOs. This results in a proliferation of different regulations and a very complex and changing regulatory environment, where rules differ for Community operators depending on its location.

The solution proposed under option 4 consists in harmonizing and generalizing the application of the most far-reaching measures adopted within one RFMO to all Community operators present in RFMOs areas. This would for example relates to provisions on sightings of fishing vessels suspected of carrying out IUU fishing (which have been initially developed within tuna RFMOs like ICCAT), provisions on nationals engaged in or supporting IUU fishing in relation with a fishing vessel flying the flag of a third State (initially created within the CCAMLR) or provisions on sanctions (which have been introduced within NAFO).

This harmonization should result in a simpler framework for the fishing sector and national administrations in charge of control of fishing activities. It would entail the repeal of numerous provisions of the existing framework and contributes to the efforts for better regulation within the Common Fisheries Policy.

4.7. Administrative costs

The main administrative costs generated by this option would relate to the establishment of a Community certification scheme applying to all imports of fisheries products.

Within the Community, the costs will be supported by the marketing and processing industry trading imported products, as well as by public authorities in charge of controlling the importation of goods into the Community.

Importers would have to check that the products supplied are accompanied by the certificate and that information contained in this certificate is accurate. Formally, this would only represent the addition of one document to all documents already required for importation operations (certificate for health conditions, certificate relating to the origins of the product, invoices, bank documents, etc). The presentation of this document would become part of the normal business relationships between exporters and importers and not trigger particularly demanding tasks.

For Member's State control authorities, this new formality would also imply the verification of the presence of the certificate at the Inspection Border Posts, its coherence with other the other documents required, physical checks on some of the consignments and, in some cases, the conduct of investigations *a posteriori* to cross check the conformity of the information provided in the certificate with other sources. The collaboration between authorities in charge of customs and fisheries will be instrumental for the good functioning of the system. Specific training would have to be provided to the operational services.

The target group would be the Community processing and marketing industry. It is assessed that it comprises roughly 6000 firms (50% being SMEs) with a turnover of 18 billion €. Spain, France, Italy, Greece, the United Kingdom, Poland and Germany are the countries where such firms are the most active.

The operation would have to be conducted at each arrival a Community Inspection Border Post of a consignment of fisheries products. Taking account of the overall volume of fisheries products imported each year into the Community (4,5 million tons) and the mode of transportation (by containers for the vast majority), it has been assessed that this represents roughly 300 000 operations each year.

The overall costs would be composed essentially by labour costs (i.e. time devoted to ensure the running of the system). No specific investments would be required.

Taking account of the estimated time required to perform the checks, the average labour cost per hour and the number of operations, it is estimated that the overall administrative costs will amount to approximately 4 Million €. This would be mainly supported by the Community marketing and processing industry (3 Million €); compared to the size and turnover of the sector, this would represent a negligible amount (500 € per firm). The costs for public national administrations will represent 1 Million €, to be distributed within the 4000 Inspection Border Posts across the Community.

The alert system will anyway contribute to rationalize the additional costs as it will assist the authorities to focus their verifications and the operators in detecting in advance possible risky products.

Costs generated for economic operators and public authorities **outside the Community** are difficult to assess, due to the diversity of situation and organisation in third States exporting fisheries products into the Community. For economic operators, the costs will result in the need to have their products certified by their national administrations. For those administrations, new mechanisms would have to be put in place to guarantee the legality of the catches and deliver in a timely manner this confirmation. For some countries, and notably some developing countries, this may imply important administrative reorganisations, with a view to improving their control system in particular.

SECTION 6: HOW DO THE OPTIONS COMPARE?

The table below presents the efficiency of the various options with respect to their impact on the reduction of IUU fishing. To this end, their relevance is assessed against the three specific objectives identified in section 3 which should be reached by the Community with a view to substantially improving its contribution to a reduction of IUU fishing.

	Option 1 Better implementation of current framework within the EC, without regulatory initiatives.	Option 2 Focus on fishing activities outside the EC, through action at international level and within RFMOs.	Option 3 Case by case approach focused on fish stocks subject to important levels of IUU fishing.	Option 4 New comprehensive initiative completing the current framework and ensuring better compliance with applicable rules.
Objectives				
Objective 1 Reduce the vulnerability of the Community market to imports of fisheries products stemming from IUU fishing.	Very limited impact due to the reduced efficiency of private certification schemes.	Positive but limited impact as measures will depend on progress achieved by multilateral organisations, where the adoption of trade measures and sanctions often comes up against serious difficulties or delays.	Positive impact on stocks subject to specific measures (notably certification schemes), but high risks of fraud and of transfer of IUU fishing to stocks not covered. This option is difficult to implement in respect of IUU fishing in waters of developing States.	Positive impact as the certification scheme applying to all imports of fisheries products and harmonized Port State measures should result in effectively closing the doors of the Community market to imports of fisheries products stemming from IUU fishing.
Objective 2 Improve identification and sanction of vessels and States engaged in or supporting IUU fishing outside the Community.	No impact.	This option does not solve the problem posed by IUU fishing in waters of developing countries.	Limited impact as a selective approach does not allow to target all actors responsible for IUU fishing.	Positive impact with combination of action within RFMOs and possibility to enact unilateral measures against States or vessels if RFMOs action is insufficient.
Objective 3 Increase compliance with the rules of the Common Fisheries Policy.	Positive impact but shortcomings remain with wide discretion left to Member States to improve the situation and variety of sanctions pronounced within the Community (absence of level playing field).	Impact limited to compliance with the CFP rules that implement internationally agreed conservation and management measures.	Positive impact on stocks subject to specific measures, but risk of transfer of IUU fishing to stocks not covered.	Positive impact with combination of strong commitment to improve control and enforcement within the Community and new regime on harmonized maximum levels of sanctions across the Community which would address one of the most tangible shortcomings of the current situation.
Overall impact on reduction of IUU fishing.	Limited impact as the option would leave out the international and market-related aspect of the problem and only address only partly its Community dimension.	Limited impact as the option relies on international action, which on its own does not deliver results efficient and rapid enough. The internal aspect of the IUU problem is not addressed either.	The impact would be positive but globally insufficient due to its lack of comprehensiveness: a selective approach is difficult to put in place and does not allow to address all the manifestation of IUU fishing.	Positive impact as this option covers in a comprehensive manner all loopholes of the current Community system and provides for a consistent approach on all facets of the problem.

The second table compares, in line with a cost-benefits analysis, the advantages and drawbacks of each option, taking into account the performance of each of them compared to the overall objective for reducing IUU fishing, and their associated costs.

Options	Advantages	Drawbacks
Option 1 Better implementation of current framework within the EC, without regulatory initiatives.	- demonstrates commitment of the Community to tackle illegal fishing within the Community and reinforce the CFP framework; - does not require the adoption of additional regulatory measures which would come in addition to the current framework.	- limited impact on a reduction of the overall level of IUU fishing and on its associated socio-economic and environmental damages. - depends to a large extent on the willingness of Member States to consider enforcement of CFP rules as high priority and devote adequate means and resources to this end and does not bring an answer to the absence of level playing field across the Community for sanctions.
Option 2 Focus on fishing activities outside the EC, through action at international level and within RFMOs.	- promotes multilateral solutions adapted to the international nature of IUU fishing, which corresponds to the Community commitment for international governance of the oceans; - does not require the adoption of additional regulatory measures which would come in addition to the current framework.	- limited impact for a reduction of the overall level of IUU fishing and on its associated socio-economic and environmental damages. - efforts against IUU fishing depends on willingness of EC international partners to move forward.
Option 3 Case by case approach focused on fish stocks subject to important levels of IUU fishing.	- promotes solutions adapted to the various manifestations of IUU fishing; - does not rely on a one-size-fits-all approach and requires initiatives only when this is justified by the specific features of a fishery.	- lack of comprehensiveness seriously undermines the efficiency of a selective approach against IUU fishing and its associated socio-economic and environmental damages. - imply the adoption of numerous different regulatory instruments. - important compliance costs for economic operators and EC and third countries control authorities who would need to check systematically whether fisheries products are subject to specific measures or not, as well as the compliance with those measures.
Option 4 New comprehensive initiative completing current framework and ensuring better compliance with applicable rules.	- this option provides the most efficient solution against IUU fishing, due to its comprehensive approach which allows the Community to meet the most important challenges it is facing to reduce IUU fishing; - generalization of measures adopted within RFMOs contributes to simplification of current legislation.	- non negligible compliance costs for third countries which would need to respect requirements for imports of fisheries products into the EC; - requires a new important regulatory instrument. - Community action might be perceived as a departure from traditional multilateral approach to IUU fishing; - important resistance expected from Member States to engage on discussions on penal matters in the fisheries field.

As illustrated by the two tables, a comparison between all options demonstrates that option 4 supports the most efficient strategy for the future Community policy against IUU fishing. Being the most ambitious, this option is also very demanding and would trigger non negligible costs.

The **first and second options** rely too much on a sectoral approach to IUU fishing (internal or external). Even combined, they would not bring a sufficient reply to the urgency of the problem, as well as to the most serious problems which harm the current system, namely the vulnerability of the Community market against the importation of IUU products and the persistence of fishing activities by vessels flying flags of non compliance. Those options would simply mean that the Community places more emphasis on the need to fight against IUU fishing, but without putting in place the instruments required to this end. There is real risk that those options only result in declarations of good will, do not entail substantial changes and solely perpetuate the status quo.

The cost of implementing those two options would be limited. It may trigger an increase in means and resources devoted by Member States to control and inspection activities, but this remains uncertain as it will depend on their readiness to do so. The options should not result in additional regulatory prescriptions defined at Community level, as it would not require new regulation.

The **third option (case-by case approach)** would not address the problem comprehensively either. It may appear as a proportionate solution to the various manifestations of IUU fishing and difficulties created for the Community, and could provide real progress with respect to the stocks to which it is applied. The changing and clandestine nature of the IUU phenomenon renders however its efficiency uncertain. There is a high risk that this option delivers solutions which are no more adapted to the actual problem by the time of their adoption, and finally misses the real targets. In particular, the difficulty to transpose this approach to IUU fishing in waters of developing countries is a serious weakness.

This option would not be cost-free. Its implementation would translate into the adoption of a set of regulatory instruments specific to each of the situations to be covered. This would result in the creation of a complex and possibly growing regulatory environment. In addition, costs for compliance would be high, and, in respect to the specific import certification schemes applying to a limited number of species, possibly even higher than the costs of a general certification scheme applying to imports of all fisheries products (as advocated in option 4). For the fishing industry (notably trade and processing industry) as well as for control authorities (within and outside the Community), this would imply systematic checks to determine if fisheries products to be imported need to be certified or are exempt from this obligation. Incentives to circumvent those selective measures would be important, and their efficiency therefore depends to a large extent on increased scrutiny by public authorities in charge of control, which is also costly.

The efficiency of the **fourth option** lies in its comprehensive coverage of all the challenges posed by IUU fishing to the Community. Through a combination of ambitious measures, this option provides appropriate answers to all those challenges. Contrary to all other three options, it does not leave important loopholes in place.

The implementation of option 4 would be demanding and would require considerable changes. It implies in the first place that the Community adopts a substantial regulatory

instrument. It would also generate new tasks and costs, which should however be mitigated through various mechanisms.

The establishment of a general certification scheme applying to all imports has been assessed to entail administrative costs of around 4 million € (cf. annex on this point), which would be mainly supported by the Community processing and trading sector. Compared to the size of the sector, those costs are limited. In addition, the setting up of a Community alert system designed to warn operators and control authorities as to the risk associated with the trade of products from identified countries or operators should allow them to set priorities in their control and purchase policies, and thereby avoid that they operate a systematic and costly check over all imported products. The main consequences would have to be borne by third States exporting to the Community, which will have to abide by its new import standards. Some developing countries may face real difficulties in catching up with those standards. Here again, the approach defended in option 4 should permit to alleviate the costs generated, as the Community would clearly commit itself to intensify its efforts within its fisheries and development policies towards those coastal developing countries wishing to reinforce their capacities for management and control of their waters. This should greatly improve their ability to comply with the requirements from the certification scheme.

The possibility for the Community to enact unilateral trade measures (certification scheme, import ban) may also generate some risks. In the first place, such action may be challenged before the WTO as breaching the international trade obligations of the Community. In that respect, one essential element is for the Community to be able to demonstrate that the level of compliance with international rules on fisheries conservation and management by Community fishermen is satisfactory. The adoption of the measures promoted within option 4 designed to apply to Community fishing operator are of great importance in that respect.

The perception that the Community option to act unilaterally would weaken the multilateral framework (and in particular RFMOs) can not be totally excluded. It should however not be overstated, as the Community would continue to rely primarily on the multilateral approach and only foresee to develop its own approach in well delimited cases. The overall future policy of the Community should actually serve as incentives for its international partners and regional organisations to step up their efforts against IUU fishing.

Finally, the measures proposed to improve compliance within Community waters and by Community fishing operators might come up against the reluctance of Member States to strengthen their control and inspection policy and engage into the possibility that levels of sanctions against fisheries offences are set at Community level. The awareness by Member States of the imperative need for action and their vibrant calls for a vigorous policy against IUU fishing might however overcome those difficulties.

The expectations are high that the Community proposes in the coming months an ambitious policy making a real difference in the fight against IUU fishing, which is one of the most serious environmental problems faced by the international community. The present impact assessment report shows that there is a possibility for the Community to adopt a comprehensive and far-reaching approach (option 4) on that matter. This strategy is not exempt from risk, but would actually be the only one commensurate with the scale of the problem.

SECTION 7: HOW COULD FUTURE MONITORING AND EVALUATION BE ORGANISED?

On the monitoring arrangements:

The Commission will ensure that the Member States' compliance with obligations laid down in the "IUU package" is adequately monitored.

Reporting obligations will provide information that can be used to check the extent to which the envisaged trade, control and enforcement measures have been adopted and implemented.

The Commission will inform the European Parliament and Council regularly on the implementation of the new initiative.

1. TRADE MEASURES

Benchmarks/indicators for assessing efficiency of the system:

- Number of certificates which are refused/number of operation and volume/value of imports not authorized/number of vessels which are refused access to ports;
- Number of notices issued under the alert system;
- Number of countries against which trade "sanctions" are implemented;
- Variation of trade flows of fisheries products from third States as a consequence of the entry into force of trade measures

2. MEASURES FOR IDENTIFICATION AND SANCTION OF VESSELS AND STATES INVOLVED IN IUU ACTIVITIES

2.1. Community action within RFMOs and towards developing States

Benchmarks/indicators for assessing efficiency of the system:

- Extension of regulation of high seas areas with new RFMOs, or of new species within RFMOs;
- Adoption of new measures against IUU fishing within RFMOs (ex. trade measures);
- Implementation by RFMOs and Parties of existing measures in an efficient manner (for ex. effective use of black lists);
- Generalisation at Community level of the most advanced measures against IUU fishing adopted within RFMOs;
- Full integration of measures agreed within the Community bilateral fisheries policy or development policy designed to improve capacity of developing States to manage/monitor fishing activities in their EEZs;

- Implementation of existing provisions within FPAs designed to fight against IUU fishing (for ex. rate of financial use in reference to action for this purpose foreseen in the agreement; reality of implementation of the foreseen measures; assessment of the state of IUU fishing in the waters of those countries compared to situation before...);
- Number of FPAs signed compared to previous kinds of bilateral agreement which were focused on access to waters and did not contain specific anti-IUU measures;
- Number of areas covered by sub-regional approach on IUU fishing;
- Integration of IUU perspective in EPA approach.

2.2. EC measures

Benchmarks/indicators for assessing efficiency of the system:

- Effective establishment of Community lists of vessels and States (and timing for adoption), and number of vessels and States recorded on the lists;
- Number of vessels/States removed from the lists further to adequate action by third states (for ex. sanction by the Flag State, de-registration of the vessels concerned...);
- Number of action effectively implemented towards listed vessels/States (for ex. number of vessels listed which have been refused access to port or port services, number of consignments from listed States which have been barred from access to the Community market at the Community border...);
- Member States with adequate policy and means for an effective enforcement of Community rules and sanctioning those who carry out IUU fishing outside the Community.

3. COMPLIANCE WITHIN EC WATERS AND BY EC NATIONALS

Benchmarks/indicators for assessing efficiency of the system:

- New means devoted by and/or policy carried out by Member States for the control of fishing activities in their waters and by their vessels and nationals;
- Change in national law of MS to incorporate new (harmonised and strengthened) levels of sanctions adopted at EC level for serious infringements against CFP rules;
- Data on average level of sanctions and number of sanctions pronounced by MS further to serious infringements (trend for comparison with current figures from annual communication);
- Data on the use of immediate enforcement measures (where/if available);
- Data on prosecution of nationals.

4. OVERALL ASSESSMENT OF THE EFFICIENCY OF THE REGULATION

Benchmarks/indicators for assessing efficiency of the system:

- estimation of level of IUU fishing occurring within and outside Community water (comparison before and after implementation of the Regulation);
- state of fish stocks which are currently subject to IUU fishing;
- data on economic situation of Community fishing industry which is currently facing competition from operators carrying out IUU fishing.

On the evaluation arrangements:

The Commission should undertake an intermediate evaluation of its new initiative within four years of its adoption assessing the extent to which its realisations, results and impacts on economy, society and environment are consistent with the objectives set.

The evaluation results will be used for decision-making needs on the future of and amendments to the regulatory framework if appropriate.

The Commission will communicate the evaluation results to the European Parliament and Council.

Annex 1

Report on the public consultation

on the initiatives envisaged by the Commission to improve the fight of the European Community against Illegal, Unreported and Unregulated (IUU) fishing

(15 January -12 March 2007)

1. INTRODUCTION

The European Commission set out as a priority for 2007 to strengthening the European Community's effort to fight against illegal, unreported and unregulated (IUU) fishing activities.

The European Community adopted its own Action Plan against IUU fishing in 2002 as part of the Common Fisheries Policy⁵⁹.

In view of getting stakeholders' opinion on the opportunity to adopt and possible content of a new Community initiative on that matter, the Commission published a consultation paper. The stakeholders were questioned about the appropriateness of engaging in such a new initiative, the relevance of adopting measures in nine fields of action, the concrete actions to be taken and their potential socio-economical impacts on the Community fishing industry as well as on third countries.

The objective of this report is to present the main ideas, views and concerns arising from the contributions received and the report has no aim to assess the consultation process as such.

2. CONSULTATION PROCEDURE

The consultation paper prepared by DG Fisheries and Maritime Affairs to guide the debate presented a brief analysis of the problem and was structured on nine possible fields of action: (1) improve control of the legality of the activities of third country fishing vessels and of their catches accessing fishing ports of the European Community, (2) improve control of compliance with conservation and management measures by third country fishery products imported into the Community by other means than fishing vessels, (3) close the EU market to IUU fisheries products, (4) address IUU activities carried out by nationals from the European Community outside its territory, (5) improve the legal means to ascertain IUU fishing activities, (6) introduce an efficient regime of penalties aiming to deter serious infringements to fisheries measures, (7) Improve action against IUU fishing within Regional Fisheries Management Organisations, (8) support the policy and means of developing countries against IUU fishing and (9) increase synergies in the field of Monitoring, Control and Surveillance.

The consultation paper was published on *Europa web site* (DG Fisheries and Maritime Affairs and *Your Voice in Europe*) on the 15 January 2007. Interested parties were invited to send their contributions by post or e-mail by 12 March 2007. Except one, all the respondents agreed to publish their contributions on the web site of DG Fisheries and Maritime Affairs.

Stakeholders were made fully aware of the on-line consultation through different channels. Moreover, the consultation also included several meetings between the Commission services and key stakeholders:

- The Advisory and Committee on Fisheries and Aquaculture (ACFA), which gathers at Community level all stakeholders from the fishing sector (representatives of the extracting

⁵⁹ Communication from the Commission "Community action plan for the eradication of illegal, unreported and unregulated fishing" - COM(2002) 180, 28.5.2002 - and Council Conclusions of 7.6.2002.

sector, the processing and trade industry, trade unions, banks, consumers, NGOs..) was invited to participate in the consultation and to disseminate the information to its members; the staff from DG FISH took part in several working group meetings and discussed the consultation paper to ACFA's members;

- Fisheries National administrations were gathered in a seminar organised jointly by the Commission and Spanish Government in Santiago de Compostela (Spain) on the 6 and 7 February 2007 to discuss the consultation paper;
- Non-governmental organisations were invited to a meeting held on the 28 February 2007 in Brussels to express their views on the Commission's initiative;
- The upcoming consultation was announced to various stakeholders meetings (like sectoral groups, Regional Advisory Committees, parliamentary committees etc.);

On the margins of this consultation process, the issue was discussed during an informal meeting of Fisheries Ministers on 17th April 2007 in Luxembourg.

The European Parliament passed a Resolution on that matter on 15 February 2007. This was preceded by discussions between the Commission and the EP's rapporteur as well as by participation of the Commission to meetings at the EP Fisheries Committee.

3. GENERAL OBSERVATIONS

A total of 25 contributions were received, from a wide range of entities linked to the fisheries sector, notably the Advisory Committee for Fisheries and Aquaculture (ACFA) with a wide representation of interests at Community level, European and national fishing organisations (France, Spain, Greece), processing industry, retailers, banks and consumers, trade unions, numerous NGOs, (specialised in environmental and development matters) public authorities from Germany, United Kingdom, a Member of a national Parliament (Netherlands), as well public authorities from Norway and the World Bank and one company specialised in traceability.

The initiative of the Commission received a very positive feedback from the participants of the consultation process. Almost all the contributions proved to have a good understanding of the IUU problematic and stressed the appropriateness for reinforcing the Community action in this field. They generally considered as the relevant the field of actions identified by the Commission in its consultation paper.

One divergent point amongst the stakeholders related to the scope of the initiative. A part of the fishing extractive sector considered that the initiative should not cover the Community fishing fleet, which is subject to a comprehensive control regime, and can not be considered as carrying out IUU fishing. Most of the respondents however supported the idea that the initiative should be broad and encompass fishing activities by all fishing fleets (Community and non Community).

There were also concerns expressed by some stakeholders about the problems which could result from the adoption by the Community of a uniform approach to the problem, ignoring the specificities of fisheries and regions affected by IUU fishing and producing unnecessary

new constraints. The fact that the Community should focus its future action toward the most serious breaches of fisheries law was underlined.

Some stakeholders insisted that the priority should relate to a better implementation of the existing framework, and that new regulatory initiatives should only be introduced where needed.

Another important concern expressed was that the potential negative impacts of trade measures on developing countries and the need for an in-depth analysis on this issue was underlined.

4. SUMMARY OF THE RESPONSES TO THE PUBLIC CONSULTATION BY ISSUE

4.1. Improve control of third country vessels and their catches accessing fishing ports of the European Community

The European Community is encouraged to reinforce its Port State policy with respect to landings of third countries. Reference is made to the need to implement the FAO model Port State scheme endorsed by the FAO and supports future work at international level to render this scheme mandatory, as agreed at the latest FAO COFI meeting in March 2007.

Most of respondents are in favour of denial of access to ports and port's facilities for vessels flying the flag of a state blacklisted by any country and regional fisheries organisations or non-cooperating with the RFMOs or which have been identified as practising or supporting IUU fishing activities. There is a general support for promoting the creation of "white" and "black" lists of vessels involved in IUU fishing as this measure is seen as an important control tool for Port authorities.

Reinforcing the flag state responsibility represents a key role in fighting against IUU fishing but the point was made that the requirement to prove that the fish has been legally caught should also involve the vessel captain/owner, especially in developing countries where public authorities might not be in a position to certify the legality of the activities of their vessels.

Some respondents advocated for the confiscation of fish products that are suspected to be illegal pending receipt of information from the Flag State or when fish products are proved to be illegal.

This option raised concerns regarding the possible bureaucratic approaches that might obstruct the legal activities. Equally the need for a good communication network among control services of Member States as well between EU and third countries was stressed.

4.2. Improve control of compliance of conservation and management measures by third country fishery products transported by other means than fishing vessels

The majority of respondents see as essential that the approach of the Community towards import of fisheries products stemming from IUU fishing encompasses all means of transport (notably products in containers on board shipping vessels, but

also road and air transport), and is not limited to third country fishing vessels landing their catches in fishing ports.

The need for traceability of fish products from the point of capture to the point of consumption was emphasised. While a large part of respondents found the idea of catch certification interesting and a valid option, there were interrogations regarding who should deal with the burden of proof: the captain, the Flag State, wholesaler or seller. The definition of rules of origins was considered in some contributions as essential in that regard.

The certification option raised important concerns with regard to its feasibility and the administrative burden that might be created for developing countries. Some contributions insisted that a specific treatment should be awarded to those countries, and notably that it should be for the master of the vessel and not up to the public authorities to certify the legality of the catches. Requests were made on analysing how specific traceability systems could be applied to fish products originating from small scale fisheries in ACP countries, where small quantities of fish are collected from several vessels. The importance of Community assistance to contribute to set up and reinforce capacity of developing countries was underscored.

NGOs supported a prohibition of at-sea transshipment, except in specifically designed areas or ports which are closely monitored and reported in real time to relevant management authority. Some respondents were more flexible in this approach and considered that transshipment at sea could be allowed provided that an appropriate regime is in place to monitor how operations take place.

There was also a general acknowledgement that control at inspection border posts should be strengthened. In that context, a formalised cooperation between the fisheries inspections services, veterinary services, customs services at all points of entry into the EU would maximise the effect of deterring the IUU products from acceding to the Community market.

4.3. Close the EU market to IUU fisheries products

There was a general support as to the idea that trade measures should be used by the Community in order to avoid product stemming from IUU fishing to reach the Community market.

Notwithstanding, clearly defined criteria and transparent procedures should be in place for identifying when a ban on fisheries products should be introduced.

Also, a special attention must be paid to the implications of introducing an import ban without warning buyers and the seriousness of impact on the developing countries. If there is a suspicion that supplies of fish are derived from IUU activities, the importers should be informed of the possibility that their source of supplies may have been involved in IUU activities.

Some NGOs insisted that the Community should be entitled to enact ban on import of fisheries products from identified operators and vessels but should refrain from doing so in respect of a State, as this might harm legitimate operators from this State.

Related to this action, a special attention should be given to the developing coastal countries providing them a support for strengthening the Monitoring, Control and Surveillance (MCS) mechanisms and to encourage a steady and effective cooperation at regional level.

A part of respondents called for more measures in this field, like considering an infringement the commercial relations with companies involved in IUU fishing and banning the import of fish from vessels or companies involved in IUU fishing, on the model of the US legislation (Lacey Act).

4.4. Address IUU activities carried out by nationals from the European Community

The problem caused by Community nationals active on board fishing vessels flying Flags of Convenience and carrying out IUU fishing was considered as very serious by all respondents. Equally, there was an agreement on the principle that the Community should do more to address this issue, as well as to enhance its action against States hosting Flags of Convenience.

An important scope of this option should be to discourage Community ship owners from using flag of convenience and prevent them from engaging in IUU fishing using vessels flying flags of third countries. The difficulty to obtain sufficient evidence in order to prosecute the European citizens for presumed allegation of IUU activities carried out outside the Community territory is an important shortcoming of the existing system, which should be part of the future Community initiative.

Some respondents pointed out that financing and operating vessels under flag of convenience by Community nationals should be subject to legal proceedings in European countries when the purpose of such arrangements is to carry out IUU fishing.

Some reservations were expressed with regard to the possible new administrative burden which may result from new provisions. It was also recalled that any new Community measures should respect the principle of subsidiary.

Some NGOs considered that it should be useful to negotiate legal instruments for the right to pursue delinquents outside national boundaries.

4.5. Improve the legal means to ascertain IUU fishing activities

This measure received a wide support and there is a consensus that this is a key point to be improved, both at the EU level and international level.

The need to make the FAO guidelines on the marking of fishing vessels and support vessels compulsory and to support the creation of an international register that would be available to the public and regularly up-dated, listing all the fishing vessels and support vessels and including basic information on former and current owner was highlighted. The inscription on this register would be a pre-requisite for obtaining a fishing licence.

Another possible option in this field of action is to help the costal countries to obtain real time access to VMS data according to EU law while always guaranteeing confidentiality.

Control and inspection could be made more efficient via exchange of data and the setting up of shared methodology and benchmarks at Community level.

4.6. Introduce an efficient regime of penalties aiming to deter serious infringements to fisheries measures

The need to ensure a uniform application of the rules of the CFP across the Community was highlighted in all contributions.

NGOs and processing industry showed a strong support for the setting up at Community level of a list of serious infringements against the rules of the Common Fisheries Policy and a harmonisation of levels of sanctions corresponding to those infringements.

However, serious reservations came from most of fishing sector and many Member States on the competence of the Community in this field. The particularities and the different nature of penal systems existing in the Member States were also emphasised as constituting an obstacle to a Community initiative. The principle of subsidiary was invoked as argument in favour of maintaining the competence of Member States to penalise its nationals based on the provisions of its own national legislation for IUU fishing activities carried out by fleets flying their flag or by fishing vessels in their waters.

NGOs pledged for harmonised minima of penalties of sufficient severity at EU and regional level to deprive offenders of the benefits of IUU activities. The risk of being caught and severely penalized is indeed crucial to deter the continuation of illegal practices. Beyond fines, sanctions should include supplementary measures like the confiscation of catches, gear and/or vessels, as well as withdrawal of fishing licences. No public aid should be granted to offenders. The judicial authorities should be made aware of the damages caused by IUU fishing to ensure a proper application of sanctions. Some NGOs also request more transparency with respect to the identification of offenders.

The need for a similar level of sanctions is not a sole preoccupation of the fisheries sector, therefore inspiration on how this can be achieved should be sought in other Community policy areas where measures have already been taken.

4.7. Improve action against IUU fishing within Regional Fisheries Management Organisations

A general consensus was noted for this measure. The Community is encouraged to continue to play a pro-active and major role in RFMOs and to support the cooperation within and between the RFMOs.

Stronger actions within the RFMOs in fighting against IUU fishing and the creation and up-dating regional list of vessels authorised to fish (white lists) and list of vessels known for their involvement in IUU fishing activities (blacklist) was advocated. The completion of inspection and control schemes within RFMOs was also supported, in view of notably of allowing the arrest by one Party's authority of the vessel of another Party in case of infringement.

Efforts should be undertaken to encourage developing countries to join RFMOs and participate fully in their discussions.

Some contributions insisted that the implementation of RFMOs recommendations is of paramount importance. In some ACP countries, implementation may be deficient due to a lack of information or lack of coordination between public administration in charge of negotiations within RFMOs and public administration responsible for control and management of fisheries activities. Implementation also a logistic, financial and technical support to make sure that the rules agreed are effectively enforced on the ground.

In preparing its initiative, it is important that the Commission take due notice of the forthcoming recommendations from RFMOs in relation to international cooperation between Parties but also the cooperation between RFMOs.

4.8. Support the policy and means of developing countries against IUU fishing

All contributions confirmed the crucial need to strengthen the cooperation with developing countries in order to improve the governance and management of fishery sector in those countries.

In the framework of Fisheries Partnership Agreements (FPA), the European Community should aim at increasing MCS capacities with a particular focus on the coastal areas. Satellite surveillance and inspection vessels are important means for fighting against IUU fishing and those could be provided via FPAs. Low-cost and low-tech systems should also be promoted.

NGOs pointed out the necessity to include such aspects in the framework of Economic Partnership Agreement (EPA) process.

Cooperation with other major donors (World Bank, national development agencies...) should be reinforced.

A national administration pointed out that the support to the developing countries for the fight against IUU should not be limited to countries with whom a partnership agreement was concluded and all the developing countries should benefit of assistance to develop the its MCS capacities.

Corruption is often the nub of the matter in respect to IUU fishing occurring in the EEZs of developing country, and the Community should also promote good governance as part of its policy against IUU fishing.

Some NGOs and representatives of the ACP insisted that a policy towards developing countries could also be developed at a regional scale, gathering all coastal States for a given region. This should also involve Community Member States especially when their ports are used by operators responsible for IUU fishing.

Better synergies with the services responsible for fisheries, health conditions and customs within the Community were also called for in respect of the treatment of fisheries products and vessels from developing countries.

4.9. Increase synergies in the field of Monitoring, Control and Surveillance

A general support emerged from the contributions on this issue.

The need to ensure better cooperation within the Community and in relations with third States in the field of MCS was considered globally necessary.

The key role attributed to the Community Fisheries Control Agency on that matter was highlighted.

Some national administrations recalled however that the control attributions reflect different realities and traditions in Member States and expressed their reserve on the practical efficiency of increased synergies in the control field.

The Community was also invited to look for the reinforcement of the International MCS network mainly via bilateral arrangements aimed at cooperation on MCS activities.

5. NEW MEASURES ADVANCED BY THE RESPONDENTS

A few other proposals were put forward by the respondents to the consultation; they mainly consist in completing the actions presented by the Commission in its consultation paper. The Commission was encouraged to:

- Pay more attention to the problem caused by flags of convenience. Despite its harmful consequences on human and labour rights, safety, environment, resources conservation and the development of coastal communities, the flag of convenience issue which was mentioned in the introductory part of the consultation paper was not included in any field of action envisaged.
- Support the creation of publicly available, up to date and reliable international register listing the fishing and support vessels as well as a unique vessel identifying system.
- Take measures that establish incentives and encouragements for industry operators to take part in the fight IUU fishing. Foster public and retail sector awareness, including better engagement with retailers/cater on passing incentives back along the supply chain towards importers and vessel operators.
- Training on traceability measures for developing countries.
- Withhold EU funds from vessels owners (fishing companies) confirmed to have engaged in IUU fishing.
- Engage EUROPOL in the investigating organised transboundary crime involving IUU catches.
- Create a special label for Non-IUU products.
- Require the use onboard of electronic recording and joint centralised registration of catches for all vessels of a determined size, amongst others to ensure that catch

figures are translated into immediate deductions of the quota of the vessel concerned.

- Take into account the link between IUU activities and labour law.

6. CONCLUSIONS

The main results of the public consultation on the initiatives envisaged by the Commission to improve the fight of the European Community against Illegal, Unreported and Unregulated (IUU) fishing can be summarised as it follows:

- The general tone of the contributions received its very supportive of the Community's initiative.
- There is a general recognition that the Community needs to reinforce the tools for fighting against IUU fishing;
- All the field of actions proposed were considered important or very important by an overwhelming majority of stakeholders.
- Reluctance of some part of fishing sector to see the scope of initiative extending to the Community fleet.
- Concern from a part of the fishing sector and some administrations over the relevance to embark on a new far-reaching legislative proposal with a general scope, while the priority should be a better application of the current framework, and while any new initiative against IUU fishing should not be general but specific to each fishery.
- Important concern expressed by some NGOs and representatives of the ACP countries relating to the impact of future Community trade measures and requirements on coastal developing countries, which could create tremendous difficulties for them to continue to export fisheries products into the European Community.

Annex 2

Administrative costs

Details on administrative costs generated by the establishment of a certification scheme applying to all imports of fisheries products into the Community

This document sets out the methodology used by Océanic Développement (in the framework of the Specific Convention no.36/2006 linked to the framework contract FISH/2003/02) to assess the administrative costs generated by the certification scheme.

1. LES COÛTS ADMINISTRATIFS

1.1. Incidence des nouvelles tâches induites par la mesure

La mesure envisagée par la Commission prévoit la soumission à chaque opération d'importation de produits de la pêche d'un certificat validé par l'autorité du pavillon du navire qui est à l'origine de la matière première. Cette mesure est soutenue par la création d'une liste de pays autorisés à exporter (ceux qui auront fourni les éléments indiquant qu'ils respectent les mesures de gestion internationales) et par un système d'alerte spécifique qui mettra en garde autorités européennes en charge du contrôle et les opérateurs européens contre des risques d'introduction de marchandise d'origine INN.

Les autorités des Etats membres en charge du contrôle aux frontières devront

- Réaliser un contrôle documentaire : vérifier la présence du certificat dans la liasse de pièces justificatives (qui inclut également selon les cas la facture, le certificat sanitaire, le certificat d'origine) et en contrôler la cohérence (entre les informations contenues dans le certificat de capture et celles présentes dans les autres documents d'importation) ;
- Effectuer des contrôles physiques des lots : par sondage dans les containers suivant une méthodologie connue, vérifier la cohérence entre le contenu et les déclarations. Dans le schéma prévu, ces contrôles physiques seront ciblés ;
- Des enquêtes a posteriori : vérifier l'authenticité du document par investigation et recoupement après soupçon ou information extérieure nouvelle. Cette action peut impliquer la mise à contribution des autorités en charge de la pêche.

Les autorités en charge de la pêche des Etats membres seront donc amenées à collaborer au cas par cas avec les autorités douanières pour des opérations relevant du contrôle. En outre, si l'on considère que la mesure est amenée à se généraliser et que les autorités européennes devront certifier les captures de leurs navires vendues à des Etats tiers, les administrations en charge de la pêche des Etats membres seront amenées à s'organiser de manière à répondre

L'entrée en vigueur de la mesure demandera également une information et une formation des agents spécifiques.

La mesure concerne également les entreprises privées car elle ajoute une formalité supplémentaire. Sur le plan formel, l'acquisition d'un document supplémentaire de la part de

l'exportateur ou directement du navire de pêche ne représente pas une charge importante pour l'entreprise qui souhaite importer des produits de la mer, si ce document fait partie intégrante d'un système existant. Ce document sera simplement joint aux autres documents mentionnés (factures, certificat sanitaire, certificat d'origine etc.).

La fourniture de ce nouveau document sera intégrée aux procédures déjà négociées entre fournisseurs de pays tiers et acheteurs européens concernant le respect d'un cahier des charges relatif au respect des règles hygiène, à la traçabilité des produits, et au suivi financier le cas échéant. Ces tâches demandent déjà de nombreux échanges entre les deux partenaires commerciaux, et des audits techniques et financiers impliquant des visites sur place. L'intégration de la fourniture du certificat de capture dans la démarche ne demandera pas la mise en œuvre de moyens supplémentaires substantiels pour les importateurs européens.

Sur ces constats et sur les bases techniques explicitées dans ce rapport d'étude, l'évaluation des coûts administratifs peut être conduite conformément aux lignes directrices préparées par le Secrétariat Général de la Commission. La méthodologie recommandée conduit à obtenir les informations nécessaires au remplissage d'un tableau standardisé proposé sous format tableur.

1.2. Etape 1 : identification et classification des obligations d'information

- Pour les importateurs (groupe cible), l'obligation consiste donc à vérifier la présence d'un certificat de capture et à en prévoir l'intégration lors des négociations commerciales. Dans la typologie des types d'obligations proposés dans les lignes directrice, on propose de sélectionner le cas n° 5 « Demande d'autorisation ou de dérogation ponctuelle » dans la mesure où le certificat doit être présenté lors de chaque opération d'importation. On ne trouve pas dans la nomenclature d'autre possibilité, si ce n'est la catégorie 12 des divers « autre type d'obligation » (ligne 1⁶⁰)
- Pour les autorités des Etats membres en charge du contrôle à l'entrée des frontières, l'obligation se rapproche du cas n° 9 « inspection » car il s'agit de vérifier la présence d'un document dans une liasse et d'en vérifier la cohérence avec les autres éléments disponibles, y compris le contenu des lots (ligne 2 et 3).
- Pour les autorités des Etats membres en charge de la pêche, l'obligation générée par la mesure peut se rapprocher dans la nomenclature proposée du cas n°8 « certification de produits ou de processus » car il s'agira bien de valider et certifier les documents de captures des navires communautaires qui vendent à des pays tiers (ligne 4).

1.3. Etape 2 : Détermination des actions requises

- Pour les importateurs, on sélectionne le cas n° 11 « Présenter les informations (les envoyer à l'autorité compétente) » (ligne 1)
- Pour les autorités des Etats membres en charge du contrôle à l'entrée des frontières, la mesure génère deux types d'action : premièrement une action initiale de formation cas n° 2 de la typologie (« Dispenser une formation sur les obligations d'information ») (ligne 3), et

⁶⁰ Ligne 1 se réfère à la ligne du tableau de synthèse des coûts administratifs présenté en annexe. Les autres renvois à des numéros de ligne suivent la même logique de présentation.

deuxièmement une action récurrente rattachable au cas n° 9 de la typologie « Inspecter et Contrôler » (ligne 2).

- Pour les autorités des Etats membres en charge de la pêche, l'action requise se rapproche du cas n°7 « Compléter des formulaires et des tableaux ». On pourrait également choisir de l'affecter au cas n°3 de la typologie « Extraire des informations pertinentes de données existantes » (ligne 4).

1.4. Etape 3 : Classification en fonction de la source de la réglementation

L'analyse de l'origine de la mesure implique de se référer au contexte international.

La FAO a adopté en 2001 un plan d'action international visant à prévenir, à contrecarrer et à éliminer la pêche illicite, non déclarée et non réglementée⁶¹. Le plan détaille une série de mesures que les Etats de pavillon, côtiers, ou de port devraient prendre pour lutter contre la pêche INN. Parmi celles-ci, le plan d'action prévoit que les Etats puissent coopérer, notamment par le biais des ORP, pour prendre des mesures contre le commerce international des produits de la pêche INN.

Près de 6 années après son adoption, force est de constater que les mesures adoptées par la communauté internationale pour faire obstacle au commerce de produits de la pêche INN sont insuffisantes. Les ORP ont réussi à mettre en place des schémas de documentation / certification mais qui ne répondent que partiellement aux besoins identifiés. Le mode de décision par consensus qui prévaut dans les ORP ne permet pas d'espérer à moyen terme l'adoption de mesures réellement contraignantes, et sanctionnables, qui permettraient de faire passer dans le droit international contraignant les dispositions de droit mou prévues par le plan d'action de la FAO.

Compte-tenu de la difficulté d'œuvrer rapidement dans un cadre multilatéral, la Communauté européenne décide de prendre de manière autonome, mais dans le respect de différents accords internationaux existants, la mesure de certification des captures afin de lutter contre le commerce international des produits INN, et ce, dans l'attente que le reste de la communauté internationale se mette d'accord conformément aux principes détaillés dans le plan d'action de la FAO.

Pour les besoins de l'analyse des coûts administratifs, on prendra comme hypothèse que 99% de la mesure est d'origine UE. Le 1% restant est attribuable à des obligations internationales. Ce sont les divers documents / certificats pour les produits de la pêche qui sont imposés dans le cadre multilatéral des ORP. Ces documents / certificats concernent 36 000 tonnes de produits importés, sur le total toutes espèces / produits de 4,3 millions de tonnes (arrondi à 1%, d'où la part proposée).

1.5. Etape 4 : les groupes cibles

Il n'y a pas lieu de distinguer des groupes cibles parmi les opérateurs du secteur privé impacté par la mesure de la Commission (le secteur de la commercialisation et de la transformation des produits de la pêche). La mesure est obligatoire pour toute la population d'entreprises. Les entreprises qui auront le moins à souffrir du poids administratif seront celles qui seront les mieux organisées, petites ou grandes.

⁶¹ http://www.fao.org/figis/servlet/static?dom=org&xml=ipoa_IUU.xml

Il y a peu de données sur ce secteur. On estime le nombre d'entreprises à environ 6 000, dont 50% de SME de moins de 20 salariés. Sous réserve de données d'enquêtes actualisées, l'Espagne, la France, l'Italie, la Grèce, le Royaume-Uni, la Pologne et l'Allemagne seraient les Etats membres qui concentreraient la majorité des entreprises actives dans ce secteur.

1.6. Etape 5 : Fréquence des actions

Pour les importateurs, présenter le document de certification des captures devra se faire à chaque opération d'importation d'un lot. On ne connaît ni le nombre total d'entreprises européennes susceptibles d'importer, ni le nombre d'opérations d'importation qu'elles sont susceptibles de faire chacune. En ce qui concerne le contrôle des documents réalisé par les autorités douanières, le problème est le même : on ne peut pas estimer la fréquence des opérations ni le nombre de points de contrôle concerné.

Pour le calcul des coûts (étape suivante) supporté par ces deux groupes d'intervenants (lignes 1 et 2), on propose de modifier la méthode de calcul du coût administratif présentée dans les lignes directrices : on estime le nombre d'opérations d'importation de produits de la pêche à partir du tonnage total importé et du poids unitaire d'une opération que l'on peut raisonnablement prendre comme hypothèse. Sur cette base, *i)* constatant que 86% des importations se font par voie maritime, donc essentiellement par container d'un contenu moyen de 25 tonnes, *ii)* que chaque container contient en moyenne 1,5 lots, et *iii)* que le volume total des importations de produits de la pêche approchait les 4,5 millions de tonnes en 2005, le nombre d'opérations d'importation est estimé à $4,5 \text{ millions} \times 1,5 / 25 = 270\,000$ opérations par an. Pour tenir compte des arrivages de lots de taille plus modeste par avion ou par route, on arrondi le nombre à 300 000. Ce nombre sera multiplié par le coût unitaire d'une opération pour obtenir le coût administratif de la mesure.

Pour les autres actions requises, la fréquence peut être estimée de manière plus conventionnelle.

En ce qui concerne la formation initiale que devront assurer les autorités responsables du contrôle aux frontières, la fréquence est 1, reportée en italique pour souligner son aspect non récurrent (ligne 3).

S'agissant de la certification des captures des navires communautaires vendant à des pays tiers par les autorités en charge de la pêche (ligne 4), on prendra comme hypothèse que les 500 navires potentiellement concernés font des marées d'une durée moyenne de 20 jours⁶². Compte-tenu d'un arrêt technique des navires d'au moins 60 jours par an, ces navires font en moyenne 15 marées par an et auront besoin d'une certification à une fréquence équivalente (de 15).

⁶² Les thoniers senneurs, principale source d'exportation de matière première vers les pays tiers font des marées plus longues (60 jours). La fréquence retenue est par conséquent une hypothèse haute.

1.7. Etape 6 : Indication de facteurs de coûts pertinents

2. COUT DE MAIN D'ŒUVRE

Les coûts de main d'œuvre sont les seuls imputables à cette mesure. En effet, il n'y a pas de coût d'investissement identifiable. Les personnes qui auront à se charger des formalités nouvelles sont estimées se placer au niveau de qualification employé.

Le coût moyen horaire des salaires charges comprises pour l'ensemble des pays européens est de 21 € de l'heure en 2006 (données de 2004 Eurostat). Cependant il a été décidé de ne pas appliquer ce coût moyen car d'une part, les écarts moyens de salaires entre les 27 pays sont très importants allant de 30.43 € / heure pour la suède à 13.37 € pour la Grèce et 4.01 € / heure pour l'Estonie et la part des pays importateurs n'étant pas homogène, 8 pays représentant 86% des importations de produits de la mer.

Le tableau suivant synthétise ces informations et permet ainsi de valider le taux horaire moyen finalement choisi

PAYS	Coût moyen salaires/heure (en euros)	Part d'importation des produits de la mer (en %)
Espagne	14.21	23 %
Danemark	30.30	13%
Royaume-Uni	23.56	10 %
France	27.68	9 %
Allemagne	26.05	9 %
Italie	20.64	9 %
Pays-Bas	25.19	7 %
Suède	30.43	6 %

En prenant en compte les salaires moyens des plus gros pays importateur, on arrive à un salaire moyen supérieur au salaire moyen des 27 pays de l'Union Européenne. Une moyenne de 24 euros / heure a donc été validée pour cette estimation auquel se rajoute les frais généraux estimé à 25% ; soit un coût horaire définitif de 30 € de l'heure. Par convention, on considèrera des coûts identiques pour le secteur privé et le secteur public (lignes 1, 2 et 4).

S'agissant de l'action de formation, on considèrera que les salaires à considérer se placent au niveau des cadres, avec une valeur moyenne de 35 € de l'heure, plus 25% de frais généraux, soit 44 € de l'heure (ligne 3).

Enfin, une partie des formalités seront effectuées par des entreprises sous-traitantes (type transitaire). Dans ce cas, on considère un coût horaire double du coût interne, soit 60 € de l'heure (ligne 1).

3. NOMBRE D'HEURES DE TRAVAIL RENDU NECESSAIRE PAR LA MESURE DE CERTIFICATION

Importateurs européens de produits de la pêche (ligne 1)

Concernant l'action de présentation des certificats pour les entreprises importatrices, on a considéré que celle-ci nécessitait une part en tarif interne (action administrative exercée par l'entreprise elle-même) et une autre part en tarif externe (action administrative sous-traitée par une autre entreprise type transitaire en douanes)

Tarif interne : l'action administrative étant intégrée à des formalités déjà existante, on considère que la présence d'un document supplémentaire ne représentera quasiment pas de charges supplémentaires hormis le signalement lors de la commande, la vérification de sa présence, sa transmission et son classement en retour. Ce taux a été estimé à 6 mn supplémentaire sur un dossier de formalité pour un lot soit 0.10 heure. C'est une moyenne qui bien entendu ne prend pas en compte la gestion des dossiers incomplets et la période de rodage consécutive à la mise en route de cette nouvelle obligation.

Tarif externe : L'action administrative du transitaire étant intégrée à des formalités déjà existante, la présence de ce document complémentaire ne représentera pas une charge très importante de la même manière. Cependant, cela nécessitera néanmoins des tâches supplémentaires de vérification et de contrôle devant les 2 administrations concernées. Le temps de traitement supplémentaire par dossier a été estimé à 0,1 heure également. Après enquête auprès de transitaires, le temps moyen de traitement sur le plan documentaire d'un dossier d'importation de produit de la mer est 30 mn (estimation large) dont le traitement le plus fastidieux des listes de colisages.

Autorités des Etats membres en charge du contrôle aux frontières (ligne 2)

Concernant l'action de contrôle de la documentation par les services en charge de l'inspection aux frontières, on va considérer qu'aucune intervention externe n'est nécessaire. Le tarif interne ne prendra en compte que la partie de vérification documentaire supplémentaire, qu'elle soit exécutée au niveau des services douaniers ou des services vétérinaires. Ce travail de vérification et de cohérence des informations est estimé à 6 mn par lot soit 0,10 heure.

Comme indiqué supra, l'estimation ne prend pas en compte le contrôle d'identité des marchandises déjà pris en compte pour d'autres contrôles.

A titre indicatif, le traitement moyen d'un dossier d'importation sur le plan documentaire par les autorités est estimé, quelque soit l'administration, à une moyenne de 20 mn par lot (si le dossier est complet).

Autorités des Etats membres en charge de la formation à la nouvelle procédure (ligne 3)

On estimera que la rédaction d'une note explicative (type circulaire d'application) et la présentation de la procédure aux autorités en charge du contrôle demandera l'équivalent de 3 semaines de travail (soit environ 120 heures) pour chacun des 27 Etats membres (avec une distribution inégale : les gros Etats membres importateurs auront besoin de plus de moyens, les petits Etats moins).

Autorités des Etats membres en charge de la pêche (ligne 4)

Ces autorités auront à valider des certificats de capture pour les débarquements de leurs navires auprès de pays tiers. Normalement, cette tâche sera courte car les données nécessaires sont le plus souvent disponibles dans des bases de données centralisées (licences de pêche, VMS, journaux de bord). On anticipe un temps moyen de 10 mn par déclaration à valider, soit 0,17 heure.

3.1. Conclusion : le coût administratif de la mesure

Comme indiqué dans le tableau récapitulatif présentée en annexe 1, le coût administratif de la mesure se situera aux alentours de 4 M€ par an. Ces coûts sont essentiellement des coûts récurrents. Ils seront supportés à près de 70% (un peu moins de 3 M€) par le secteur privé européen. Ramené au nombre estimé d'entreprises (6 000) et au chiffre d'affaires du secteur (18 milliards d'euros), ce coût apparaît faible (environ 500 € par entreprise en moyenne) et d'un rapport modeste avec le chiffre d'affaires (quelques centièmes de %). Le solde du coût administratif (1 M€) est à la charge des administrations des Etats membres en charge du contrôle aux frontières pour l'essentiel. Il existe environ 4 000 PIF en Europe. Si le coût administratif s'applique sur tous ces PIF, l'incidence de la mesure est également modeste.

Le coût administratif de la mesure pour les pays tiers ne peut être estimé du fait de la diversité des situations. Son importance dépendra de l'existant en matière d'organisation administrative et de base légale pour le suivi des navires. Il pourra être de quelques dizaines de milliers d'euros pour les pays les mieux organisés à plusieurs centaines de milliers pour les Etats tiers pour lesquels l'introduction de la mesure demandera des réformes importantes du système administratif.

(Projet) impact des mesures commerciales prévues dans le paquet INN																			
NIL / projet																			
No.	Ass. Art.	Orig. Art.	Type of obligation	Description of required action(s)	Target group	Tariff (€ per hour)		Time (hour)		Price (per action or equip)	Freq (per year)	Nbr of entities	Total nbr of actions	Total cost	Regulatory origin (%)			Types of obligation	
						i	e	i	e						Int	EU	Nat		Reg
1	/	/	Application for individual authorisation or exemption	Submitting the information (sending it to the designated recipient)	importateurs et mandants produits de la mer	30	60	0,10	0,10	9,0	n.a.	n.a.	300.000	2.700.000	1%	99%			OK
2			Inspection	Inspecting and checking (including assistance to inspection by public authorities)	Administrations de contrôles aux frontières	30		0,10		3,0	n.a.	n.a.	300.000	900.000	1%	99%			OK
3			Inspection	Training members and employees about the information obligations	Administrations de contrôles aux frontières	44		120,00		5.280,0	1,00	27	27	142.560	1%	99%			OK
4			Certification of products or processes	Filling forms and tables	administration chargée de la pêche	30		0,17		5,1	15,00	500	7.500	38.250	1%	99%			OK
5																			
6										0,0			0	0					Application for individual authorisation or exemption
7										0,0			0	0					Application for general authorisation or exemption
8										0,0			0	0					Registration
9										0,0			0						Certification of products or processes
10										0,0			0	0					Inspection
11										0,0			0	0					Cooperation with audits
12										0,0			0	0					Application for subsidy or grant
13										0,0			0	0					Other
14										0,0			0	0					
15										0,0			0	0					
Total administrative costs (€)														3.780.810					

3.743.002

37.808

Administrative costs by origin (€)

0

0

Administrative costs by origin (€)

37.808

3.743.002

0

Regulatory act refers to legislative and statutory acts

For the reference of the proposal / act, use EU-Lex format ('cut and paste' of the reference given by http://europa.eu.int/eur-lex/lex/RECH_menu.do?hmlang=en).

No. = gives a number for each action.

Ass. Art. = article and § detailing the obligation assessed on that line.

Orig. Art. = if the act assessed is the transposition of an act adopted at another level, insert here the article and § of the 'original' act corresponding to the obligation assessed on that line

(for ex., article of the EC directive at the origin of one specific obligation imposed by national law)

i = internal tariff (administrative action carried by the enterprise itself). e = external tariff (administrative action contracted out).

Price per action = (TAi*TiI) + (TAe*Tle). Total Nbr of actions = Frequency * Number of entities. Total cost per action = P*Q.

For equipment, yearly cost based on the depreciation period must be put in the 'price' column; the 'tariff' and 'time' columns must be left empty

For one-off costs, put '1' in the frequency column in italics

When the act amends existing provisions and diminishes the number of hours or frequency, negative figures corresponding to the burden reduction should be typed in the corresponding columns

**COUNCIL OF
THE EUROPEAN UNION**

Brussels, 23 October 2007

**Interinstitutional File:
2007/0223 (CNS)**

**14236/07
ADD 3**

PECHE 305

PROPOSAL

from:	European Commission
dated:	23 October 2007
Subject:	COMMISSION STAFF WORKING DOCUMENT accompanying document to the proposal for a COUNCIL REGULATION establishing a Community system to prevent, deter and eliminate illegal, unreported and unregulated fishing - SUMMARY OF THE IMPACT ASSESSMENT

Delegations will find attached a **Summary of the Impact Assessment** accompanying the proposal from the Commission.

Encl.: SEC(2007) 1312

COMMISSION OF THE EUROPEAN COMMUNITIES

Brussels, 17.10.2007
SEC(2007) 1312

COMMISSION STAFF WORKING DOCUMENT

Accompanying document to the

Proposal for a

COUNCIL REGULATION

**establishing a Community system to prevent, deter and eliminate
illegal, unreported and unregulated fishing**

SUMMARY OF THE IMPACT ASSESSMENT

{COM(2007) 602 final}
{SEC(2007) 1310}
{SEC(2007) 1336}

SUMMARY

The Impact assessment report on the commission's proposal for a community new strategy to prevent, deter and eliminate IUU fishing presents possible options designed to improve the efficiency of the policy of the Community in order to curb Illegal, Unreported and Unregulated (IUU) fishing and minimise its environmental and socio-economic impacts.

The report highlights the important damages caused by IUU fishing on the marine environment and on the economic situation of the fishing industry (both within and outside the Community). It provides data on the scale of the problem and clarifies which drivers are encouraging operators to carry out IUU fishing.

The report summarizes the main results achieved so far by the Community in its policy against IUU fishing, since the adoption of its Action Plan on the matter in 2002. It sets out which are the current challenges that the Community needs to address to improve the efficiency of its action (prevent the importation into the Community of fisheries products stemming from IUU fishing; discourage fishing operators and States from supporting or engaging in IUU fishing, notably via the use of "Flags of non-compliance"; improve compliance with the rules of the Common Fisheries Policy within Community waters).

The report analyses the efficiency and impacts of four options for future action by the Community:

- (1) Continue the current policy and focus on implementation and enforcement of existing framework only, without tabling new regulatory proposals;
- (2) Focus on fishing activities outside the EC only (through international and RFMOs actions);
- (3) Pursue a case by case approach, specific to stocks and areas subject to important IUU fishing;
- (4) Develop a comprehensive package, comprising both regulatory measures and political principles guiding the EC policy, which would cover both EC and external waters, complete the current framework and ensure better compliance with applicable rules, as well as allow the EC to adopt unilateral ambitious measures when multilateral measures fall short of EC expectations.

The report suggests that the latest option would be the only one able to address effectively the current challenges of the Community to increase the efficiency of its action against IUU fishing. Its comprehensive scope would allow to cover the current loopholes which affect the Community system and encourage the continuation of IUU fishing. This options supports far-reaching measures in all areas concerned (certification scheme for imports; possibility for the Community to implement unilateral measures towards States or fishing vessels engaging or supporting IUU fishing; approximation of maximum levels of sanctions in relation to serious infringements to CFP rules). This option would entail important changes and possibly some costs, notably related to the commercial dimension of the approach promoted, and would require accompanying measures for some developing countries. It appears however that the ambitious approach promoted via this option would be the only one commensurate with the scale of the problem.